

Raymond F. Jones

Luna ucigașă

Moartea va veni cu paşi iuţi
să-şi ia tributul...

Luna Ucigaşă

OMUL NONSTOCASTIC

1

Charles Bascomb era omul care iubea cifrele, în special cele arabe. Desigur, le aprecia şi pe celelalte. Doamna Bascomb era destul de pricepută în aşa ceva, dar după paisprezece ani de căsnicie, el unul ajunsese să considere acest lucru ca pe cineva de la sine înţeles. În plus, mai avea şi trei mici Bascombi care-l învăţaseră că numerele mici puteau reprezenta o mare obligaţie.

Bascomb se considera un tip realist, iar pasiunea sa pentru cifre tindea s-o dovedească. Dacă se discuta despre preţul unui hamburger la Denver sau diferenţele de climă dintre Landbridge şi Los Angeles, California, el cerea cifre şi statistici.

În lumea sa de coloane ordonate de numere, putea să se simtă liber. Acolo totul era precis, clar şi curat lipseau efuziunile sentimentale şi emoţiile lui Sarah Bascomb. Charles Bascomb îşi iubea soţia, deşi aceasta gândea împrăştiat. În lumea lui nici măcar pretenţiile celor trei mici Bascomb nu-l puteau ajunge.

Orice lipsă de raţiune era alungată, de aceea numai acolo putea vedea limpede lumea reală.

Lui Bascomb i-ar fi venit greu să spună, dacă ar fi fost întrebat, care anume era lumea reală şi care cea de basm. Doamna Bascomb şi copiii erau destul de reali – acolo unde existau – dar în nici un caz nu şi-ar fi găsit locul în tărâmul precis al cifrelor, care reprezenta de fapt lumea lui reală.

Din fericire nimeni nu-i pusese această întrebare stânjenitoare domnului Bascomb, iar el nu meditase niciodată, nici chiar în momentele de ameţeală alcoolică, că existau prea puţine asemănări între aceste două lumi ale sale.

În general, se simţea minunat de satisfăcut să ştie că putea spune, de exemplu – cu o acurateţe uluitoare – câţi cetăţeni trecuseră pe stradă într-o seară în drum spre metrou şi câţi dintre aceştia aveau să mai fie încă în viaţă la finele anului. Putea spune aproape precis câţi dintre aceştia aveau să mai trăiască în următorii cinci ani, dacă ar fi cunoscut vârstele lor. Ar fi putut preciza chiar câţi aveau să moară de diabet, infarct sau de cancer.

Reuşea să extragă o mare satisfacţie din astfel de statistici. De asemenea avea o mare satisfacţie în muncă, când însuma asemenea informaţii şi venea cu deducţiile potrivite. (Era analistul şef al departamentului de statistică din Compania de Asigurări New England.) Avea chiar sentimentul puterii.

Bascomb însă se considera un om modest. Puterea aparţinea cifrelor, iar metodele statistice constituiau un templu în care el nu era altceva decât un umil preot oficiant.

La treizeci şi şapte de ani credea că avea să slăvească zeul cifrelor pentru tot restul vieţii sale. Cu siguranţă în acea zi de 10 aprilie, când unul dintre statisticienii tineri dădu buzna în biroul său, se considera în siguranţă pe tărâmul său până când avea să devină chiar el însuşi un număr dintr-o statistică aflată în dosarele companiei.

Bascomb ridică privirea şi zâmbi atunci când Hadley se apropie de masa sa de lucru, pentru că n-avea motive de îngrijorare.

— Bună dimineaţa, Hadley, rosti. Arăţi de parcă ţi-ar fi priit weekend-ul. Doamna Hadley a scăpat de răceală?

— E bine acum, domnule Bascomb.

Hadley era tânăr, de abia în primul an de căsnicie. Împărtăşea pasiunea lui Bascomb pentru cifre – din cele arabice – şi spera să avanseze în firmă. Hadley întinse pe masa de lucru nişte foi mari şi se aplecă deasupra lor.

Am dat peste ceva interesant săptămâna trecută şi mi-am zis că-i mai bine să vă arăt. N-am mai văzut aşa ceva vreodată.

— Ce anume? se miră Bascomb.

— Rapoartele cu privire la cererile de despăgubire de la divizia 3 înregistrează câteva

anomalii destul de ciudate. În oraşul Topworth aveam optsprezece cereri înregistrate pentru toate tipurile de poliţe şi…

— Nu e un număr neobişnuit pentru un oraş de mărimea lui.

— Nu, dar asta nu-i tot. Aceste poliţe au fost contractate cu mai puţin de şase săptămâni în urmă, doar cu două excepţii. Acum şi aici, în Burraston, avem nouă cereri, toate pentru poliţe ce nu au nici şase săptămâni vechime, fără excepţii. Iar în Victorburg…

— Lasă-mă să văd!

Bascomb trase foile mari spre el şi îşi puse pe nas ochelarii cu rame grele.

— În Victorburg avem douăzeci şi şapte de cereri pentru poliţe contractate cu numai patru săptămâni în urmă. Îşi scoase ochelarii de pe nas şi ridică privirea spre subalternul său. Cât de mare e Victorburg, Hadley?

— Are numai treizeci şi două de mii de locuitori, domnule Bascomb. Rămase în aşteptare, ştiind că dăduse răspunsul trebuincios.

Bascomb, cu ochelarii în mână, privi iar spre foile statistice, răsfoindu-le.

— E cel mai ciudat lucru pe care l-am întâlnit de când lucrez aici, murmură. Ştim foarte bine că în statistici dăm peste unele anomalii, dar trei oraşe ca acestea…

— De fapt sunt şapte, rosti Hadley. Am

verificat ultimele date din acelaşi district. În celelalte patru oraşe tendinţa aceasta nu e chiar atât de pronunţată – de la şase până la opt cereri – însă există.

— E de-a dreptul straniu, rosti domnul Bascomb. Aş vrea să verific toate detaliile, poate găsim vreo explicaţie, înainte să considerăm că este vorba doar de o tendinţă mai puţin obişnuită.

— O să aduc toate cererile depuse.

— Şi contractele iniţiale pentru poliţe. Au fost cumva vândute de acelaşi sau aceiaşi agenţi de vânzare?

— Nu, e vorba de doisprezece agenţi, cel puţin. Singurul lucru demn de luat în seamă sunt agenţiile cele noi deschise în aceste trei oraşe şi eventual campania de publicitate care s-a făcut pe plan naţional. Dar acest lucru nu explică cum de au fost depuse cererile aşa de curând după cumpărarea poliţelor.

— Sigur că nu. Adu-mi toată documentaţia disponibilă.

Bascomb petrecu tot restul dimineţii verificând cererile provenite din oraşele cu pricina. Se gândea că doar rareori apărea o astfel de tendinţă păguboasă, aşa că examină cu atenţie toate cererile deţinătorilor de poliţe.

La asigurările pe viaţă exista de obicei şi un certificat medical care atesta că persoana respectivă era sănătoasă în momentul semnării

poliţei. Descoperi însă că două persoane muriseră de poliomielită, una într-un accident de maşină, patru de inimă, ceva inacceptabil! Mai erau şi două cazuri de cancer, care ar fi trebuit descoperite la controlul medical. Aşadar problema se afla la departamentul medical, acolo trebuiau găsiţi cei răspunzători.

Însă problema nu era nici pe departe rezolvată, pentru că accidentul de maşină plus cererile pentru daunele materiale nu puteau fi respinse cu uşurinţa. Reuşi însă să descopere un singur factor comun semnificativ. Mai bine de 90 dintre poliţe fuseseră semnate ca răspuns voluntar la campania publicitară. Nu fuseseră vândute de către agenţii de vânzare ce băteau din uşă în uşă, metodă pe care Bascomb o dispreţuia.

Ca atare, nu putea da vina pe departamentul de vânzări.

Pe de altă parte, de când campania lui publicitară devenise atât de convingătoare? Îl sună pe directorul acestui departament şi îi ceru toate materialele care fuseseră expuse în cele şapte oraşe în timpul semnării poliţelor.

Trebui să renunţe la munca de detectiv din cauza unor treburi curente care-i consumară întreaga după-amiază. Când reuşi să se elibereze era deja prea târziu. Nu-i convenea să piardă trenul de la cinci şi şaptesprezece, mai ales că avea destul timp să studieze problema

şi a doua zi.
Cu toate astea, parcă nu-i venea s-o abandoneze, prea erau multe aspecte încă neelucidate. Ca atare, încălcă regula de aur pe care o stabilise cu Sarah şi-şi luă de lucru acasă.
Sarah Bascomb era conştientă de faptul că nu trăia în aceeaşi lume cu soţul ei, deşi acest lucru n-o deranja deloc. Ar fi fost prea din cale afară de plictisitor dacă toată ziua ar fi discutat cu el despre statistici şi lecţiile de muzică ale băieţilor.
Dar aşa, se înţelegeau de minune. Asculta cu mare atenţie peroraţiile lui Charles despre proporţia mortalităţii din cauza cancerului şi a bolilor de inimă şi creşterea continuă a cazurilor de pneumonie şi a altor infecţii virale din ultimii treizeci de ani. Era ceva incredibil de plictisitor, dar ea era mulţumită că mai existau încă oameni precum Charles care se preocupau de astfel de probleme neplăcute.
Era mândră de capacitatea lui de a lucra cu astfel de materiale obscure şi neplăcute şi îl asculta cu atâta atenţie pentru că era îndrăgostită de el. Nu-i trecuse prin minte că îi era neloială gândind că totul era plictisitor la culme.
În schimb, Charles se interesa întotdeauna de cum mergeau treburile în gospodărie, lăsând-o pe ea să descurce toate iţele. De altfel, pentru ea ar fi fost intolerabil să-l vadă plănuind meniul

pentru o petrecere, să aleagă dentistul sau să se certe cu ceilalţi taţi din pricina şotiilor făcute de copii.

Sarah era capabilă să se ocupe de una singură de toate aceste probleme. La treizeci şi cinci de ani era o nevastă suburbană arătoasă, capabilă să facă faţă tuturor cerinţelor şi foarte mulţumită de viaţa pe care o ducea, fără nici un nor pe orizontul domestic.

Însă în ziua aceea de 10 aprilie fusese uşor agitată. Avea sentimentul neplăcut că urmau evenimente mari ce urmau să le tulbure viaţa liniştită. Mai avusese astfel de sentimente de-a lungul anilor, pe care Charles le respinsese cu o fluturare de mână, dar care întotdeauna se adeveriseră într-un fel sau altul, mai ales când erau aşa de puternice.

De aceea nici nu se miră atunci când îl văzu venind cu servieta în mână pe aleea din faţa casei.

Se întoarse spre aragaz, răsucind ficatul cu ceapă în tigaie şi ţipă încântata atunci când el o surprinse în braţe şi o sărută pe gât.

Sarah se prefăcu de abia atunci a observa servieta burduşită.

— Ai treabă multă? Mă gândeam să mergem la un film în centru. Bascomb zâmbi, dădu din umeri şi aruncă servieta pe un scaun.

— Nimic cu adevărat important. Doar o problemă ivită azi, dar mai poate aştepta.

Mergem la film dacă vrei. Ce rulează?

Sarah scutură din cap.

— Nimic deosebit, nu contează. Mai bine încerci să-ţi rezolvi problema. E mai importantă. Şi vreau să-mi spui şi mie despre ce e vorba.

Astfel rămaseră amândoi acasă. După cină, Sarah se instală comod ascultând cu atenţie explicaţiile lui Charles cu privire la acea tendinţă cu totul neobişnuită. Oricât încercă, Sarah nu reuşi să înţeleagă de ce-l preocupa aşa de mult pe Charles.

— Ai spus că ar trebui să ne aşteptăm la ceva ce se poate întâmpla o dată la câteva sute de ani, insistă ea, aşa că m-am gândit că acum eşti în stare să rezolvi problema.

Bascomb zâmbi cu indulgenţă, nu avea nici un rost s-o facă să înţeleagă.

— Am discutat cu prietenii despre eveniment, spuse el. Despre cum o să-l folosim, dar nu ne aşteptăm să-l şi percepem.

— Asta devine excitant! Ochii Sarei străluciră într-un fel în care spera să-l facă pe Charles să creadă că ea înţelegea despre ce era vorba. Apoi afişă o expresie mai sobră. Şi mai cred că este teribil de important, adăugă ea. Simt că este ceva ce ar putea influenţa în mare măsură viitorul nostru, Charles. O ştiu. Să-mi spui cât mai repede la ce să ne aşteptăm cu adevărat.

Exasperat, Bascomb simţi cum i se pusese un nod în gât. „Intuiţiile” Sarei erau genul de

întâmplări de care căuta să se ferească, fiindcă, în general, îl distrăgeau de la raţionamentele sale. Îl lua cu frisoane când ea începea să vorbească aşa, pentru că, de cele mai multe ori avea dreptate, fir-ar să fie. Se învăţase de mult să verifice aceste afirmaţii ale ei şi i se strânse stomacul la gândul la ce avea să urmeze.

— Nu este nimic important pentru noi în toată această nebunie, zise el iritat. Este doar o bănuială în legătură cu metodele în care au fost realizate statisticile referitoare la poliţele de asigurare. Asta-i tot. E ridicol, dragă, să încercăm să deducem altceva.

— N-o să-mi ascunzi nimic, nu? spuse Sarah Bascomb.

Charles ştia că nu va găsi soluţia la problemă în acea noapte. La sfârşitul orelor de program situaţia aceasta, care-i fusese semnalată de Hadley, i se părea la fel de inexplicabilă. A dormit prost. Până să adoarmă se gândi când la problemă în sine, când la interpretarea iraţională a Sarei. Dimineaţa la trezire îşi impuse să nu se mai gândească la o aşa de mică şi neînsemnată problemă, chiar dacă nu părea mică şi neînsemnată.

Sorbi din cafea şi se adresă Sarei cu voce tare ca să acopere gălăgia făcută de cei trei copii:

— M-am gândit dacă merită să stau de vorbă cu posesorii de poliţe. Desigur că este o prostie să speri că va ieşi ceva important la iveală, dar

cred că trebuie făcută. Îşi lăsă ceaşca cu cafea jos pe masă în aşteptarea răspunsului ei. Se simţea ca un idiot, căci se gândea că opţiunile ei ar putea avea oarecare semnificaţie. Aşteptând, Bascomb se concentră să prindă toate inflexiunile din vocea ei.

— Cred că este cea mai bună idee care ţi-a venit în legătură cu această problemă, spuse ea. De altfel, cine altcineva ar putea să-ţi spună ce i-a făcut pe acei oameni să-şi facă poliţe de asigurare?

Charles Bascomb se opri să mai pună alte întrebări Sarei. În fond ce influenţă ar avea asupra lui opiniile ei nefundamentate? Şi în plus aprobase intenţiile lui, nu-i aşa? Da, acesta era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Sună la birou şi îi spuse asistentului său, Jarvis, să pregătească toate cele necesare pentru asta.

2

După şapte oraşe, Victorburg închidea Landbridge, aşa că Charles Bascomb îşi începu cercetările de aici, deşi avea un sentiment de frustrare că trebuise să-şi conducă maşina pe autostradă în loc să folosească o cursă locală. Se felicită că prima adresă fusese uşor de găsit, dar îşi spuse din nou că probabil era un idiot că acorda atâta atenţie întregii probleme.

Ajunsese cam pe la ora zece în Victorburg la

prima adresă de pe listă. Era o stradă liniştită, umbrită de copaci şi care avea un aer de pace în acea dimineaţă de aprilie. Opri în faţa unei case albe şi curate.

Doamna Davidson era beneficiara asigurării făcute de domnul Davidson, care murise cu trei săptămâni în urmă din cauza unui accident vascular. Bascomb se întrebă dacă n-ar fi trebuit să înceapă cu un caz mai puţin important, dar acum era prea târziu. Femeia care lucra în grădina din faţa casei îl observă şi se opri din muncă. Bascomb se dădu jos din maşină, ţinând în mână o servietă. Îşi scoase pălăria şi spuse:

— Doamna Davidson? Sunt reprezentantul Companiei de Asigurări New England.

Femeia fu brusc interesată.

— Oh, dragă, sper să nu fie nici un necaz acum. Aţi plătit atât de repede şi a fost atât de bine…

— Nu, nu este nimic în neregulă. Doar o verificare de rutină pentru a vedea dacă clienţii noştri sunt mulţumiţi de serviciile noastre.

— Oh, da! Sunt foarte satisfăcută, exclamă doamna Davidson. Plata dumneavoastră a fost atât de promptă şi nu ştiu ce m-aş fi făcut fără aceşti bani. John a dispărut atât de brusc. Pare un adevărat miracol că şi-a făcut o asigurare pe viaţă cu puţin timp înainte de a muri. Toată viaţa s-a opus cu îndârjire să-şi facă o asigurare

de acest tip. Considera că nu este nevoie, ceea ce doream să fie adevărat, desigur.

— Desigur, spuse Bascomb. La examenul nostru medical, domnul Davidson s-a arătat a fi sănătos tun, altfel nici n-ar fi obţinut poliţa de asigurare. Ne bucură faptul că aţi avut poliţa în momentul în care soţul s-a îmbolnăvit. Sunteţi mulţumită de serviciile companiei noastre?

— Desigur!

— Mi se pare totuşi ciudat că nu s-a văzut nici un semn al bolii mai demult. N-a observat absolut nimic?

— Nici vorbă. A fost mereu foarte sănătos şi puternic, motiv pentru care îi şi dispreţuia pe toţi agenţii companiilor de asigurări. Spunea că are impresia că sunt nişte ciocli.

— Dar în cele din urmă şi-a schimbat părerea. Acest lucru mă interesează cel mai mult, doamnă Davidson. Vedeţi dumneavoastră, noi ştim foarte bine că îi putem ajuta mult pe oameni, dar uneori, ca şi în cazul soţului, nu avem suficiente mijloace de convingere. Aşa că este de la sine înţeles că suntem extrem de interesaţi să aflăm cum putem înfrunta astfel de prejudecăţi. Ne-aţi face o mare favoare dacă ne-aţi ajuta să întocmim orice fel de reclame pentru astfel de oameni.

— Înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi, dar zău că nu ştiu cum aş putea să vă ajut. Ni s-a părut pur şi simplu că era momentul oportun

pentru aşa ceva, atât eu cât şi John am simţit acest lucru în acelaşi timp. Ni s-a părut momentul cel mai potrivit.

Domnul Bascomb o privea uluit pe femeie. I se părea că-l lua cu rece pe spinare. Parcă o avea pe Sarah în faţa lui.

— Aţi simţit că era momentul să cumpăraţi o poliţă de asigurare? rosti el cu glas pierit.

Doamna Davidson încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că nu vă ajută prea mult, nu? Dar tare mi-e teamă că nu pot face mai mult. Sunt convinsă că ştiţi cum sunt treburile astea. Ai sentimentul că trebuie să faci ceva, deşi nu ştii de ce. Cam aşa s-a întâmplat şi cu noi. Ştiu că pentru majoritatea oamenilor pare o prostie, dar eu cred în astfel de inspiraţii de moment.

Bascomb simţea în clipa aceea că trebuia să plece cât mai repede de acolo. O salută din cap pe femeia ce-l privea nedumerită şi-şi recuperă servieta din iarbă.

— Desigur, rosti el, îndreptându-se spre stradă. Astfel de inspiraţii sunt nepreţuite, mai ales în astfel de chestiuni.

Porni mai departe, oprindu-se însă la câteva străzi mai încolo ca să poată medita în linişte. Era iritat din cauza reacţiei pe care o avusese faţă de doamna Davidson. La ce naiba se aşteptase? O analiză profundă a motivaţiilor ce o împinseseră să cumpere o poliţă de la compania lui? Sau de ce soţul ei fusese de

acord cu aşa ceva?

Probabil că avea să mai întâlnească astfel de cazuri; aşa se întâmpla întotdeauna atunci când erai nevoit să iei în considerare indivizii. De aceea se inventaseră toate acele metode statistice, pentru că oamenii erau aşa de instabili şi iraţionali.

Bascomb îşi dorea să fi putut uita de toată povestea, dar nu era în stare. Întâlnirea cu doamna Davidson îl convinsese că trebuia să existe o explicaţie statistică absolut convingătoare pentru acea tendinţă nesănătoasă. Porni maşina şi se îndreptă cu viteză medie spre următoarea adresă de pe lista sa, aflată la trei străzi mai departe.

De această dată avu ceva mai mult noroc, clientul era un doctor tânăr care tocmai îşi deschisese un cabinet. Ceruse despăgubiri, în conformitate cu asigurarea cumpărată, atunci când un pacient se împiedicase de furtunul întins pe trotuar.

— Am simţit că era necesar să fiu acoperit pentru astfel de cazuri, răspunse acesta cu amabilitate la întrebarea lui Bascomb. Numele lui era Rufus Sherridan, doctor. Mi se pare o chestie de bun simţ.

— Absolut, încuviinţă Bascomb imediat, este exact ceea ce încercăm să explicăm şi noi publicului larg. Să se apere de astfel de întâmplări nefericite. Juraţii se comportă ca

nişte descreieraţi atunci când e vorba să ofere despăgubiri din banii altora.

— Cât despre faptul că am cerut o sumă destul de mare la numai câteva săptămâni după achitarea primei rate, ei bine, aşa lucrează companiile de asigurare, nu? rosti doctorul Sherridan zâmbind. N-am înţeles niciodată cifrele şi statisticile pe care se bazează companiile de asigurare, dar ideea este că te ajută atunci când te loveşte un astfel de necaz, nu?

— Exact, răspunse Bascomb. Ei bine, a fost o plăcere să vă cunosc, domnule doctor. Întinse mâna. Sper să fiţi şi pe mai departe la fel de mulţumit de serviciile pe care le oferim.

— Sunt convins că nu voi avea ce reproşa companiei şi mulţumesc pentru vizită, răspunse doctorul.

Bascomb sperase în acea zi să-i contacteze pe toţi cei douăzeci şi şapte de inşi de pe lista sa care locuiau în Victorburg, însă, pe la ora cinci, de abia ajunsese la numărul optsprezece.

Majoritatea celor vizitaţi fuseseră mai mult sau mai puţin expliciţi, iar Bascomb era deja epuizat. Tânjea după biroul şi cifrele lui, lumea în care totul era ordonat şi clar.

Numărul optsprezece se dovedi a fi cel mai grav caz, mult mai dificil decât doamna Davidson. Femeia era dispusă să discute cu el, iar lui Bascomb îi trebuiră mai bine de douăzeci

de minute ca să pună întrebarea esenţială.

— Dar ce v-a făcut să cumpăraţi tocmai în acel moment o poliţa de asigurare de la compania noastră?

Numele ei era doamna Harpersvirg şi avea obiceiul să-l privească strâmb, cu braţele proptite pe şolduri.

— Ştiam că vom avea nevoie de ea, domnule Bascomb. De aceea am cumpărat-o. Da, ştiu, vei spune că nimeni nu are de unde să ştie astfel de lucruri şi este adevărat pentru majoritatea oamenilor. Dar imediat ce te înveţi ce măsuri trebuie luate pentru fiecare circumstanţă în parte, e ca şi cum ai respira o gură de aer proaspăt pentru prima dată în viaţă.

Bascomb făcu un pas în spate în timp ce femeia se apropia de el.

— Dumneavoastră aţi reuşit să ajungeţi la o astfel de înţelegere, doamnă Harpersvirg o întrebă în şoapta.

— Desigur! Nu pot spune decât că e ceva miraculos. Nu mai eşti nevoit să stai şi să te întrebi de prisos ce poate să se întâmple şi ce poţi face ca să previi sau să ameliorezi situaţia. Acum poţi face dinainte ceva de folos. Desigur, nici eu n-am crezut atunci când doctorul Magruder ne-a spus că aşa se va întâmpla, dar felul în care m-a ajutat poliţia m-a convins o dată şi pentru totdeauna. Mă bucur că aţi venit, domnule Bascomb. Acum însă mă grăbesc.

Puteţi să le spuneţi celor din companie că suntem foarte mulţumiţi de serviciile oferite!

Femeia îl scoase din casă şi-i trânti uşa în nas, fără să-i mai dea răgaz s-o întrebe cine era acel doctor Magruder.

În mod evident n-avea nici un fel de importanţă, probabil vreun fel de vraci cu pretenţii din cartierul acela. Bascomb reveni în sanctuarul maşinii sale. Doamna Harpersvirg adăugase ultimul strop în paharul prea plin al acelei zile de chin.

Pe drumul cel lung înapoi spre casă, evidenţa îl lovi pe Bascomb drept peste ochi. Factorul comun.

În statistică oricine caută factorul comun pentru a putea categorisi mai uşor fapte disparate într-o singură rubrică. Aici, factorul comun era reprezentat de mărturisirea tuturor deţinătorilor de poliţe care declaraseră senini că îşi cumpăraseră asigurările pe baza unei inspiraţii de moment, a intuiţiei. Începând cu doamna Harpersvirg şi încheind cu doctorul Sherridan, deşi mai degrabă doctorul putea fi exceptat.

Nu fuseseră impresionaţi de reclame, de agenţii de vânzări sau de broşurile scoase de companie. Cumpăraseră asigurări pur şi simplu pentru că simţiseră că era momentul potrivit, aproape toţi cei cu care discutase folosiseră chiar aceste cuvinte.

Intuiţia, un factor întâmplător care de obicei nu avea absolut nici un fel de impact în analizele statistice.

Însă oamenii aceştia îl puseseră pe tapet!

Bascomb încetini din cauza acestui gând tulburător. În cele din urmă trase maşina pe marginea drumului ca să-şi poată consulta însemnările. Acele cuvinte blestemate se repetau în toate variaţiunile posibile:

„Ne-am gândit că era vremea să ne asigurăm cumva.”

„Greu de spus, cred că în clipa aceea ne-am gândit că e momentul să cumpărăm o asigurare.”

„Nu ştiu. Ni s-a părut indicat să facem acest pas din clipa în care am auzit că New England deschide o filială şi aici.”

Bascomb îşi închise carnetul şi o porni din nou la drum, conducând cu viteză redusă. Era tentant să tragă o concluzie pripită, dar exact acest lucru nu era indicat. Nu exista o bază reală cu ajutorul căreia să conchidă că toţi cei ce cumpăraseră asigurări şi ceruseră despăgubiri la scurt timp după aceea, se bazaseră numai pe intuiţie. Era exact genul de întâmplare care ar fi putut face pe oricine să se împotmolească rău de tot, iar el n-avea de gând să cadă în această capcană. Nu era altceva decât o coincidenţă interesantă şi nimic mai mult. Curând probabil că avea să găsească şi o

explicaţie logică, statistică.

Cu acest gând reconfortant în minte, Bascomb îşi continuă drumul spre casă.

Sarah îl aştepta nerăbdătoare, cu mâncarea încă nefăcută, nefiind sigură când urma să vină el acasă. Cum îl văzu, îl şi întrebă:

— Spune-mi totul, Charles.

Bascomb se gândea să-i redea versiunea scurtă a zilei. Nu ştia de ce, dar parcă nu-i venea la îndemână să discute cu soţia lui toate detaliile acelei zile obositoare. Însă, la numai două ore după cină, Sarah aflase deja absolut toate amănuntele, cu ajutorul nenumăratelor întrebări bine formulate; un talent al ei.

Aflase chiar şi de doctorul Magruder.

— Vrei să spui că ai plecat fără ca măcar să întrebi cine-i acest individ? rosti ea.

— Nu era vorba de ceva important, răspunse Bascomb, iritat de tot acel interogatoriu. În afară de asta, cucoana îmi trântise deja uşa în nas.

— Trebuia să încerci să afli mai multe amănunte despre el, rosti Sarah îngândurată, privind absentă în spate. Simt că este vorba de ceva foarte important. Magruder, am mai auzit numele ăsta undeva. Doctorul Magruder…

Se duse să ia ziarul aruncat în cealaltă parte a salonului şi reveni deschizându-l larg în faţa lui.

— Poftim! Ştiam eu că am dat peste numele lui.

Bascomb privi prostit spre reclama pe care i-o arăta soţia sa.

„Eşti ca o legumă, sau trăieşti cu adevărat?” scria acolo. „Dacă nu eşti mulţumit de viaţa ta, lasă-l pe doctorul J. Coleman Magruder să-ţi arate drumul spre sănătate, vitalitate şi fericire. Traiul doar pe jumătate seamănă cu moarte. Ascultă-l pe doctorul Magruder joi seara la ora 8…”

— Bănuiesc că acum ştim ce hram poartă doctorul Magruder, rosti Bascomb cu satisfacţie.

Sarah Bascomb privi îndelung reclama din ziar.

— Nu cred, rosti. Pun capul jos că dacă te duci şi-i întrebi pe toţi cei cu care ai discutat azi, vei afla că au participat cu toţii la cursurile lui Magruder.

— Ce prostie! rosti Bascomb iritat. E chiar ridicol! Cum poţi să sugerezi una ca asta? E numai o simplă coincidenţă.

— Nu e nici un fel de coincidenţă, scumpule. Sunt convinsă că am dreptate. Ceea ce ţi-a spus doamna Harpersvirg o dovedeşte cu prisosinţă…

— Nici vorbă de aşa ceva! Doar pentru că o femeie nebună spune că Magruder… ce naiba a spus? Am uitat, dar în nici un caz nu dovedeşte că ceilalţi au căzut pradă unui asemenea şarlatan!

— Întreabă-i, rosti Sarah calmă.

Pe doctorul Sherridan îl lăsase la urmă. După ce toţi ceilalţi îi confirmaseră ipoteza lui Sarah, Bascomb căuta să se convingă că Sherridan nu se dusese la cursurile ţinute de Magruder.

Însă trebuia să afle precis.

Doctorul zâmbi cu amabilitate şi îi alungă bănuielile că s-ar fi înrolat în armata învăţăceilor lui Magruder.

— M-am dus mai mult pentru distracţie, răspunse el, doar ştii cum e la astfel de cursuri. Munceşti cât e ziua de lungă şi seara, ca să mai scapi de stres, simţi nevoia să te destinzi puţin. Te duci la astfel de spectacole doar pentru amuzament şi simţi cum scapi de stres. Aşa s-a întâmplat şi cu aceste cursuri ţinute de Magruder.

— E un şarlatan, nu?

— Desigur, dar tot m-am dus. Am luat şi pastilele pe care mi le-a dat, după ce le-am analizat şi am constatat că era vorba doar de nişte vitamine nevătămătoare şi un excipient oarecare.

— Dă şi pastile?

— Da. De diferite culori pentru fiecare zi a săptămânii.

— Dar cum de… aţi ajuns să mergeţi la cursurile lui?

— Pacienţii mei discutau despre el tot timpul. Când a venit aici, a fermecat majoritatea femeilor trecute de douăzeci şi cinci de ani. Ştie

să vorbească şi are maniere ireproşabile, şi cam jumătate dintre bărbaţi sunt nevrotici. Mulţime mare. M-am dus şi eu la a doua serie de cursuri ca să văd ce se petrece. Aşa am ajuns la el şi trebuie să recunosc că a fost destul de amuzant.

— Înţeleg. Ei bine, eram curios. Nevastă-mea e interesată de el şi m-am gândit că poate e ceva în neregulă. Mulţumesc pentru timpul acordat.

— Nici o problemă. Poate vă înscrieţi şi dumneavoastră, măcar de dragul distracţiei.

Înainte să revină în Landbridge, Bascomb verifică ceva. Nu voia să-i sugereze Sarah. Constată că bănuielile i se confirmau: doctorul Magruder fusese de asemenea în Topworth şi Burraston, precum şi în celelalte patru oraşe în care apăruseră cererile de despăgubiri curând după cumpărarea poliţelor.

Cum ajunse acasă, îi spuse şi lui Sarah aceste amănunte. Însă degeaba.

— Ţi-aş fi spus de aseară că asta era bănuiala mea, dar ai fi spus că-i o prostie. În fine, mă bucur că ai aflat. Am făcut rezervări pentru amândoi la cursurile lui, începând chiar din această seară. Mai bine te-ai grăbi ca să mâncăm şi să terminăm cu tot restul treburilor înainte să plecăm.

Bascomb încerca să-şi analizeze sentimentele în timp ce stătea în faţa oglinzii din dormitor şi-

şi lega cravata. Cu numai două zile în urmă, Hadley venise la el ca să-i arate nişte anomalii. În seara aceea, ca rezultat direct, se înscrisese la un curs ţinut de un şarlatan. Un fel de ceaţă îi întuneca mintea în timp ce căuta să definească paşii intermediari care-l aduseseră în această situaţie. Însă nu găsea logica.

Nu era tocmai sigur de ce nu punea piciorul în prag chiar în acel moment ca să pună punct, spunând că era ceva de-a dreptul ridicol. Era ca şi cum ar fi fost atras într-un vârtej din care nu avea puterea să iasă. Dar şi acest lucru i se părea ridicol, toată afacerea era o aiureală.

Numai că rămâneau faptele reci şi de neocolit că oamenii cumpăraseră duzini de poliţe şi ceruseră despăgubiri la nici o lună sau două după aceea.

Charles Bascomb simţi fiori reci pe spinare atunci când se privi iar în oglindă.

3

Doctorul închiriase cea mai mare şi mai bună cameră de conferinţe din cel mai elegant hotel al oraşului. Iar dacă Sarah nu ar fi insistat să se grăbească, nici măcar n-ar mai fi prins locuri în sală.

Charles Bascomb privi în jur la gloata care venise să-l asculte pe Magruder. Erau uşor de categorisit, 90 dintre ei aveau probleme de sănătate care deja se transformaseră în boli de

inimă, cancer sau diabet la două treimi dintre ei. Anul acesta veniseră să-l asculte pe Magruder. Anul trecut veniseră să-l vadă pe Hongi, sau altcineva cu un nume asemănător venit tocmai din India, iar înainte probabil pe omul cu leacuri făcute din melasă. Mai mult ca sigur că la anul vor veni ca să asculte cursurile altui şarlatan la modă. Întotdeauna acelaşi grup, minus cei care muriseră între timp, plus nou veniţii gură-cască.

Bascomb simţi cum îl cuprindea mila pentru ei, ar fi vrut să-i poată aduna în biroul lui ca să le arate ce spuneau statisticile. Ştia de pe acum ce avea să se întâmple cu acest grup şi nici un Magruder, Hongi sau alţi şarlatani de marcă nu puteau schimba viitorul.

Ce naiba făcea el acolo când avea de analizat acele anomalii?

O rundă zgomotoasa de aplauze îi arătă că demonstraţia era pe cale să înceapă. Cineva ieşise pe scenă şi ţinea mâinile ridicate pentru a-i determina pe spectatori să facă linişte. Bascomb crezu că acela era Magruder, dar reieşi că nu era altul decât proprietarul magazinului pentru vegetarieni, care sponsoriza acele cursuri şi voia să-şi prezinte vedeta.

Dură ceva, dar în cele din urmă apăru şi Magruder pe scenă. Pentru Bascomb fu un adevărat şoc. Nu se ştia de ce, dar Bascomb şi-l imaginase pe Magruder ca pe un tip atletic, cu

un zâmbet strălucitor, fotografiat întotdeauna în preajma celor din înalta societate şi însoţit de câteva vedete de cinema.

Însă doctorul Magruder nu era altceva decât un omuleţ ridat şi mic de statură de vreo şaizeci de ani. Privea miop la spectatori prin lentilele groase ale ochelarilor, iar glasul său suna neplăcut în urechi.

Bascomb deveni deodată foarte atent. Spectacolul promitea să fie cu totul deosebit. Ceva nu părea să fie în regulă cu Magruder, pentru că nu părea genul care să monteze un astfel de spectacol. Bascomb decise să-l asculte cu toată atenţia.

După un ceas, ajunse la concluzia că se înşelase. Cu ajutorul unor explicaţii biochimice absurde şi al unor diagrame ce nu aminteau de nici un organ aflat în corpul omenesc, doctorul Magruder vorbea despre cai verzi pe pereţi. Adusese vorba despre „vibraţiile corporale” şi de „cursul eteric” sau de „aura preştiinţei” plus alte câteva expresii la fel de lipsite de bun-simţ. Vorbise despre afinităţile corelante pe care micile sale pastile colorate aveau să le organizeze în organism, precum şi de „mono-regresiunea cosmică” pe care exerciţiile sale mentale şi fizice aveau s-o anuleze cu siguranţă.

Era o aiureală pe care publicul o înghiţise pe nemestecate.

Inclusiv Sarah.

Strălucea de fericire atunci când primi primele şase dintre acele exerciţii fabuloase şi porţia pe o săptămână din pastilele colorate.

— Sper că n-ai de gând să iei chestiile alea, şopti Bascomb.

— Sigur că am de gând să le iau, şi tu la fel. Nu crezi că e minunat că doctorul Magruder a descoperit toate aceste lucruri minunate despre fiinţele umane, pe care toată lumea le caută de atâta vreme?

— Ascultă, scumpa mea…

— Nu simţi forţa în ceea ce spune doctorul Magruder? Nu presimţi că are dreptate?

Bascomb renunţă la discuţie şi duse la maşină cărţuliile cu exerciţii şi cutiile cu pastile.

Urmând sfaturile lui Sarah, luă o pastilă verde şi citi prima broşură chiar înainte de a se culca.

Acele cereri anormale nu constituiau prima lucrare interesantă pe care tânărul Hadley o concepuse. Pentru că spera sincer să avanseze cât mai rapid în companie, Hadley întocmise şi un studiu amănunţit al superiorilor şi colaboratorilor săi. Bascomb ar fi fost surprins să afle că dosarul lui cuprindea toate excentricităţile şi focurile sale, aşa cum le vedea Hadley.

În conformitate cu politica adoptată faţă de Bascomb, Hadley veni la acesta a doua zi dimineaţa la ora zece, cu o tăietură din ziar în

mână.

— E ceva ciudat aici, îi zise. Nu ştiam dacă aţi citit ştirea sau nu de dimineaţa.

Puse tăietura din ziar pe masa de lucru, lăsându-l pe Bascomb s-o privească tăcut. Răceala lui îl făcu pe Hadley să se întrebe dacă îl judecase bine pe superiorul său.

— Cel puţin nu putem da vina pe Magruder, murmură Bascomb nemulţumit.

— Pe cine, domnule? întrebă Hadley.

— Magruder. La naiba, am uitat că tu nu ştii nimic despre el. În fine, las-o baltă. Mulţumesc pentru articol.

Îşi întoarse atenţia la muncă, însă Hadley nu se urnea din loc.

— Aţi reuşit să faceţi ceva în legătură cu anomalia pe care v-am prezentat-o?

— Nu, nimic! izbucni Bascomb iritat. Hadley ieşi ca vântul din birou. Bascomb uită de articol până când privirea îi căzu din nou asupra lui, un sfert de ceas mai târziu.

Era vorba de un articol mic despre un oraş mic din Minnesota care decisese în fine ce să facă în legătură cu ameninţarea pe care o constituia televiziunea faţă de copii şi cultură. Într-o după-amiază caldă de sâmbătă, locuitorii adunaseră toate televizoarele în piaţa oraşului. Acolo, între coşuleţele de picnic, făcuseră diverse concursuri pentru toate vârstele, participanţii aruncând cu pietre de la diverse distanţe în aparate.

După aceea aparatele fuseseră adunate la un loc şi li se dăduse foc. Pe urmă se formaseră imediat diverse grupuri literare, muzicale şi sportive.

Bascomb zâmbi cu amărăciune. Oamenii aceia luaseră efectiv taurul de coarne. Spera din tot sufletul ca această întâmplare să indice o tendinţă.

Dar mintea sa de statistician reveni la elementul esenţial al acelui articol, anomalia. Când sute şi zeci de mii de comunităţi asemănătoare se retrăgeau în case la asfinţit pentru a urmări programele de televiziune, de ce tocmai acel singur oraş Myersville se ridicase pe picioarele dinapoi şi îşi demonstrase independenţa?

Bascomb nu ştia şi era sigur că n-avea cum să afle. Se gândea prea intens la Magruder ca să se mai poată ocupa de un asemenea incident deosebit ca cel din Myersville. Dar, îşi spuse din nou în sinea lui, spera sincer să fie vorba de o tendinţă.

Nu reuşise să analizeze statistic acea anomalie, pentru că avea nevoie de mai multe informaţii. Şi chiar dacă i se părea ridicol să fie nevoit să aştepte după Magruder pentru a le aduna, nu vedea ce altceva ar fi putut să facă. Ştia că nu avea cum să fie o legătură, dar nu ştia unde în altă parte să mai caute informaţii.

Plecă în pauza de prânz ceva mai devreme.

Avea întâlnire cu un fost prieten din colegiu, Mark Sloane, care îi sugerase cu câteva săptămâni în urmă să se întâlnească la prânz atunci când avea să vină în oraş. Îl sunase chiar în acea dimineaţă ca să-şi anunţe sosirea.

Bascomb fusese bun prieten cu Sloane la un moment dat şi de abia aştepta să-l revadă, deşi Sloane se băgase în publicitate şi avea de acum propria firmă. Ceea ce însemna că discutau doar despre publicitate de câte ori se întâlneau.

Sloane îl întâmpină pe Bascomb cu afabilitate, dar parcă lipsea veselia. După ce aleseră o masă, Bascomb îşi privi prietenul cu atenţie.

— După cum arăţi, am impresia că nu-ţi merge prea bine.

— Dacă ai ştii! rosti Sloane cu disperare. O să-ţi povestesc totul, poate o să reuşeşti să mă ajuţi. Am impresia că un statistician poate diagnostica mai bine ca oricine cazul ăsta.

Începu să-şi istorisească necazurile după ce li se aduseră felurile alese.

— Am cheltuit mai bine de două luni punând la punct o campanie publicitară, începu el. Plănuisem s-o încercăm în câteva orăşele de pe coastă ca după aceea să o extindem pe plan naţional. Am băgat toate resursele noastre în această campanie, tot ce am învăţat în cincisprezece ani de activitate. Şi am dat greş, am ratat mizerabil. Oamenii treceau indiferenţi pe lângă pachetele cu săpun „Spumă

abundentă” de parcă nici n-auziseră vreodată de el.

Mai mare ruşinea. Oricine poate vinde săpun în America, dar firma mea n-a reuşit să promoveze „Spuma abundentă”. Dacă nu facem ceva repede ca să demonstrăm că nu suntem incapabili şi că nu e vorba de o tendinţă, nu numai firma de săpun o să tragă obloanele.

— Ne-am speriat al naibii, Charles, nu mi-e jenă s-o recunosc. Am făcut totul ca la carte şi am eşuat. Crezi că ne poţi ajuta să aflăm de ce?

Bascomb se lăsă greoi pe spătarul scaunului. Nu prea era de acord cu publicitatea, dar înţelegea prea bine ce însemna pentru un om să fie aproape de faliment.

— N-o pot face chiar eu personal, Mark, însă sunt convins că un statistician ar mai face ceva lumină. Sunt câţiva oameni buni pe coastă, o să-ţi dau numele lor dacă vrei.

— Vreau, rosti Sloane îmbufnat. Cel mai rău nu e faptul că oamenii au ignorat cu totul campania noastră, ci că au cumpărat baxuri întregi dintr-un produs complet necunoscut, numit „Săpun de casă”. Ne-am gândit că poate numele i-a atras, dar nu suntem deloc siguri.

Am descoperit că săpunul ăsta e fabricat pe plan local şi n-a cheltuit o centima pe publicitate. Înainte stătea pe rafturile dosnice din băcănii, iar acum se află în toate rafturile din magazinele mari, alături de produsele

frumos ambalate. Unde mai pui că e împachetat într-o cutie albastră, pătrata care nici n-ar trebui să atragă atenţia cuiva. Asta e ceea ce ne-a speriat cel mai tare, că n-am putut învinge o asemenea concurenţă. Cred că am greşit cumplit, dar nu ştiu unde.

— Caută-i pe oamenii ăştia, îi zise Bascomb, întinzându-i o foaie de hârtie cu nume şi adrese. Cu toţii au firme care se ocupă de sondaje şi servicii statistice. Lasă-i să încerce să te lumineze. Mai e ceva ce aş vrea să ştiu. Care săpun e mai bun, cel promovat de voi sau celălalt?

Sloane ridică din umeri.

— Celălalt e cu mult mai bun, dar ce importanţă are?

Charles Bascomb mai simţise asemenea apăsare doar de câteva ori în viaţă, dar tot nu-i plăcea deloc. Avea un sentiment vag şi nedefinit că evenimentele aveau să se precipite şi nu avea nici o putere să le evite.

Cel mai rău era că nu ştia ce evenimente urmau să se precipite. Încă simţea iritarea din ultimele zile. Era sigur că era ceva ce făcea legătura între toate evenimentele, deşi încă nu ştia ce anume. Din punct de vedere raţional, nu exista nici un fel de legătură posibilă, dar ceva îi spunea că se înşela.

Deveni mai iritat la birou, iar acasă, Sarah îi observă starea de spirit şi se abţinu de la orice

comentarii. Ştia că ceva îl necăjea pe Charles şi că acel ceva era extrem de important.

În această stare de spirit o însoţi pe Sarah sâmbătă seara la cel de-al doilea curs al doctorului Magruder. Şi de această dată, îl ascultă cu mare atenţie pe şarlatan. Se convinse din nou că era ceva în neregulă cu spectacolul oferit de omuleţ. Doctorul nu părea a fi deloc genul care să se ocupe de şarlatanii. Iar la vârsta lui, ar fi trebuit să nu se mai poticnească în vorbe şi să fie deja bogat şi influent.

Însă Magruder de abia dacă reuşea să se descurce cu toţi acei termeni complicaţi, cu glasul său scârţâitor. Se oprea adesea, neştiind cum să procedeze cu grupul adunat în faţa sa, demonstrând pentru cei avizaţi că nu se simţea bine în rolul său. Se comporta mai degrabă ca un profesor universitar proaspăt pensionat.

Profesor universitar.

Bascomb se simţi scuturat de fiori reci. Nu mai era nici urmă de îndoială. Magruder se obişnuise cu astfel de discursuri la o catedră universitară.

Restul cursului rămase liniştit, felicitându-se pentru spiritul de observaţie şi chinuindu-se cu gândul că nici un profesor universitar nu s-ar fi pretat la o asemenea şarlatanie.

La finele discursului, urmă o sesiune de întrebări şi răspunsuri. Femei bine îmbrăcate ridicară mâinile şi se apucară să pună întrebări

de genul: „Dacă vibraţiile corporale sunt defazate de cursul eteric, acest lucru se poate remedia cu exerciţiul patru sau e nevoie şi de medicaţie pentru a realiza acest lucru?”

Magruder părea mulţumit, de parcă femeile îi înţeleseseră mesajul.

După ce rabdă o duzină de astfel de întrebări, se ridică şi Bascomb.

— Aş vrea să întreb, rosti încet, cum poate afecta reorganizarea vibraţiilor corporale nevoia de a cumpăra o asigurare de viaţă sau de oricare altfel?

În spate se auziră şoapte nemulţumite, de parcă întrebarea lui ar fi fost de-a dreptul ridicolă. Dar Magruder încremenise pe scenă. După aceea îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă atent, privind fix la Bascomb.

— Întrebarea dumitale este puţin cam avansată pentru sesiunea noastră, răspunse acesta în cele din urmă, dar, pentru a nu o evita, pot spune că asigurarea este o investiţie inspirată pentru cei în nevoie. Altminteri este o risipă de fonduri.

Bascomb încuviinţă din cap.

— Da, sunt de acord. Încă o întrebare. Puteţi spune că un om care are vibraţiile corporale perfect fazate, va petrece mult timp uitându-se la televizor?

Din nou Magruder încremeni, privindu-l pe Bascomb uluit.

— Întrebarea dumitale este irelevantă, rosti gâjâit, dar nu cu totul. Ca majoritatea instrumentelor mass-media, televiziunea ar putea duce la un schimb de informaţii intens, deşi nu se întâmplă aşa ceva. Până când această situaţie nu va fi corectată, răspunsul la întrebarea dumitale este: nu.

— Încă una, nu-l slăbi Bascomb. Aţi putea spune că o asemenea persoană nu poate fi impresionată de campaniile publicitare?

— Răspunsul meu rămâne acelaşi ca la întrebarea anterioară, zise Magruder, şi din acelaşi motiv. Acum dacă putem continua…

Luni, fără să spună nimănui nimic, nici măcar lui Sarah, Bascomb angaja o firmă de detectivi particulari. În douăzeci şi patru de ore obţinu informaţia pe care o căuta. Magruder era într-adevăr un şarlatan. În realitate era Profesorul Emerit Magruder de la Universitatea Bay City din California. Fusese decanul departamentului de psihologie şi se pensionase cu un an în urmă, la vârsta de şaizeci şi cinci de ani.

Bascomb primi această informaţie prin telefon, promiţând să trimită un cec firmei de detectivi particulari. Închise şi continuă să studieze faptele trecute pe hârtie. O paradă de coşmar începuse să se formeze deja în cotloanele minţii sale.

„Eu şi John am simţit că era momentul să cumpărăm o asigurare, nu ştii niciodată când ai

nevoie de ea.”

Dar ei ştiuseră precis!

„E ceva ce ar putea fi însemnat pentru viitorul nostru, Charles.” Aceea fusese Sarah. Oare intuise cât de mult putea însemna?

„Ne-am speriat, Charles. Săpunul celorlalţi e mai bun, dar ce importanţă are?”

Câte alte coincidenţe puteau exista într-o ţară aşa de mare ca Statele Unite? El dăduse doar peste unele mici anomalii. Ce ar putea afla dacă ar cerceta…

Îşi luă pălăria şi se urcă într-un taximetru, cerându-i şoferului să-l ducă la hotelul lui Magruder.

4

Profesorul îl întâmpină pe Charles Bascomb cu mâna întinsă, lăsându-şi ţigara să fumege mai departe în scrumiera plină.

— Mă bucur că ai venit în cele din urmă, îi zise Magruder. Te-am aşteptat ieri toată ziua. Începusem să mă tem că am anticipat prea mult.

— Atâta mi-a luat ca să aflu totul despre dumneata, răspunse Bascomb. Intră în camera dezordonată, prin care plutea fumul gros de ţigară. Deschise fereastra şi se uită în stradă.

În cele din urmă se întoarse.

— Ştiu cine eşti, dar asta-i tot. Ştiu că faci ceva ce duce de râpă prosperitatea companiei

mele, deşi nu ştiu încă cum anume. Nu ai fost mirat de întrebările mele legate de televiziune sau publicitate, de unde presupun că ştiai foarte bine la ce anume mă refeream. M-au trecut fiori reci pe spinare când m-am gândit la câte lucruri nu ştiu despre dumneata.

Nu cred o iotă din toate astea, e ceva prea fantastic, şi cu toate acestea iată-mă aici. Iar dumneata mă aşteptai. Acum e rândul dumitale să vorbeşti, profesore.

Magruder zâmbi şi se aşeză pe fotoliul din faţa lui Bascomb.

— Eşti un om direct, mai ales pentru un statistician, rosti el. Am descoperit că incertitudinile profesiei afectează şi modul de a vorbi al omului.

Bascomb îl privi fără să-i răspundă. Magruder părea să cugete la ceva ce vedea pe fereastră, deşi se aflau la etajul zece şi nu se vedea decât cerul.

Acesta nici nu-şi mută privirile de la geam atunci când rosti:

— Companiile de asigurări fac afaceri legale dar cât se poate de reprobabile din punct de vedere moral, nu-i aşa, domnule Bascomb?

Bascomb decise să nu muşte momeala.

— Fac bani pentru că mizează pe siguranţa oamenilor că vor muri sau vor fi pândiţi de ghinion, de aceea spun că afacerea în sine e reprobabilă. Iar cum propria dumitale

profesiune asistă la acest trafic al nefericirii, bănuiesc că ţi-e destul de greu să vezi adevărul. Domnule Bascomb, pot să întreb câte dintre capsulele mele ai luat şi câte ore de exerciţii ai efectuat?

Bascomb zâmbi clar pentru prima dată de când intrase.

— Prostiile acelea! Haide, profesore, vreau să ştiu ce anume se ascunde sub aceste aiureli. Nu sunt una dintre cucoanele grase care vin mereu la cursurile dumitale.

— Dar acesta este adevărul, răspunse Magruder. Doar pentru că l-am deghizat puţin cu nişte aiureli, cum le zici dumneata, nu înseamnă că e vorba de vreun truc.

— Asta este ceea ce încerc eu să aflu. Tot ce am auzit până acum la cursuri sunt numai nişte aiureli, iar comprimatele acelea cu vitamine nici măcar nu sunt importante.

— Uite vezi, aici greşeşti, răspunse Magruder. Vreau să te rog să-mi răspunzi la întrebare.

— Da, am luat afurisitele acelea de pastile! răspunse Bascomb iritat. N-am avut de ales, dacă voiam să am pace acasă, pentru că pe nevastă-mea ai ameţit-o de tot cu vorbăria dumitale. Şi exerciţiile le-am făcut. Insistă să le facem în fiecare seară.

— Bine. Atunci poate vei înţelege o parte din ceea ce îţi voi spune, deşi e puţin cam devreme pentru a pricepe totul.

Domnule Bascomb, îţi poţi imagina cum ar fi să trăieşti într-o lume unde nu ai nevoie de companii de asigurare?

— Desigur că nu, e o ipoteză ridicolă. Companiile de asigurări deservesc o nevoie socială în creştere, diminuând oarecum riscurile traiului modern. Distrugerea companiilor de asigurări va lăsa individul descoperit în faţa forţelor incontrolabile şi imprevizibile ale naturii şi ale civilizaţiei complexe de care până acum era apărat.

Magruder privea iar pe fereastră, de parcă ar fi uitat de musafirul său. În cele din urmă rosti:

— Nu, şi se pare de-a dreptul curios că omul modern, cu toate realizările sale tehnologice extraordinare, încă mai are mare nevoie de a se proteja de toate aceste forţe?

— Dar, răspunse Bascomb, biologia ne-a învăţat că omul a fost obligat să-şi creeze forme de protecţie auxiliare tocmai din cauza slăbiciunilor sale fizice. Asta este ceea ce-l face să fie măreţ; din slăbiciunea lui s-a născut puterea.

— Pe ce baze faci astfel de afirmaţii absolut scandaloase? se înfurie Magruder. Cum de a putut omul să ajungă în vârful scării evoluţiei când a renunţat de bunăvoie la toate mecanismele protectoare naturale pe măsură ce s-a dezvoltat? Poţi găsi o altă ipoteză mai absurdă decât aceasta? N-ar fi fost mai bine

dacă şi-ar fi păstrat şi dezvoltat aceste instrumente de supravieţuire în loc să se lepede de ele?

— Dar aşa a şi procedat, răspunse Bascomb, şi-a dezvoltat creierul, care-i permite să născocească orice mijloace de protecţie de care are nevoie.

— Şi presupun că asta este o îmbunătăţire! Să fabrici din metal şi sticlă instrumente pe care mama natură le-a dezvoltat de cincizeci sau o sută de milioane de ani la alte specii. Peştele rapid ştie cu mare precizie pe unde să o ia ca să evite uraganul, iar puietul intră într-o hibernare care-l fereşte de pericol. Însă fiinţa umană nu ştie cum să evite uraganul şi când este prins la mijloc moare. De cinzeci de milioane de ani liliecii zboară folosindu-se de sonar. Țiparii folosesc la deplasare, adevărate radare electromagnetice. Iar Omul este acum destul de îndemânatic şi de isteţ ca să le copieze prin dispozitive mecanice. Păsările şi animalele folosesc polarizarea luminii ca să stabilească direcţia şi să măsoare timpul. Omul încă nu are un dispozitiv care să copie aceste funcţii. Noi folosim termenul de „creier de pasăre” ca o insultă, dar ne trebuie câteva sute de kilograme de metal şi plastic ca să realizăm un avion.

— Sugerezi, zise Bascomb cu un zâmbet subţire pe buze, că Omul ar trebui să regreseze ca să-şi recapete unele dintre abilităţile

pierdute?

— Există ceva ce poate readuce Omului calităţile pierdute? izbucni Magruder. Nu cred că s-au pierdut, ci sunt în stare latentă. Sugerez că Omul ar trebui să-şi îmbunătăţească aceste abilităţi şi aşa va ajunge în vârful evoluţiei sale! De pe acum capacitatea Omului de a-şi regăsi casa este superioară porumbelului, elefantului, sau liliecilor. Poate să se orienteze mai bine decât ţiparul şi poate să evite dezastrele.

— Vrei să spui că avem organele necesare nefolosite în corpurile noastre?

Magruder scutură din cap.

— Nu. Abilităţile sunt dezvoltate la animalele inferioare în măsură mică. În om natura a dezvoltat toate aceste calităţi la nivel maxim.

— Şi noi denumim asta „intuiţie”. Bascomb tuşi în încercarea de a nu râde. Îşi închipui pentru un moment pe Sarah înaintea lui, cu mâinile în şolduri şi buzele albite, spunându-i: „Nu-mi pasă ce-mi zici, Charles Bascomb, dar ştiu eu ce ştiu şi o să facem aşa cum zic!”

Nu conta ce se întâmpla. Intuiţiile Sarei nu dădeau greş. Apoi Bascomb avu o viziune a doamnei Davidson, a doamnei Harpersvirg şi a doctorului Sherridan. Îşi permise să adauge:

— Crezi că avem o capacitate redusă de intuiţie, de premoniţie?

— Cam aşa ceva, spuse Magruder. Intuiţia se defineşte ca o facultate a creierului uman, o

evoluţie a facultăţilor organismelor inferioare şi care la Om ajunge la superlativ, fiindu-le comună tuturor indivizilor într-o măsură mai mică sau mai mare.

— Este o serie de afirmaţii fără multe dovezi la bază.

Sprâncenele lui Magruder se ridicară.

— Credeam că ţi-am dat destule dovezi în ceea ce te priveşte. Mai vrei? Foarte bine, am să-ţi dau o listă de circa o duzină de persoane din Wallsenburg la care am terminat lucrul luna trecută. Vor cumpăra poliţe în curând – nu neapărat la compania ta. Vrei mai multe dovezi?

Bascomb se foi neliniştit.

— Să spunem pe moment că accept teza ta. Atunci, de ce intuiţia feminină a fost mereu ţinta glumelor? De ce bărbaţii, în general, nu sunt în stare să se folosească de intuiţia pe care se presupune că o au? Eşti în stare să le îmbunătăţeşti performanţele? Desigur că acele pilule colorate şi lecţiile tale despre…

— Ai urmărit vreodată o persoană, care când citeşte, îşi mişcă buzele ca şi cum ar rosti fiecare cuvânt? Al dracului de enervant. Îţi vine să-i spui să nu-şi mai mişte buzele şi aşa o să citească mult mai repede. Bărbaţii au tendinţa să nu-şi folosească mereu capacităţile la nivel maxim, aşa că răspunsul la întrebarea ta este simplu: Bărbaţii s-au decis demult să nu folosească capacităţile intuitive, ci altceva.

— Ce altceva? întrebă Bascomb.

— Statistica, răspunse Magruder.

Bascomb simţi cum se înfuria. Era exact genul de afirmaţie la care te puteai aştepta din partea unui profesor falit care devenise peste noapte şarlatan. Pentru o clipă, uită de toate problemele.

— Nu văd de ce simţi nevoia să ataci principiile statisticii, rosti. Statistica ne ajută să facem unele previziuni, care altfel ar fi doar simple himere.

— Predicţii legate de un grup sau altul, spuse Magruder, nu în privinţa indivizilor. Gândeşte-te la propria profesiune. Legile statistice ajută la buna funcţionare a companiilor de asigurări, scoţând astfel un profit frumos pentru acţionari. Dar cu ce ajută statistica pe oamenii care-ţi cumpără poliţe de asigurare? Cu absolut nimic!

Ia gândeşte-te bine. Dumneata nu lucrezi pentru oamenii care au poliţe. Aceştia sunt absolut neajutoraţi în faţa legilor statisticii care-ţi dictează ce măsuri să mai iei pe spinarea lor. Individul nu beneficiază în nici un fel de munca dumitale. Grupul, adică acţionarii, sunt cei care profită din plin.

— N-am auzit niciodată ceva atât de ridicol! se oţărî Bascomb.

— Nu? zâmbi Magruder. Hai să luăm în considerare şi o situaţie alternativă, cea în care omul care cumpără o poliţă este pe picior de

egalitate cu compania.

Să presupunem că este capabil să discearnă, aşa cum au şi făcut o câţiva oameni cu care ai şi făcut cunoştinţă, momentul precis în care va avea nevoie de o asigurare. Nu mai este obligat să plătească primele de asigurare vreme de douăzeci sau treizeci de ani, aproape pe degeaba, ci doar cu o lună sau două înainte să ştie că va avea nevoie de aşa ceva. Atunci poate beneficia din plin de această instituţie!

— Este clar că nu pricepi principiile care stau la baza companiilor de asigurări, se răsti Bascomb. Atunci totul se va reduce la modul în care fiecare îşi plănuieşte viitorul. Iar companiile de asigurări vor deveni un fel de cooperative de credit.

— Da, aceeaşi soartă o vor avea şi multe alte instituţii care aduc profit unui grup pe cheltuiala individului. Se va schimba conceptul de educaţie, sistemul juridic şi pedepsele penale. Companiile de publicitate, aşa cum le ştim acum, vor dispărea complet. Mass-media va opera doar la intervale neregulate, atunci când va avea ceva de comunicat…

— După cum vorbeşti, consideri grupul ca pe un puternic duşman al individului, cu care trebuie să lupte pentru a putea supravieţui!

— Într-un fel chiar e adevărat.

— Într-un fel, e o aiureală, iar psihiatrii sigur au un termen pentru aşa ceva.

— Da, încuviinţă Magruder. Ei au câte un termen pentru aproape orice. Chiar mă întreb cum ar putea numi falimentul companiilor de asigurări.

— Nu cred că firma mea e în vreun fel de pericol. Sunt sigur că, deşi ipotezele dumitale sunt extrem de interesante, curând voi găsi o explicaţie statistică pentru tendinţa aceasta de despăgubiri cerute la scurt timp după achiziţionarea poliţelor.

— Dar predicţia mea că vor mai apărea cel puţin o duzină de astfel de cazuri? îl întrebă Magruder.

Bascomb nu răspunse, ci întrebă la rândul său:

— Cum se face că mă aşteptai? De ce voiai să vin?

— Am nevoie de înţelegerea unui om ca dumneata. Am nevoie de oameni care ştiu cum e de ambele părţi ale baricadei. Am crezut că ai putea deveni unul.

— Îmi pare rău că te-ai înşelat şi ai risipit timp preţios, răspunse Bascomb. Recunosc interesul care mă animă cu privire la acest atac asupra statisticii. N-ai reuşit să-ţi pledezi cazul. Este evident că operează fără cusur, cel puţin în societatea unor nonintuiţionişti ca noi.

— Singurul loc în care poate opera, rosti Magruder. Este evident că acest concept al intuiţiei ne e aşa de străin încât pare o nebunie.

Suntem aşa de obişnuiţi, din cauza culturii, că societatea trebuie să domine individul încât nu suntem capabili să vedem că nu este deloc necesar.

Nici o eră din istorie nu se compară cu nevoia de azi a individului pentru securitate şi asigurare din surse aflate în afara lui. Nici o eră nu se compară cu o asemenea indiferenţă faţă de individ în favoarea societăţii, a naţiunii ori a imperiului, nici măcar în antichitate, când sclavia era considerată normală. Măcar sclavii se mai revoltau din când în când, pe când individul de azi nici nu se gândeşte la aşa ceva!

— Aşa întrevezi anarhia ultimă? rosti Bascomb uluit. Fărădelegea sălbatică a individului, neinhibat de restricţiile vreunui guvern?

— N-am spus aşa ceva, se înfurie Magruder. Pentru ca omul să trăiască într-un mod optim, are nevoie de un grup. Îi este imposibil să trăiască singur, cel puţin la nivel cultural. Nici nu va trăi optim decât dacă inventează o societate care să nu-l oprime pentru propriul avantaj, fără a-l preţui.

— Deci societatea noastră este inamicul cu care luptaţi? Bascomb era convins că descifrase intenţia lui Magruder, ceea ce-l făcea să râdă. Fusese cooptat de un biet subversiv!

— Nu, zâmbi Magruder, de parcă ar fi citit gândurile lui Bascomb. Nu, omul este propriul lui inamic, din nefericire. El singur a inventat

societatea cum s-a priceput mai bine şi tot lui îi revine sarcina să-şi corecteze greşeala.

Pe Bascomb îl treceau fiorii. Începu să vorbească cu deosebită grijă:

— Deci obiectivul dumitale este distrugerea societăţii? E un proiect cam prea ambiţios. Au existat destule încercări şi în trecut, dar societatea a reuşit să supravieţuiască.

— Şocant, nu? rosti Magruder. Ei bine, din fericire, este un concept greşit. Obiectivul meu nu este distrugerea societăţii, aşa cum o ştim, ci mai degrabă naşterea unui gen de om care să nu mai aibă nevoie de ceea ce acum numim societate.

— Te rog să înţelegi că nu este nimic sacru în cuvântul sau lucrul căruia îi spunem societate. Este o invenţie a oamenilor, care au dreptul de a o schimba, repara sau substitui. La început a fost Omul, societatea a apărut mai târziu. Hai să ne întoarcem în timp, la vremea când nu exista decât Omul.

Era ca un copil, care tocmai învaţă să citească. Avea înaintea lui o sarcină dură, pentru că trebuia să se descurce singur. N-a învăţat tocmai bine, s-a obişnuit să citească mişcându-şi buzele, iar după aceea n-a încercat să îşi îmbunătăţească stilul.

Să lăsăm analogia pentru a trece la circumstanţe reale. Omul a aflat repede că există nenumărate moduri de rezolvare a

problemelor, generalizând fenomenele din lumea lui. Putea obţine răspunsuri pe bază individuală, aplicând soluţia şi la alte probleme. Dar aflase deja că la nivel strict fizic, puterea stătea în număr. Ca atare a devenit suspicios în privinţa abordărilor solitare, indiferent de problemă. A dezvoltat metoda de a compara diversele soluţii cu semenii săi. Uneori existau diferenţe radicale, aceeaşi problemă afecta diferiţi indivizi în diverse moduri. Dar i s-a părut bună ideea de a aduna pe cei cu aceeaşi problemă, decât să o soluţioneze singular. Compromisul a fost făcut, decizia majorităţii a fost acceptată de toţi. Aşa s-a născut societatea şi, o dată cu asta, teoriile statistice care înlocuiesc individul cu grupul.

— Profesore, nu ştiu cum ai studiat sociologia, dar se pare că susţii că începutul triumfului Omului asupra naturii se poate face doar în grup. Eforturile combinate a mai multor indivizi pot duce la realizări ce nu se obţin datorită unui singur om.

— Nu, spuse Magruder. Încă nu a venit timpul. O rezolvare a problemelor Omului nu depinde de prezenţa sa în societate. Cooperarea este mult mai uşor de obţinut cu ajutorul diferitelor instrumente. Când folosirea uneltelor la muncă nu i-a mai fost suficientă, Omul s-a agăţat cu disperare de invenţia sa societatea. Dar asta a dus la ideea că individul ajunge servitorul

grupului. În caz de conflict individul se simte deja înfrânt; chiar dacă se luptă nu crede că va câştiga. Metodele statistice sunt, evident, instrumente intelectuale care sunt utilizate să manipuleze Omul în cadrul societăţii. Individul în sine nu prezintă mare importanţă. În cazul poliţelor de asigurare pe viaţă, pentru tine este important să ştii dacă cineva se va îmbolnăvi de cancer şi nu cine anume. Altceva nu te interesează, exceptând cazul în care acel cineva era bolnav şi tu n-ai ştiut. Atunci tu îţi pierzi calitatea de statistician imparţial şi societatea te va elimina. Ca metodă de raţionament punerea de acord a relaţiilor om – societate dezvoltă metode logico-statistice plecând de la individual la general. Se ajunge la previziuni cu caracter de grup, dar care nu se aplica în mod individual.

— Dar uneori apare, pentru scurt timp, în relaţiile om – societate, un proces nonlogic denumit intuiţie.

În cadrul culturii noastre a fost imposibil de descris, iar concluziile nu au putut fi apărate într-o manieră logică acceptabilă societăţii.

Bascomb se foi neliniştit.

— Iar acum ai corectat aceste defecte? întrebă.

— Da, răspunse Magruder. Omul poate învăţa acum cum să generalizeze prin metoda intuiţiei. Te rog să observi că generalizarea prin metoda

intuiţiei e mai altfel. Generalizarea intuitivă face parte din legile naturii, care, spre deosebire de generalizarea statistică, permite deducerea din circumstanţe individuale.

De aceea, metoda intuitivă este singura care îl ajută pe individ!

— Sunt convins că poţi dovedi fără probleme ceea ce propovăduieşti, rosti Bascomb.

Magruder zâmbi. Dovada, ca şi metoda, nu vor fi niciodată acceptate de societate. Testul pragmatic, care este de altfel o metodă nonlogică, este singurul aplicabil… Cred că ţi-am demonstrat deja punctul meu de vedere şi că poţi ajunge fără probleme la o concluzie.

— O persoană trebuie să aibă o mare doză de încredere ca să se conducă strict după intuiţie, mai ales dacă nu i se poate dovedi limpede şi nu încearcă ceva pe propria piele.

— Da, încuviinţă Magruder. Aş spune că această încredere este o componenta principală a intuiţiei.

— A mai rămas un singur lucru despre care n-am discutat, mecanismul prin care aceste exerciţii ciudate pentru trup şi minte şi pastilele colorate pot restaura intuiţia cuiva.

— Aşa-i, răspunse Magruder, însă acest mecanism, cum l-ai numit, nu poate fi testat decât practic. Cred că-ţi dai seama că aceste metode ale mele nu restaurează nimic. Nu te-ai învăţat să te foloseşti de intuiţie, însă soţia

dumitale pare să se descurce minunat la capitolul ăsta. Cu toate astea, pot spune că sunteţi amândoi ca nişte cititori care-şi mişcă buzele. Trebuie să înveţi să te foloseşti de intuiţie, aceasta este cea mai bună dovadă.

Astfel, dacă vei continua, vei învăţa cum să te foloseşti de puterile intuitive. Pastilele conţin o mostră de vitamine pentru a-i satisface pe cei care au avut curiozitatea să le analizeze. Ingredientul activ este celălalt material, învelişul, necesar pentru a alunga reacţia automată de teamă în faţa renunţării la gândirea statistică. Această teamă este reală şi dominantă. Ea îi spune creierului că folosirea intuiţiei este o sfidare la adresa miliardelor de oameni care au trăit de la începutul timpului. Spune că forţele societăţii îl vor strivi pentru că îndrăzneşte să fie un individ care nu o consultă şi nu se apleacă în faţa dorinţelor ei.

Fără o compensare biochimică potrivită a acestei temeri, Omului i-ar fi imposibil să-şi strunească puterea intuitivă. Aşa că nu încerca fără ajutorul pastilelor, pentru că acest lucru te va distruge.

— O ultimă întrebare, rosti Bascomb. Dacă aş crede toate bazaconiile astea şi aş deveni unul dintre oamenii care se află de ambele părţi ale zidului statistic, cum m-ai folosi?

— Te-aş ruga să mă ajuţi în propovăduirea acestor metode, mai ales în propriul grup

profesional, cea mai dură fortăreaţă pe care intuiţia trebuie s-o atace. Ori un asemenea atac ar avea mai multe şanse dacă ar fi pornit de cineva din interior.

— Înţeleg, rosti Bascomb, ridicându-se şi luându-şi pălăria. A fost foarte distractiv, profesore, multe mulţumiri.

— Cu plăcere, zâmbi Magruder, conducându-l până la uşă. Te aştept la următorul curs.

— Mă îndoiesc că voi veni, răspunse Bascomb. Sincer mă îndoiesc.

5

Bascomb intenţionase să se întoarcă la birou imediat ce pleca de la Magruder, dar cum ajunse în stradă, îşi dădu seama că era imposibil. Mintea îi era frământată de tot acel amestec de explicaţii fanteziste şi reale, cu care Magruder îi împuiase capul.

O porni în direcţia opusă biroului său, scuzându-se din când în când, atunci când se lovea de vreun pieton. În cele din urmă se opri atunci când găsi o bancă liberă în parcul Moller. Se aşeză, iar porumbeii i se adunară la picioare, aşteptând mâncare.

Nu avea ce să le dea, dar zburătăceala şi gânguritul lor îl ajutau să revină în prezent.

Trebuia să ia o hotărâre şi asta cât mai repede. N-avea rost să se frământe din pricina a ceea ce putea şi nu putea face Magruder.

Important era că putea face ceva, iar Bascomb nu se mai îndoia de acest lucru. Nu putea nega toate acele cereri de despăgubire. Bascomb nu putea să-şi dea seama cât era adevărat din toată aiureala aceea cu intuiţia, iar pentru moment, nici măcar nu-i păsa. Magruder nu era doar un biet şarlatan fără importanţă; devenise un pericol. Dacă îşi extindea şi mai mult influenţa, putea submina chiar fundaţiile companiilor de asigurări.

Efectiv putea.

Şi cât de departe putea merge, Bascomb nu ştia, dar putea afla în linişte atunci când Magruder avea să fie oprit.

Se gândi să meargă la poliţie cu povestea sa, dar îşi dădu seama că ar fi fost inutil. Care poliţist nu l-ar fi aruncat într-o celulă gândind că era beat?

Magruder avusese dreptate atunci când spusese că singurul test posibil era cel pragmatic. Şi până când o persoană nu vedea rezultatele, ar fi fost convinsă că era o nebunie.

Trebuia să existe o metodă indirectă.

Bascomb se gândi deodată la amicul său, Hap Johnson, editorialistul de la „Courier”. Hap era capabil să înţeleagă o astfel de situaţie. Desigur, la început va crede că Bascomb e beat, dar după aceea curiozitatea îl va împinge spre cercetări. Hap era un cetăţean onorabil şi un ziarist, respectat. În plus, avea suficientă

curiozitate să imite unul dintre eroii de film şi să investigheze o astfel de ştire. Da, Hap era omul potrivit, decise Bascomb, ridicându-se de pe bancă.

Îl găsi într-un cubicul de sticlă aflat chiar lângă redacţie, bătând la maşină. Cămăruţa era plină de fum, maşina de scris foarte veche, iar amicul său privea îngândurat în gol, cu pălăria dată pe ceafă, exact ca unul dintre ziariştii din filmele vechi, pe care tot încerca să-i imite. Altminteri, era un ziarist excelent.

Întoarse capul atunci când Bascomb intră.

— Charley! Nu lăsa uşa să se trântească. Vrei să se dărâme şandramaua peste noi? Nu, nu-mi spune, ţi-ai pierdut slujba, te-a părăsit nevasta, îi datorezi companiei cei zece mii de dolari pe care i-ai dosit.

Bascomb se aşeză, împingându-l şi pe Hap înapoi pe scaunul de pe care se ridicase.

— Mai rău, răspunse acesta. Vreau să-mi faci o favoare şi să-mi dai un sfat.

— Cu sfatul e uşor, răspunse Hap. Nu ştiu cum stăm cu favoarea. Pe scurt, fără să expună toate teoriile sociale complicate ale lui Magruder, Bascomb îl descrise pe profesor ca pe un şarlatan care însă putea face o parte din lucrurile pe care le promitea.

— Spune-i hipnoză, sugestie, cum vrei tu, continuă Bascomb. Magruder reuşeşte cumva să-i controleze pe toţi acei oameni care

participă la cursurile lui. Eu unul cred că reuşeşte s-o facă prin intermediul pastilelor pe care le oferă. Orice ar fi, omul acesta e periculos. Este un radical, un tip subversiv şi reuşeşte cumva să-şi facă acoliţii să îndeplinească ceea ce doreşte el.

În clipa asta se pare că atacă companiile de asigurări cu gândul să le falimenteze. O să spui că sunt nebun, dar mie tare mi-e teamă că o va face dacă se va extinde şi va ataca în forţă. Îţi dai seama care ar fi rezultatul dacă ar reuşi: haosul financiar. În plus, e convins că poate face acelaşi lucru şi cu alte instituţii, firmele de publicitate de exemplu. Trebuie oprit cumva.

Hap Johnson îşi împinse şi mai mult pălăria pe ceafă şi îl privi pe Bascomb îngândurat.

— Nu eşti beţiv, rosti el, şi nu am detectat vreun semn de nebunie înainte. Aşadar este posibil să fie o urmă de adevăr în ceea ce spui. Dar, rosti apropiindu-se ca pentru a-i spune un secret, nu e posibil să presupui că te-ai înşelat în privinţa oamenilor cu care ai discutat? Stres, grijă din cauza tipului care a pus ochii pe scaunul tău…

— Sunt sigur, Hap, răspunse Bascomb. Am revăzut totul de o sută de ori, am cercetat cu grijă fiecare amănunt.

Hap se retrase.

— Nu e genul de poveste cu care să te poţi duce la poliţie, cu toate astea ar trebui să afle

ce se petrece. Uite ce putem să facem. Spui că Magruder nu e medic, deci ar putea fi cercetat pentru că prescrie acele pastile, ceea ce înseamnă că practică medicina fără licenţă.

— Nu ştiu dacă treaba asta l-ar putea opri sau nu…

— Poate că nu-l va opri, dar îi va aduce o publicitate nedorită, dacă ne jucăm bine cărţile. Pe urmă mai vedem ce se alege. O să-mi iau bilet la cursurile lui, tu o să mă prezinţi şi o să văd ce fel de poveste îmi serveşte.

Bascomb nu-i spuse nimic lui Sarah despre vizitele sale la Magruder şi Hap Johnson, dar, după cum îl privea, îşi dădu seama că probabil ştia deja de ele. Acest lucra îi dădea acea veche senzaţie neplăcută, dar foarte cunoscută. Bănuia că nu avea de unde să ştie ce anume făcuse, însă femeia simţea anumite lucruri. Îşi dorea să fi avut îndrăzneala s-o întrebe care erau acele sentimente. În acea seară ea va fi cea care va citi, iar Bascomb îi spusese de aranjamentul ca Hap să meargă cu ei.

— Iată ce am simţit! exclamă Sarah. O să fie cu noi în seara asta dacă ne vom hotărî în vreun fel. Nu pot să spun dacă venirea lui va fi de bine sau nu pentru noi, dar de asta depinde ce se va întâmpla cu dr. Magruder. Hap Johnson este de vină! Nu vrea să vină ca să afle mai multe de la dr. Magruder, ci doreşte să afle bârfe pentru fiţuica lui de scandal.

— Credeam că-ţi place de Hap.

— Aşa era până nu s-a hotărât să-i facă asta lui Magruder.

— Încă n-a făcut nimic, îi reaminti Bascomb. Totul nu s-a petrecut decât în imaginaţia ta.

Sarah ignoră remarca lui.

— Hai să nu mai mergem diseară acolo, Charles. Aşa nu-l ducem pe Hap la întrunire şi nu va mai tipări ceva care să-l nenorocească pe Magruder.

Bascomb simţi cum îl treceau sudorile.

— Eşti ridicolă, scumpo, ţi se năzare. L-am invitat pe Hap şi o să mă creadă nebun dacă încerc să dau înapoi tocmai acum. N-o să se întâmple nimic, o să vezi.

Seara trecu fără incidente în pofida neliniştii lui Bascomb. Era atent doar pe jumătate la vorbăria lui Magruder, iar după aceea, când se duse să-l prezinte pe Hap Johnson, profesorul zâmbi cu şiretenie. Chipul lui Magruder se întunecă puţin atunci când strânse mâna ziaristului, iar Bascomb observă acelaşi gen de înnegurare şi pe faţa soţiei ale.

Dar momentul acela trecu, iar Magruder se apucă să scuture mâna ziaristului, invitându-i şi la următorul curs şi oferindu-i cu generozitate o porţie de pastile şi broşurile cu exerciţii.

— Aşa o să devin un supraom? întrebă Hap cu îndoială, în timp ce examina pastilele.

— Garantat! rosti Magruder râzând. Nu dau

greş niciodată dacă se urmează întocmai instrucţiunile. Desigur, adăugă ceva mai serios, îmi dau seama că nu ai de gând să mergi aşa de departe, dar sper că dacă vei scrie un articol, despre cursurile noastre, nu vei uita să adaugi că noi de fapt nu oferim absolut nimic. Orice se întâmplă este rezultatul direct al strădaniilor celor ce urmează tratamentul.

— Dacă e adevărat, rosti reporterul rece, atunci n-ar mai fi nevoie să ţii aceste cursuri, nu? Câştigurile s-ar realiza mult mai simplu!

Pe drum spre casă, Bascomb încercă s-o consoleze pe soţia sa. Îi repetă a mia oară că nu se întâmplase nimic, deci temerile sale erau cu totul nefondate. Sarah nu-i răspunse, acceptând faptul că destinul lui Magruder fusese pecetluit. Asta simţea şi îi mărturisi soţului ei.

Bascomb conducea cu mare atenţie, simţind tot mai acut oboseala. N-avea rost să încerce să se mai mintă spunându-şi că sentimentele lui Sarah nu corespundeau exact cu ceea ce Magruder numise o intuiţie bună.

La începutul căsniciei lor, răsese de ea şi de intuiţiile ei, dar după aceea începuse să ţină socoteala lor…

Era evident că ştia precis de ce venise Hap la acea întrunire. Bascomb însă se întreba cât de multe ştia despre rolul jucat de el în acea afacere. În fond nu se baza decât pe intuiţia ei, îşi spuse supărat.

La început nici măcar nu ştiuse de ce simţise că era preferabil să nu-i spună nimic de vizitele pe care le făcuse la Magruder şi Hap. Acum însă îşi dădea seama cât de imposibil era totul. Dacă Magruder avea dreptate, măcar în parte? Dacă intuiţia nu era o facultate naturală a oamenilor, ce era activă la unii şi putea fi dezvoltată la ceilalţi? Cum să-i spună lui Sarah că Magruder era un om rău? Că facultatea aceea la care ea ţinea aşa de mult trebuia suprimată cu toată forţa?

Nu va înţelege că mai mulţi oameni înzestraţi cu intuiţie puteau distruge literalmente întreaga societate şi instituţiile de care omul modern devenise dependent.

Pentru Sarah intuiţia era ceva prea preţios. N-ar fi crezut nici în ruptul capului că era ceva rău, îşi zise Bascomb mai departe. Mai degrabă s-ar fi întors împotriva lui. Teoriile lui Magruder erau gata să-i distrugă căsnicia, dacă nu era foarte atent.

În încercarea de a o mai calma, Bascomb avu grijă să-şi ia pastilele şi să facă exerciţiile prescrise. Sarah însă părea la fel de încordată şi nefericita.

A doua zi la birou, Bascomb se apucă să verifice dacă oamenii pe care Magruder îi numise, făcuseră cereri de cumpărare a unor poliţe. Avusese dreptate; şase dintre ei depuseseră deja cererile.

Deşi nu avea nici un drept să cerceteze scrisorile departamentului care se ocupa de cererile de cumpărare a poliţelor, voia să arunce o privire peste ele înainte să fie procesate. Desigur, nu era vorba de un delict, dacă n-ar fi fost vorba de Dave Tremayne. Acesta era şeful departamentului de procesare. Nu-i plăceau colegii de la celelalte departamente şi nu era de acord cu amestecul din afară.

Bascomb ştia foarte bine acest lucru în timp ce studia cererile, iar Tremayne îl privea fioros.

— Aceste cereri ar trebui respinse, rosti Bascomb cu calm. Multă vreme după aceea se întrebă de ce nu-şi ţinuse gura. Compania şi-ar fi putut permite cu uşurinţă să achite cererile de despăgubiri ale celor şase. Însă gândul cel bun nu-i fulgerase mintea în clipa aceea. Era convins că aşa trebuia să procedeze.

— Credeam că e decizia noastră, se burzului Dave Tremayne. De când s-a apucat departamentul de statistică să decidă în numele altor departamente?

— Mai ştiu câte ceva despre aceste cazuri, rosti Bascomb cu multe poticneli. Un prieten de-al meu cunoaşte bine oraşul şi pe aceşti oameni. Pare sigur că ceva nu-i tocmai în regulă. De exemplu, asigurarea asta mare contra incendiilor. Fierăria Bheuner. E gata să explodeze oricând, aşa că nu m-aş mira dacă nu

va cere despăgubiri înainte să se termine luna… Tremayne se apropie şi smulse hârtiile din mâna lui Bascomb.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji din pricina ei, rosti pe un ton belicos. Dacă voi avea vreodată nevoie de ajutorul departamentului de statistică, îţi voi da de ştire.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că era inutil, îşi zise Bascomb după aceea. Îl privi pe Tremayne şi apoi dădu să plece, însă după o clipă se întoarse ca să-l privească din nou pe Tremayne.

— N-o să-ţi fie prea moale, începu el, dacă vei primi o altă duzină de cereri de despăgubiri la mai puţin de o lună după acordarea poliţelor. Genul acesta de cereri deja au alarmat mai multe departamente.

— Cum aşa? întrebă Tremayne, ceva mai liniştit.

— Te sfătuiesc să refuzi aceste cereri, răspunse Bascomb, plecând de acolo.

Când se aşeză la propriul birou, îşi spuse că nu procedase deloc bine. Urma să aibă parte de o mulţime de necazuri, indiferent ce avea să se întâmple mai departe. Iar Dave Tremayne urma să aibă grijă de acest lucru.

Sperase să audă ceva din partea lui Hap, să-i audă impresiile şi ce planuri făurise pentru campania împotriva lui Magruder. Dar nu primi nici un semn din partea acestuia nici în ziua aceea şi nici în următoarea. Era asaltat de

singurătate. Ar fi vrut să discute cu cineva, însă nu avea cu cine. Sarah continua să fie rece şi indispusă din cauza dezastrului iminent.

6

Hap Johnson îl sună după doua zile, cu veşti proaspete.

— Individul e mai isteţ decât credeai! rosti surescitat. Nu-i de mirare că toate celelalte analize au arătat că pilulele conţin doar câteva vitamine şi o capsula inocentă.

— Ce vrei să spui? se miră Bascomb.

— Am făcut cinci analize diferite asupra pastilelor înainte să descopăr răspunsul. Toate îmi veneau cu aceleaşi rezultate. Pe urmă i-am cerut lui Joe Archer, legistul poliţiei, să se uite puţin la ele. A aflat răspunsul într-o clipită, cercetând rezultatele analizelor făcute de celelalte laboratoare. Desigur, avuseseră dreptate, pastilele erau la fel de tari ca şi un morcov, luate individual, dar luate laolaltă aşa cum a prescris Magruder, rezultatul e cu totul altul.

— Care? întrebă Bascomb.

— Joe n-a ştiut să-mi spună, dar mi-a zis că toate aceste chimicale se combină în corp, laolaltă cu substanţele de acolo ca să formeze ceva ce e chiar mai puternic decât dinamita!

— Atunci Magruder poate fi pus sub acuzare, răspunse Bascomb. În mod ciudat nu simţea

deloc bucurie sau triumf acum când ştia că îşi învinsese duşmanul.

— Păi tocmai aici e buba, răspunse Hap. Nu sunt prea sigur că avem cum. De aceea am şi spus că Magruder s-a arătat foarte isteţ. Ceea ce prescrie el e cu totul nevătămător. Nu sunt prea sigur că putem să-l acuzăm pe baza faptului că pastilele acelea se recombină în organism pentru a forma alte droguri mai puternice. Ar putea spune că nu le-a prescris şi nu le-a administrat el şi, din punct de vedere tehnic, ar avea dreptate.

— Dar un astfel de proces l-ar putea ruina, ori pe noi tocmai acest lucru ne interesează, răspunse Bascomb. Poate amicul Archer să ne dea suficiente dovezi pentru a face o plângere la procuratură?

— Zice că oricum e bine să facem cunoscut acest fapt, dar că ne-ar ajuta enorm dacă am avea şi câţiva martori care să jure că pastilele acelea le-au făcut rău. De ce nu vorbeşti chiar tu cu Joe? Poate reuşeşti să faci rost de câţiva astfel de martori. În fond, tu ştii mai bine ca oricine cine frecventează cursurile lui. Până atunci, eu pornesc campania în ziar.

Charles Bascomb încuviinţă. Din ceea ce văzuse până atunci, se îndoia sincer că avea să convingă vreun adept al lui Magruder să depună vreo plângere contra lui.

Obosit, se mulţumi să privească în gol spre

telefon. Cum naiba de începuse totul? Cum de reuşise să se bage într-o afacere aşa de încurcată? De ce tocmai el, din sute de alţi oameni care intraseră în contact cu Magruder, pricepuse ce ameninţare reprezenta acesta? Era ca şi cum profesorul îl alesese în mod special ca pe duşmanul principal, ca să-i arate exact de ce era în stare. Bascomb îşi amintea că Magruder îi spusese tot ce făcuse numai ca să-l racoleze. Însă era convins că acesta nu crezuse la modul sincer că avea să-i accepte toate aiurelile.

Aici era şi marea dilemă. Ca să poată fi recunoscute ca o ameninţare, atunci teoriile lui Magruder trebuiau acceptate ca fiind valide. Pentru a suta oară numai pe ziua aceea, Bascomb se întrebă dacă putea accepta acest lucru. Însă după tot ce văzuse, era forţat să admită că accepta.

Iar atunci, dacă teoriile erau valide, puteau fi ele folosite într-un scop bun? Acest lucru frământa cu intensitate mintea lui Bascomb. Magruder îi răspunsese la această întrebare. El unul voia să schimbe societatea într-o manieră distructivă.

Desigur, Bascomb se gândea mai mult la companiile de asigurări, însă Magruder intenţiona să atace lumea ştiinţelor statistice şi toate instituţiile care depindeau de ea.

Bascomb nu putea accepta acest lucru, fiindcă era lumea lui. Cu ajutorul statisticii omul putea

afla la ce anume se putea aştepta mai departe. Dacă statistica era distrusă, atunci ce altceva mai rămânea? Doar o credinţă oarbă în anumite presentimente?

Când îşi aminti de Sarah, se simţi deodată pierdut.

Lumea lui se clătina primejdios de tare.

Nu se duse la Joe Archer pentru că nu vedea ce rost ar fi avut, mai ales în acel moment. Continuă să-şi ia pastilele şi să facă exerciţiile prescrise şi chiar merse la următorul curs. Acolo căută posibili martori împotriva lui Magruder, dar îşi dădu seama imediat că era o risipă de timp preţios. Oamenii aceia nu aveau să se întoarcă împotriva acelui şarlatan.

În ziua aceea apăru şi primul articol scris de Hap, în care se lăsa limpede de înţeles că făcea parte dintr-o serie, în care urmau să fie analizate cultele ciudate şi şarlataniile care promiteau vindecări rapide şi miraculoase.

Articolul era destul de potolit, aşa cum promisese şi Hap, însă Bascomb era sincer uimit de geniul ziaristului, căci observase imediat încotro bătea. Avusese grijă chiar de la început să nu-i supere pe acei oameni care apelau la astfel de şarlatani, deplângând faptul că societatea era aşa de brutală cu cei mai puţin adaptaţi ei.

La final promitea să continue cu alte articole despre şarlatani celebri care profitau de pe

urma unor astfel de indivizi suferinzi. Hap pregătise bine terenul pentru momentul în care avea să-l atace pe Magruder. Citind articolul, Bascomb simţi că deja nu mai era problema lui. Magruder era la mila lui Hap Johson şi a cititorilor.

Bascomb simţi mai târziu că ar fi trebuit să fie pregătit pentru ceea ce urma să pătimească a doua zi. Când se duse la birou era încă preocupat de faptul că Magruder nu mai era problema lui.

Cum sosi fu chemat în biroul lui Farnham Sprock, vicepreşedintele companiei. Sprock era un bătrânel mărunt care pierduse şansa de a ajunge în postul cel mai râvnit din companie, fiind abandonat pe drum. În acel moment se ocupa doar de probleme administrative, vărsându-şi amarul pe subalterni.

Când Bascomb intră, Sprock se întoarse să-l privească cu dispreţ.

— M-aţi chemat? rosti Bascomb.

— Am primit o plângere cel puţin ciudată în privinţa dumitale, răspunse Sprock. Ceva de-a dreptul incredibil. Nici nu pot crede că un membru al familiei noastre s-a putut comporta astfel. Cu toate acestea, sunt forţat să accept faptul că acuzaţia a fost fondată. Mi s-a spus că ţi-ai depăşit atribuţiile şi ai încălcat autoritatea unui alt departament şi i-ai cerut domnului Tremayne să refuze anumite cereri, aşa am

auzit. Este adevărat, domnule Bascomb?

— Da, răspunse acesta, încuviinţând din cap. Deodată începu să tremure de nervi. Nebunul acela bătrân îl putea distruge, îi putea refuza accesul în lumea simplă şi clară a faptelor şi cifrelor. De ce naiba nu-şi văzuse liniştit de treburi?

— De ce, domnule Bascomb? continuă Sprock.

Bascomb oftă şi începu să-i povestească despre tendinţa nou apărută, în fapt o anomalie, fără a face vreo referire la Magruder.

— Din ce mi-ai spus este clar că aveam de-a face cu o problemă extrem de serioasă, rosti Sprock. Dar n-are nici o legătura cu sfatul pe care ţi-ai permis să i-l oferi domnului Tremayne.

— Am spus numai că acele cereri pentru poliţe se înscriu în aceeaşi categorie cu acelea pe care tocmai le-am menţionat.

Sprock se ridică de la birou şi se apropie de el.

— Domnule Bascomb, nu ai de unde să ştii sigur aşa ceva.

Bascomb se simţi cuprins deodată de furie. Ce naiba încerca să-i spună omuleţul din faţa lui? Ştia, ştia fără nici o îndoială că ceea ce spusese era adevărat. Nu conta că Magruder era cel care prezisese acest lucru. Magruder n-avea nici o legătură cu ceea ce ştia el în acel moment.

Ştia, simţea mai degrabă înlăuntrul său că avea dreptate. Iar Sprock care tocmai îi spusese că n-avea de unde să ştie…

Mânia aceea îndreptăţită dispăru deodată, iar Bascomb îi zâmbi mărunţelului, simţind cum i se făcea milă de el.

— Am descoperit ceva nou, rosti Bascomb încet. O nouă metodă statistică la care lucram de multă vreme. O formulă care-mi permite să anticipez astfel de tendinţe. Pentru că apar din când în când. Formula mea mi-a arătat că această tendinţă neplăcută va apărea din nou.

— Nu cred! izbucni Sprock. Aşa ceva este imposibil. Dacă ar fi adevărat, atunci s-ar schimba întreaga noastră politică, chiar profilul firmei. Te previn, Bascomb, şi e prima şi ultima oară când o fac, să nu mai aud de aşa ceva. Nu pot tolera astfel de comportament în organizaţia mea. Dacă se mai întâmplă, atunci voi fi nevoit să te dau afară. M-am făcut înţeles, domnule Bascomb?

— Da, răspunse Bascomb. O porni spre uşă, ştiind foarte bine că fusese concediat. Însă se întoarse chiar înainte s-o deschidă.

— V-aş sugera însă să cereţi o listă cu cererile acelea de la domnul Tremayne. În mai puţin de treizeci de zile, veţi primi cereri de despăgubiri pentru toate.

Revenit în biroul său, Charles Bascomb se simţi deodată extrem de uşurat, ceva cum nu mai experimentase niciodată în viaţa sa, un fel de sentiment de triumf pentru că-l înfruntase pe Sprock. Nu se mai simţea speriat de omuleţul

acela răutăcios, sau de ceilalţi conducători ai companiei, ori de orice altă forţă care i-ar fi putut tulbura existenţa.

Însă clipele acelea trecură, iar el rămase consternat de ceea ce spusese. De ce naiba se apucase să-l mintă pe Sprock? De ce-i spusese că inventase un procedeu matematic care-l ajuta să prevadă tendinţele nefavorabile? Mă rog, trebuia să spună ceva pentru a-şi scuza ieşirea pe care o avusese cu Tremayne.

Apoi îşi dădu seama de ceea ce spusese. Declarase că ştia. Şi era adevărat. Nu era vorba numai de spusele lui Magruder, ci chiar ştia. De parcă ar fi fost încolţit de un duşman, Bascomb încercă să întoarcă spatele acestei evidenţe, să refuze să-i admită implicaţiile.

Însă nu exista scăpare. Rămase locului, lăsându-se pătruns de acea recunoaştere.

Aşa era.

Intuiţia.

Aşa simţea Sarah, doar că la ea se manifesta în toate aspectele vieţii Nu era de mirare că-l considerase un tâmpit atunci când nu fusese de acord să-i accepte spusele!

Aşa simţiseră şi cei ce cumpăraseră asigurările, cel puţin cei cu care discutase. Şi avuseseră dreptate.

Îi era imposibil să continue să lucreze mai departe. Se ridică şi se îndreptă spre dicţionarul mare ce odihnea de multă vreme pe pervazul

ferestrei. Îl deschise şi căută cuvântul „intuiţie”.
„Percepută de minte imediat sau fără intervenţia proceselor de gândire”, citi el. Nu se potrivea deloc.
„Rapida percepere a adevărului, fără atenţie conştientă sau gândire, adevărul perceput din interior fără ajutorul simţurilor sau al gândirii logice.”
Ultima definiţie era ceva mai aproape de adevăr, cugetă el, însă foarte vagă, scrisă probabil de un om care nu avea nici cea mai mică idee despre ce putea fi intuiţia. Pentru că adevărul nu putea fi perceput fără ajutorul simţurilor, de acest lucru Bascomb era sigur. Trebuia să fie o legătură. Nu putea explica mulţumitor care era legătura lui cu acele cereri, însă era sigur că în curând compania urma să fie obligată să-i despăgubească pe cei care tocmai doreau să cumpere poliţe.
Închise dicţionarul. Definiţiile fuseseră scrise în mod clar de un statistician, nu un intuiţionist, cugetă cu amărăciune.
Îşi luă pălăria şi ieşi din birou, lăsându-i vorbă secretarei că avea să se întoarcă după pauza de prânz.
Nu avea o destinaţie anume. Nu-şi dorise decât să plece de acolo, ca să poată evalua în linişte ceea ce i se întâmplase. Într-un fel se aşteptase ca totul să se diminueze o dată cu ieşirea sa în stradă, în mijlocul animaţiei şi al

zgomotului. Dar nu simţea nici o schimbare.

Se opri la un colţ de stradă, ca să aştepte să se schimbe culoarea semaforului. Îşi îndreptă spatele şi inspiră profund aerul destul de poluat. De ce se simţise aşa de zguduit? Oamenii aveau mereu astfel de presentimente, era ceva absolut obişnuit dacă se gândea mai bine. Nu trebuia să se simtă aşa de vinovat pentru că avusese şi el unul pentru prima oară în viaţa sa o presimţire.

Dar degeaba. Ştia că nu trăise atâta amar de vreme fără să aibă măcar o presimţire. Din păcate, până atunci râsese de astfel de sentimente şi de oamenii care acţionau în conformitate cu ele. Acum, când experimentase sentimentul pe pielea lui, se simţea ca un prospector care îşi spusese toată vremea că nu dă peste aur şi totuşi nimerise peste un filon imens.

Se opri din nou în mijlocul străzii şi se apropie de vitrina unui magazin. Fără voie, pălise. Avea obiceiul să privească mulţimea reflectată în geamul vitrinei. Apreciase că vedea cam o sută de oameni şi dintre ei estimase că douăzeci şi cinci au sau vor face cancer. Iar la mai mulţi le va ceda inima. Urma diabetul, infecţiile şi accidentele în proporţii descrescătoare.

Asta-l întrista mereu. Acum, pentru prima dată, recunoscuse cât de mult îl bucurau cunoştinţele dobândite şi cât de superior se

simţea din pricina asta. Avea o putere asupra celorlalţi căci se simţea răspunzător de soarta lor.

Cu groază recunoscuse ceva nou. Trecătorii nu mai erau anonimi, ca o masă amorfă, ci căpătaseră fiecare chipuri, devenind o procesiune de individualităţi. Femeia aceea cu haină roşie ce stătea lângă căruţul de copil… Ca într-un coşmar se pomenise că se mişca către ea şi i se adresă cu o voce înceată, ezitantă:

— Tumoarea aceea… este aşa de mică acum, încât poate fi înlăturată fără riscul metastazelor…

Femeia încercă să se dea la o parte înfricoşată, apoi renunţă şi i se adresă cu răceală, dar fără să fie alarmată:

— Nu te cunosc…

Bascomb, plin de oroare, realiză ceea ce făcuse. Îşi duse mâna la pălărie şi cu o privire nervoasă îi spusese:

— Scuzaţi-mă! Vă veţi duce la doctor…

Bâlbâiala lui îi dădu femeii curaj.

— O să chem un poliţist! Îţi poţi imagina ce o să se întâmple pentru acostare? Mai am şi un bebeluş. Aşa că şterge-o!

Cu inima bătându-i nebuneşte Bascomb se întoarse şi plecă. Dădu colţul şi se opri în faţa vitrinei unei tutungerii uitându-se în reflexia sticlei dacă este urmărit de un poliţist furios. Când fu în stare să respire mai uşor se uită cu

atenţie la trecători. Aruncă o plivire scurtă la bărbatul de lângă el. Străinul se uita absent la o cutie de ţigări scumpe, iar pe faţa lui se citea indecizia.

— N-o să meargă, spuse Bascomb încet. Se părea că-i era imposibil să nu vorbească. Totul este aranjat ca să cazi în capcană, continuă el.

Faţa bărbatului oglindea mânie.

— Ce naiba ştii? întrebă el. Şi cine eşti tu?

— Un prieten, zise Bascomb întorcându-se către ascultătorul acela. Ascultă-mi sfatul şi nu semna contractul. Bascomb plecă. Străinul încercă să-l urmărească în mulţime, până să realizeze cât era de ridicol. Mintea lui admitea ce şansă fantastică avusese în luarea unei decizii, prin primirea unui astfel de avertisment.

Bascomb îşi îndreptă paşii spre Biblioteca Publică. În sala de lectură se apropie de fereastră, ţinându-şi un ochi atent pentru urmărirea semnelor. Făcuse destule lucruri nebuneşti. Nu dorea ca asta să se mai întâmple. Cel puţin va încerca, deşi ceva îi spunea că va fi dificil.

7

Charles Bascomb rămase acolo mai bine de două ceasuri, privind în gol pe fereastră. Însă mintea deja îi ardea din cauza efortului de a evalua corect toate schimbările care avuseseră loc înlăuntrul lui. Îşi vedea viaţa de dinainte ca

pe ceva gol şi întunecat, bazată pe altcineva care se sprijinea la rândul său pe altă persoană. Dacă cineva greşea, atunci societatea statisticienilor avea grijă să-l ajute, putea da vina pe şcoală, spunând că aşa învăţase, se sprijinea pe compania de asigurări, sau apela la firma sa.

I se părea imposibil ca aceea să fi fost viaţa sa până în acea dimineaţă când plecase de acasă, pe când noua viziune n-o avea decât de câteva ore.

Nu era vorba de ceva apărut din senin, căci în mod sigur pastilele şi exerciţiile lui Magruder lucraseră asupra lui zile de-a rândul. Poate că era nevoie de un şoc, precum fusese ciocnirea lui cu Sprock, ca să-şi pună intuiţia în funcţiune. Oricum, nu va mai fi la fel niciodată. Viaţa sa nu mai putea fi la fel.

În primul rând trebuia să vorbească cu Hap Johnson şi să-i spună să înceteze cu acea campanie pornită împotriva profesorului. După aceea va avea destul timp ca să-şi dea seama de ce natură urma să fie relaţia lui cu Magruder.

Deja bănuia ce trebuia neapărat să facă.

Pe Hap îl găsi în biroul său de la redacţie. Reporterul păru mulţumit să-l vadă pe Bascomb.

— Începutul a fost destul de bun, nu crea? rosti el. Am şi primit mai mult de optzeci de telefoane. Majoritatea ne dau fel de fel de

sfaturi.

— A fost un articol bun, răspunse Bascomb, aşezându-se lângă reporter. Dar mai bine pui punct.

— Cum?

Bascomb încuviinţă din cap.

— Am descoperit ceva ce nu ştiam înainte. Magruder nu-i un şarlatan, iar pastilele acelea combinate cu exerciţii dau rezultatele scontate.

— Mi-ai mai spus şi înainte. Ideea era să-l oprim tocmai pentru că dădeau rezultatele scontate.

— Vreau să spun că au funcţionat şi la mine. Ştiu cum să folosesc tratamentul într-un alt mod decât Magruder. Poate fi folosit constructiv, nu cum voia el.

Hap se încruntă suspicios şi nedumerit.

— Nu pricep, făcu el. Vrei să te împaci cu Magruder şi să-i promovezi cursul, în loc să-i pui beţe în roate?

Bascomb scutură din cap.

— Încă nu ştiu nici eu prea bine ce ar trebui să facem în privinţa lui. E un nemernic, asta-i clar. Probabil s-a senilizat, în fond s-a pensionat de la universitate. Bănuiesc că s-a întâmplat cam aşa: A dat peste vreo formulă care îmbunătăţeşte substanţial capacitatea mentală, adică sporeşte intuiţia la modul foarte serios. Probabil că a încercat s-o promoveze în faţa colegilor şi a superiorilor şi aceştia i-au râs în nas. Treaba

asta probabil că l-a deranjat foarte tare, mai ales că s-a chinuit să-şi promoveze invenţia pe căi legale şi profesionale, aşa că s-a apucat s-o vândă sub acoperire.

Dar mai altfel. Dacă la început a dorit să-şi folosească descoperirea în folosul societăţii, acum doreşte să distrugă tot ce poate, ca să se răzbune probabil pe colegii săi.

— Ceea ce mi se pare un motiv destul de bun ca să continuăm să-l lovim, răspunse Hap.

Bascomb scutură din cap.

— Nu, dacă o facem, riscăm să distrugă formula. Nu ne putem permite, formula e mult prea valoroasă. În primul rând trebuie să avem grijă să-l păstrăm pe Magruder aproape până când obţinem controlul asupra descoperirii lui şi o putem folosi aşa cum se cuvine. După aceea putem lua măsurile cuvenite împotriva lui, dar acum este absolut necesar să încetăm cu orice fel de atac la adresa lui.

Hap îl privea tot mai suspicios.

— Nu pricep. Nu facem altceva decât să ne expunem bănuielile cu privire la trecutul lui Magruder. Observ că a reuşit să te atragă şi pe tine de partea lui! Ce te face să crezi că treaba asta cu intuiţia o să facă vreun pustiu de bine dacă e folosită aşa cum trebuie şi că tu te-ai descurca mai bine decât Magruder?

Bascomb îi povesti de incidentele din acea dimineaţă cu Sprock şi cu străinii de pe stradă.

Încercă să-i descrie noua perspectivă asupra lumii.

— Bine. Spune-mi ceva despre mine, răspunse Hap, provocându-l.

— Păi… ezită Bascomb. Vei…

Se opri neajutorat.

— Haide, îl îmboldi Hap. Să iau autobuzul sau un taxi diseară? O să fiu în siguranţa dacă vin şi mâine la muncă?

Bascomb încercă să spună ceva. Însă nu întrevedea nimic.

— Nu am ce să-ţi spun, rosti spăşit. Nu deţin controlul asupra intuiţiei, n-o pot folosi toată vremea. Apare numai în anumite momente şi circumstanţe. Trebuie să înţelegi lucrul ăsta, Hap.

— Nu văd decât că Magruder te-a atras şi pe tine de partea lui. Din punctul meu de vedere nu-i decât un şarlatan extrem de periculos, dacă a izbutit să te vrăjească chiar şi pe tine. Nu ştiu cum de a reuşit, dar e clar că nu mai eşti acelaşi om de dinainte.

Bascomb încercă din nou s-o ia de la început. Dar orice ar fi spus, nu-l putea clinti pe Hap.

Reporterul se ridică atunci când Bascomb se pregăti de plecare.

— Am de gând să lupt cu Magruder pentru că sunt convins că este o ameninţare pentru toţi oamenii decenţi, îi zise. Iar dacă tu ai trecut de partea lui, Charley, atunci o să lupt şi cu tine.

Din ochii lui dispăruse orice urmă de prietenie.

— Înţeleg, rosti Bascomb încet. Ei, mulţumesc, sper să redevenim prieteni după ce va fi trecut furtuna.

Atunci când ieşi pe stradă, încercă să analizeze ostilitatea intensă a reporterului. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât mai incredibilă i se părea. Hap nu fusese aşa de pornit împotriva lui Magruder la început, ba mai mult, primul articol îl scrisese mai mult din rutină, considerându-l pe acesta un simplu şarlatan. Acum însă Bascomb simţea că Hap devenise duşmanul său personal pentru că încercase să oprească acea campanie. Scutură din cap şi renunţă să se mai gândească la această problemă.

Incapacitatea sa de a face o demonstraţie pentru Hap îl necăjea, dar simţea că explicaţia sa fusese corecta. Avea ceva ce încă mai creştea în interiorul său, ceva ce nu putea fi forţat. Trebuia să se dezvolte în propriul ritm, iar el era gata să-i ofere timpul necesar. Însă nu-şi mai permitea să fie prins pe picior greşit, până când intuiţia nu i se maturiza.

În plus, îşi dorea cu disperare să poată sta de vorbă cu cineva care-l putea înţelege. Se gândi o clipă la Magruder, dar nu se punea problema. Simţea de pe acum că el şi profesorul aveau să fie nişte duşmani aprigi din cauza exploatării proceselor intuitive şi numai unul dintre ei avea

să supravieţuiască acelei lupte.

Nu mai era nimeni altcineva, în afară de Sarah.

Aruncă o privire spre ceasornicul din colţul străzii. Avea să fie uimită să-l vadă acasă în mijlocul zilei, iar bătrânul Sprock avea să turbeze dacă afla, probabil chiar să-l concedieze. Însă nu i se mai părea ceva cu adevărat important.

Sarah îl întâmpină zâmbitoare, deschizând uşa înainte ca el să fi străbătut măcar jumătate de alee.

— M-am gândit că o să vii ceva mai devreme, îi zise ea.

Bascomb se opri şi apoi îi zâmbi, ar fi trebuit să-şi dea seama.

Se instalară în salon, iar el îi povesti de-a fir a păr toate evenimentele acelei dimineţi. Îi spuse despre întâlnirea cu Sprock şi cum apăruse deodată intuiţia. Îi povesti despre străinii aceia de pe stradă şi îi descrise în amănunt reacţia reporterului.

Sarah asculta cu atenţie, dar Bascomb avea sentimentul că ea deja ştia toate aceste lucruri. Apoi îşi dădu seama că venise acasă special pentru a-i povesti totul. Se ridică şi se duse spre fereastra largă ce dădea spre grădina din spate. Încă mai avea multe de spus, dar nu ştia cum să înceapă.

— Probabil că toţi statisticienii sunt nişte laşi,

începu el. Mi-am petrecut viaţa fugind cât m-au ţinut picioarele de toţi factorii individuali. Nu ştiu de ce, poate fiindcă mă simţeam neajutorat în prezenţa unui individ, indiferent dacă era vorba de o cifră singulară sau o persoană.

Dar atunci când aveam de-a face cu grupuri cărora le preziceam comportamentul, aveam sentimentul puterii! Se întoarse spre Sarah. Crezi că poţi înţelege aşa ceva, scumpa mea? Poţi înţelege cum eram capabil să lucrez cu o masă de indivizi dar mă apuca spaima dacă aveam de-a face cu unul singur?

— Da, pot să înţeleg, răspunse Sarah încet.

— Acum s-a terminat. Teroarea singularităţii s-a dus, continuă Bascomb. La fel cum nu mai simt puterea atunci când lucrez asupra unui grup căruia îi pot prezice acţiunile. Aici nu e implicata numai cariera profesională, ci chiar postulatele de bază ale întregii mele vieţi. Acum nu mai am nevoie să mă mai ascund pe după şirurile ordonate de cifre. Nu mai sunt prostul care am fost întreaga viaţă!

Sarah scutură din cap.

— Dacă ai fi fost prost, nici măcar nu ţi-ai fi dat seama ce anume făceai. Acum poţi vedea mai limpede, însă nu trebuie să uiţi că trăieşti într-o lume a orbilor.

— Cât de aproape sunt? întrebă Bascomb. Tu eşti avansată, ai putea să-mi spui cât mai durează până când mă voi putea folosi integral

de capacitatea intuitivă?

Sarah scutură din cap.

— Numi dau seama dacă eu am ajuns la capătul drumului sau nu, iar uneori cred că nu există nici un fel de limită. Poate fi ca un talent care creşte şi se dezvoltă pe parcursul întregii vieţi. Şi nici nu sunt cu mult înaintea ta, pe cuvânt că nu. N-am avut atât de multă intuiţie niciodată, însă eram gata să mă folosesc de ea. Aşa şi trebuie. Cu cât o foloseşti mai mult, cu atât te poţi baza mai bine pe ea.

Bascomb veni şi se aşeză alături de ea. Îi spuse ce anume simţea în privinţa lui Magruder şi ce credea că se întâmplase cu el.

— Magruder a descoperit ceva la fel de puternic precum energia atomică şi se foloseşte de această descoperire a sa ca să aprindă un ditamai focul. Mai bine să-i luăm descoperirea ca s-o folosim cu cap. Asta mă interesează acum, însă simt că trebuie mai întâi să-mi dezvolt bine intuiţia înainte să-i iau descoperirea.

— Cred că este bine să vrei să exploatezi descoperirea lui, dar nu sunt convinsă că Magruder nu are dreptate. În fond, prin aceste metode a reuşit să-ţi atragă şi ţie atenţia.

— Da, dar o abordare directă ar fi fost mai eficace, iar rezultatele satisfăcătoare sunt incidentale. Pornirea lui este distructivă. Mi-a spus-o chiar el.

— Ce ai de gând să faci?

Bascomb scutură din cap.

— Nu ştiu. Am crezut că m-ai putea ajuta tu. Încerc să gândesc în avans, dar nu percep absolut nimic clar. Se pare că nu sunt în stare să văd ce mă aşteaptă mai departe. Nu simt decât că trebuie să-l apăr cumva pe Magruder de Hap Johnson în clipa asta, ca să pot salva descoperirea.

Mai târziu am putea ţine conferinţe, cursuri, poate o să deschidem şi o şcoală, dar nu aşa cum face Magruder, ci vom prezenta cinstit descoperirea şi ce anume poate face. Cred că aşa vom acţiona.

— Da, dar s-ar putea să speriem oamenii, să-i şocăm…

— O să-i pregătim dinainte. Vom arăta ce se petrece şi le vom spune la ce să se aştepte, nu îi vom lua prin surprindere aşa cum a făcut Magruder.

— Îţi dai seama că toate companiile de asigurări vor da faliment în cele din urmă?

— Evident, dar nu e ceva neapărat, pentru că şi cei care lucrează acolo vor putea beneficia de acelaşi avantaj.

— Atunci am intra cu toţii în impas, rosti Sarah. Oamenii vor depune cereri pentru poliţe, iar compania îi va refuza, pe motiv că ar trebui să plătească despăgubiri imediat.

— Atunci companiile se vor transforma într-un

fel de cooperative de credit, răspunse Bascomb. Oamenii îşi vor putea detecta din timp perioadele neprielnice, cu multe necazuri. Companiile de asigurare ar putea acoperi daunele acceptând conturi de economii pe baza cărora să elibereze împrumuturi mai mari, care vor fi achitate apoi într-o formă sau alta. Numai aşa va merge.

— Dar şi alte instituţii se vor schimba. Şcolile, tribunalele, completele de judecată, juraţii. Zâmbi. Uite cazul lui Zad Clementi, Charles…

Bascomb îşi aminti de criminalul despre care citise atâtea articole în ziare.

— Clementi…? rosti el. Imediat îşi dădu seama că intuiţia deja se pusese în mişcare. Da, uite cazul Clementi. Nu e vinovat şi cu toate astea, o să vezi că-l vor spânzura. Doisprezece juraţi, oameni cinstiţi şi buni. În lumea statistică poţi multiplica ignoranţa cu o constantă ca să descoperi adevărul.

Sarah privea pierdută spre geam.

— Am putea ajuta, şopti ea, dacă am şti răspunsul corect…

Bascomb scutură din cap.

— Nu văd nimic. Tu?

Sarah negă cu amărăciune.

— Nu, nu ştiu cum aş putea. Mă întreb dacă va fi întotdeauna aşa. Sunt atâtea lucruri despre care eşti sigur că există, dar nu le poţi atinge.

În timpul următoarelor seri, se întoarseră disperaţi la manualele lui Magruder. Înghiţiră cu sfinţenie pastilele verzi, portocalii, galbene şi maronii, de parcă aşa ar fi putut mări cumva potenţa acelor chimicale.
Participară la cursurile lui Magruder şi îi sorbiră fiecare cuvânt. Bascomb încerca să descopere adevărul din vorbele multe şi meşteşugite, pe când Sarah accepta totul aşa cum era.
Copiii deveniseră deodată conştienţi de activităţile oarecum ciudate ale părinţilor lor. Acum însă erau chiar speriaţi de intensitatea cu care se dedicau acelor activităţi misterioase, însă Charles Bascomb nu era gata să admită nimic în faţa lor. Nici nu ştia cum le-ar fi putut explica bine ce se petrecea. Deşi uneori se întreba dacă nu cumva deja înţeleseseră ce şi cum.
Propria dezvoltare progresa într-un ritm susţinut care-l mulţumea pe Bascomb. După primul şoc violent când îşi descoperise intuiţia, acum se ferea pe stradă şi în tren atunci când era înconjurat de oameni, chiar dacă simţea că unii dintre ei se îndreptau în mod sigur către dezastru.
Revoluţia din propria viaţă căpătase proporţii nebănuite. Uneori privea speriat când vedea prăpastia care se căsca între trecut şi prezent,

dar nu s-ar mai fi întors nici dacă acest lucru ar fi fost posibil.

Nu îşi schimbase părerea cu privire la Magruder şi la metodele sale, continuând să fie preocupat de păstrarea descoperirii.

Îi făcu o vizită lui Magruder la hotel după două săptămâni de la descoperirea propriei puteri intuitive.

Magruder fusese deja acuzat de practicarea medicinei fără licenţă, ca rezultat al articolelor scrise de Hap Johnson şi al analizei făcute de Archer. Hap scrisese cu măiestrie o seamă de articole despre şarlatanii care se ocupau de medicina alternativă, fără a putea fi atacat pentru calomnie. Astfel, îndreptase atenţia publicului spre Magruder şi cursurile sale.

Profesorul deschise uşa imediat după ce Bascomb ciocăni discret.

— Te aşteptam.

Bascomb îşi dădu seama de abia atunci de incredibila putere intuitivă pe care o avea profesorul. Cum ar fi putut el să înşele un astfel de om? Era imposibil!

Cum de nu-şi dăduse seama din timp? Cu toate astea, nici măcar nu se gândise la aşa ceva.

— Te simţi rău? îl întrebă Magruder îngrijorat. Să-ţi aduc ceva?

Bascomb dădu din cap.

— Sunt bine, trebuie doar să mă aşez. Acolo,

la fereastră e perfect. Magruder încuviinţă şi îl conduse până la fotoliu, aşezându-se şi el în apropiere.

— Mă bucur să te revăd. Am observat că ai venit la cursuri, dar plecai mereu aşa de repede că nici măcar nu reuşeam să te salut.

— Am citit despre necazurile dumitale, rosti Bascomb răguşit.

— Ah, o nimica toată! Se întâmpla mereu. Trebuie să trag puţin de timp ca să pot încheia cursurile. După aceea, plătesc amenda şi-mi văd mai departe de drum.

— Crezi că scapi numai cu o amendă?

Magruder se încruntă.

— Articolele acelea sunt deosebite, ai dreptate, parcă ar fi fost scrise cu venin. Mărturisesc sincer că mă îngrijorează puţin. În fine, nu ştiai ce aveai să stârneşti.

Bascomb rămase nemişcat. Era ceva ce Magruder nu ştia? Oare acea intuiţie avea limite sau nu?

— Mi-am schimbat părerea de la ultima noastră întâlnire, rosti Bascomb cu grijă.

— Ştiu, răspunse Magruder.

Bascomb îşi înghiţi cu greu nodul din gât. Nu avea de ales, trebuia să continue, indiferent de ceea „ştia” sau nu Magruder.

— Atunci probabil că îţi dai seama că intuiţia mea a început să funcţioneze, continuă el. Înainte nu înţelegeam despre ce vorbeai, acum

însă da. Vreau să merg mai departe pe mâna ta.

— Ştiu şi asta, repetă Magruder, încuviinţând. Sunt încântat să te primesc în echipa mea. Însă trebuie să mai menţionez ceva: preţul.

— N-ai spus nimic despre vreun preţ.

— Când am vorbit data trecută nu erai suficient de interesat să devii membru al Societăţii de Statistică. Acum ai o slujbă şi va trebui să sacrifici ce este valoros pentru tine ca să garantezi totul. Însă cred că vrei să ştii că îţi va afecta cariera de statistician...

— Mă aşteptam la asta.

— Poziţia ta în comunitate, acasă... totul cu excepţia familiei. Ai un mare noroc să fi însurat cu o astfel de nevastă.

Bascomb păli.

— Nu înţeleg, murmură el.

— Nici nu poţi, nu acum. Asta va veni cu timpul. Ceea ce este important este că eşti gata să începi. Ai intuit destul puterea intuiţiei ca să plăteşti preţul cerut de Societatea de Statistică. Ai vreo îndoială în privinţa asta?

Bascomb privi tăcut spre enigmaticul profesor. Nimic în viaţa lui nu-l pregătise să aibă o asemenea conversaţie fantastică. Ce dorea să spună Magruder? Cât de mult ştia el? Dacă putea să fie atât de receptiv la unele lucruri şi să se îndoiască de altele, era evident că nu avea o intuiţie totală. Şi unul dintre lucrurile nelămurite era acela de cât de dispus era

Bascomb să afle şi astfel se putea vorbi de un „preţ” fantastic.

Era dispus să rişte. Îşi ridică încet capul şi zise:

— Nu este nici o îndoială. Sunt gata să încep.

— Excelent! exclamă Magruder. Am câteva lucruri importante să-ţi arăt. Această activitate este acuzată că interferează cu alte afaceri, aşa încât m-ai ajuta dacă pentru o scurtă perioadă…

Câteva ore mai târziu, Bascomb avansase substanţial pe calea dorită. Magruder nu dădea nici un semn că se îndoia de interesul lui Bascomb. Îi explică ce se afla la baza medicaţiei sale – acele capsule mici – şi îi dădu o scrisoare lui Bascomb, plină de termeni pseudo-ştiinţifici, prin care el putea să comande altele.

— Aşa trebuie procedat, spuse el pe un ton confidenţial. Publicul n-ar înghiţi adevărul. Preferă vibraţiile corporale şi efluviile eterice în loc să încerce să înţeleagă că omenirea a făcut o greşeală în zorii civilizaţiei, greşeală care trebuie acum corectată.

— Ce fel de metodă e şi asta? rosti Bascomb în pofida sa. Cum ar putea afla ce este aceea intuiţia dacă folosim astfel de proceduri?

Magruder se întoarse să-l privească bănuitor.

— Cum învaţă un copilaş să vadă, să miroasă sau să simtă? Aşa e şi cu intuiţia. Funcţiile de bază nu pot fi învăţate. Ele sunt imprimate în memoria genetică, iar psihicul le citeşte încă de când se formează embrionul în pântece. Acolo

învaţă cum să-şi facă propria inimă să bată, iar atunci când se naşte, cum să vadă, să mănânce sau să se folosească de intuiţie. Nu, n-ai cum să predai astfel de lucruri.

— Şi atunci? Ceva se petrece, ceva ce m-a ajutat să învăţ cum să mă folosesc de intuiţie.

— Oare? Nu cred. Tu singur ai aflat cum să te foloseşti de ea, după ce eu te-am ajutat să scapi de o parte dintre obstacolele ridicate de societatea omenească. Exerciţiile ţi-au eliberat mecanismul imaginaţiei din minte, ţi-au educat trupul că nu e nevoie să renunţe la anumite funcţii. Pilulele au reacţionat biochimic pentru a inhiba componenta „teamă” ataşată la aceste funcţii. O teamă cu totul artificială, dacă mă înţelegi, care ţi-a fost imprimată încă de la naştere de aceasta societate.

Este ceva absolut posibil. Învăţatul este o activitate mult prea lăudată. Când nu este altceva decât obţinerea unui acord, uneori în bine, alteori în scopuri rele. Dar are întotdeauna un efect secundar, pentru că afli cum să te foloseşti de o funcţie, atât şi nimic altceva.

Ceea ce nu poţi învăţa, cum ar fi respiratul, circulaţia sângelui, intuiţia, talentul artistic şi altele pot fi inhibate de anumite forţe mai puternice decât nevoia de a trăi şi de a te dezvolta. Dacă această inhibare nu a cauzat moartea corpului sau a sufletului, atunci este posibilă înlăturarea ei, însă organismul trebuie

să se deprindă singur să folosească funcţiile sale. Noi nu facem altceva aici decât să înlăturăm factorii inhibitori.

Bascomb nu comentă. Se crispase uşor ascultând acele teorii ale profesorului, urmărindu-le cu greutate. Bascomb se silea să asculte cu atenţie, făcându-şi însemnări copioase, ca apoi să poată verifica totul cu textele standard.

Când discuţia se încheie, Bascomb avea sentimentul că era pe drumul cel bun. Când ieşi în stradă, mintea îi era frământată doar de o singură mare nedumerire.

Preţul.

Magruder vedea numai dezastru înaintea lui, dar Bascomb simţea în toată fiinţa sa că se afla pe drumul cel bun, iar Sarah îi confirmă acest lucru.

Era cu putinţă ca doi oameni înzestraţi cu o asemenea putere intuitivă să obţină răspunsuri complet diferite la aceeaşi problemă?

Răspunsul era nu, dacă intuiţia era reală. În acest caz nu mai rămâneau decât două posibilităţi: intuiţia lui Magruder era mai slabă decât a lui Bascomb, sau Magruder nu avea habar care erau intenţiile lui reale şi de aceea întrevedeau viitorul în mod diferit.

Bascomb alese cea de-a doua variantă şi, deşi nu era tocmai mulţumit de ea, nu vedea vreo altă soluţie plauzibilă. În plus ştia că proceda

corect. Aici nu mai încăpea nici urmă de îndoială.

Ajunse la concluzia că articolele lui Hap Johnson erau binevenite pentru că-l ţineau pe Magruder ocupat, împiedicându-l astfel să observe că Bascomb nu-i mai urma instrucţiunile.

Bascomb încă se mai gândea la toate aceste lucruri şi a doua zi dimineaţă în timp ce deschidea ziarul. De pe pagina a doua chipul lui Magruder îl privea cu tristeţe. Profesorul fusese arestat cu o seară în urmă. Încă nu depusese banii de cauţiune, care fusese fixată la cincisprezece mii de dolari, o sumă exorbitant de mare. În acel moment se afla încă la închisoare.

Acea veste era deconcertantă. Bascomb nu-i dorise o asemenea năpastă bietului profesor, deşi acum că nu-i mai stătea în cale, putea inaugura un program cu adevărat sănătos. Cu atât mai bun cu cât repara toate stricăciunile făcute de acesta, fără a-i distruge descoperirea. Lui Bascomb i se confirma astfel că el, nu profesorul, avusese dreptate. Intuiţia îi spunea că putea începe, cât mai repede.

Mai era problema postului pe care-l deţinea la compania de asigurări. În prima clipă se gândi să-şi dea demisia imediat, dar ajunsese la această concluzie doar ajutat de logica rece. Intuitiv îşi dădea seama că era preferabil să

rămână acolo.

În primul rând că avea nevoie de bani. În plus, compania reprezenta o instituţie pe care ajunsese s-o iubească şi nu voia s-o vadă ajungând la faliment. Cel mai corect era să intervină din toate puterile sale. Cei ca Sprock vor avea mare nevoie de intuiţia lui în viitorul apropiat.

Imediat ce ajunse la birou în acea dimineaţă, Bascomb îi ceru lui Hadley să verifice acele poliţe cu privire la care îi prevenise deja pe Tremayne şi Sprock. Nu fu nevoit să aştepte, pentru că Hadley avea deja această informaţie, ţinând cont că îşi făcuse un punct de onoare în a descoperi astfel de anomalii.

— Cinci dintre cei menţionaţi au şi venit cu cererile de despăgubire, răspunse el, mulţumit să-l vadă pe Bascomb zâmbind. Din păcate, mulţumirea i se transformă în suspiciune. De unde ştiuse Bascomb că aşa se va întâmpla?

— Dă-mi actele, ceru Bascomb. Vreau să le studiez.

Le luă şi le verifică. Ar fi fost bine dacă ar fi apărut şi ultima cerere, dar şi aşa era foarte bine. Avea în faţă o asigurare pe viaţă, două contra-accidentelor şi două pentru pagube. Cu hârtiile în mână se duse în biroul lui Sprock.

Vicepreşedintele îl privi îmbufnat atunci când Bascomb intră în urma secretarei.

— Tocmai voiam să te sun, îi zise. Cred că e

momentul să stăm de vorbă.

Bascomb tresări uşor, când îşi dădu seama că Sprock îi luase avertismentul în serios.

Zâmbind, se aşeză pe scaunul oferit.

— Bănuiesc că amândoi ne gândim la acelaşi lucru, rosti.

— Bine, vorbeşte! îi porunci superiorul său.

— N-am fost tocmai sincer când am fost aici mai deunăzi, rosti Bascomb. V-am spus că am prevăzut aceste cereri de despăgubiri cu ajutorul unei noi formule matematice. Am minţit.

— Şi de ce mi-ai vândut o astfel de aiureala? se înfurie Sprock.

— Pentru că nu credeam că veţi înghiţi adevărul. Acum că am dovada, vă pot spune că am prevăzut toate astea cu ajutorul unei funcţii a organismului, nu cu ajutorul vreunei teorii matematice. Această funcţie de care am pomenit se numeşte uneori şi intuiţie.

— Bascomb, te-am prevenit ultima oară când ai venit aici…

— Deţinătorii acestor poliţe au acelaşi gen de talent ca şi mine, de aceea au ştiut că vor avea nevoie imediată de poliţe.

Sprock se întunecă la faţă.

— Doar nu crezi c-o să accept o asemenea scornire!

Bascomb aşteptă. Apoi întinse cererile.

— Asta este dovada. Cum altfel aţi putea

explica?

Tăcerea lui Sprock se tot prelungea. Rămăsese nemişcat ca o statuie.

În cele din urmă rosti:

— Continuă, îl îmboldi. Te cred, se pare că n-am de ales.

— Vor fi mii de astfel de cereri, răspunse Bascomb. Probabil că vă gândiţi că s-a terminat, mai ales dacă şi alţi oameni vor beneficia de asistenţa intuiţiei. Dar nu e neapărat adevărat. Eu, şi alţii asemenea mie, putem lucra din partea asta, detectând la timp astfel de cereri.

Asta înseamnă că va trebui să punem în circulaţie un alt fel de poliţă, de aceea am şi venit. O poliţă care să nu poată fi încasată decât la un termen fix. Acest gen de poliţe vor exista numai pentru acest gen de oameni. Astfel vor constata că sistemul merge în ambele sensuri şi vor fi descurajaţi să mai încerce să ne aducă în pragul falimentului. După aceea vom avea nevoie de un alt fel de program. Se apucă să explice în detaliu propunerea sa pentru noul sistem de economii şi împrumuturi, care urma să rezolve nevoile intuiţioniştilor fără a duce compania la faliment.

Când termină de vorbit, expresia lui Sprock rămăsese neschimbată.

— Voi reţine recomandarea dumitale, rosti. Va trebui să discut despre aceste cereri cu membrii Consiliului. Însă ceva mai încolo noi doi va

trebui să discutăm foarte serios despre această capacitate nou descoperită. Şi va trebui să-mi explici de asemenea cum de a apărut o astfel de epidemie de intuiţionişti!

— Oricând doriţi, domnule, rosti Bascomb, ridicându-se. Vă pot spune tot ce vă interesează.

Era oarecum dezamăgit că Sprock nu ceruse şi alte explicaţii, însă era mulţumit că acesta acceptase existenţa intuiţiei. Primul mare pas fusese făcut.

Ceva mai târziu reuşi să facă şi un al doilea pas, ceva mai modest. Îl chemă la el pe Hadley şi cu un aer confidenţial, care-l încântă pe acesta, îi explică totul în privinţa intuiţiei. Hadley acceptă totul cu multă greutate, căci era aproape solidificat în lumea sa statistică, dar atunci când Bascomb se oferi să-l înveţe chiar el personal metodele intuiţiei, acesta îi mulţumi fericit.

Acesta a fost începutul, însă Bascomb ştia că avea nevoie de un program serios de expansiune pentru a profita cât mai mult de dificultatea în care se afla Magruder.

De la secretara profesorului, căreia nu-i prea păsa ce se petrecuse cu fostul ei şef, reuşi să obţină o listă a celor care se înscriseseră la cursuri. Bascomb pregăti o scrisoare prin care le explica ce dificultăţi avea Magruder cu legea şi că el era gata să-l înlocuiască, pentru a explica

pe larg principiile intuiţiei şi cum o puteau folosi mai bine.

Pregăti şi o a doua scrisoare pe care s-o trimită prietenilor apropiaţi, partenerilor de afaceri şi clienţilor companiei. Aici sublinie anomaliile apărute în istoria umanităţii şi cum putea folosi omul modern intuiţia în afaceri. Îi invita să participe la o serie de discursuri şi cursuri despre îmbunătăţirea capacităţii intuitive.

Schimbă chiar şi locul în care ţinuse Magruder prelegerile, pentru a elimina pe cât posibil sentimentul de şarlatanie. El unul intenţiona să ofere informaţiile într-o manieră ştiinţifică, directă, ce avea să atragă de la bun început oamenii inteligenţi. Oameni care puteau înţelege responsabilitatea imensa pe care o aveau în societate o dată cu dezvoltarea intuiţiei. Dacă toţi acei oameni aveau să-şi dezvolte intuiţia, atunci nu mai exista nici un risc de panică şi distrugere aşa cum dorise să inducă programul lui Magruder.

Bascomb era sigur că intuiţia nu-l înşela. Sarah îi confirma supoziţia. Nu-şi făcea griji decât în privinţa lui Magruder.

— Ar trebui să facem ceva ca să-l ajutăm, îi zise ea. În fond, el este cel care a adus aceste principii la lumină. Îi suntem datori. Din cauza articolelor, oamenii sunt aşa de furioşi încât riscă sa stea douăzeci de ani la puşcărie pentru

ceva ce nici măcar n-a făcut.

Nici Bascomb nu era prea sigur în privinţa profesoralul. Şi pe el îl îngrijora soarta acestuia, mai ales că nu simţea nimic clar în viitor.

— Imediat ce punem la punct planurile, promise el. O să discut cu el şi o să văd dacă nu putem face ceva. O să discut şi cu procurorul Cummings. Stăteam chiar lângă el la club.

Bascomb era conştient de faptul că urma să distribuie pastilele ca şi Magruder, acesta fiind arestat chiar din acest motiv. Însă era sigur că el personal nu avea să rişte absolut nimic în cazul profesorului, aceasta fusese doar o scuză pentru a-l împiedica să continue. Cu o abordare directă, sigur nu vor apărea complicaţii.

9

Charles şi Sarah Bascomb fură din cale afară de mulţumiţi când observară sala plină încă din prima seară. Logica le spusese că închiriaseră un spaţiu prea mare, dar mizaseră pe intuiţie şi nu greşiseră, căci sala se umpluse.

Locurile fuseseră împărţite în mod egal între prietenii şi oamenii de afaceri invitaţi de Bascomb şi de adepţii lui Magruder. Bascomb era uimit că nu simţea nici un fel de emoţie. Ştia că avea să-i fie greu să-i câştige pe adepţii lui Magruder care doreau să asculte ceva despre vibraţii corporale, tot aşa cum urma să aibă probleme în a-i câştiga pe ceilalţi care nu

doreau să audă nimic despre intuiţie. Cu toate acestea, era sigur că proceda bine.

Sentimentul continuă să persiste şi după ce-l văzu pe Hap Johnson aşezându-se pe ultimul rând. Deşi era puţin speriat, căci nu-l invitase pe reporter, era convins că avea dreptate.

Îşi făcu intrarea pe scenă. Era conştient de uimirea, curiozitatea şi dispreţul celor din sală. Zâmbi plin de încredere şi ridică mâna pentru a stăvili cele câteva aplauze anemice.

— Probabil că a fost o surpriză pentru cei ce mă cunosc, începu el, să citească invitaţia la această întrunire. Sunt fericit să văd că aţi acceptat să veniţi. Ceea ce voi spune va părea ciudat tuturor. Unii dintre dumneavoastră vor fi chiar scandalizaţi, aşa cum am fost şi eu atunci când am întâlnit prima dată acest termen. Sper însă să nu fiţi prea ultragiaţi sau neîncrezători încât să nu încercaţi validitatea spuselor mele chiar pe pielea dumneavoastră, aşa cum am procedat şi eu.

Încet, cu prudenţă, Bascomb se avântă în explicaţiile istorice cu privire la existenţa intuiţiei, renunţând însă la teoriile excentrice ale lui Magruder. Le reaminti ascultătorilor săi de ocaziile în care intuiţia se dovedise adesea superioară logicii ca bază de acţiune.

Cei din sală ascultau cu atenţie, însă era evident că nu le plăcea ceea ce auzeau. Grupul lui Magruder detesta termenul prozaic de

intuiţie, ei doreau să afle mai multe despre vibraţii corporale şi eter. Oamenii de afaceri erau dezgustaţi, Bascomb aproape că se vedea pe sine, cel de la început, în expresiile feţelor lor de acum.

Nu înţelegea de ce, însă nu reuşise să-i câştige, deşi încerca să fie rezonabil şi să folosească termeni ştiinţifici.

— Câţi dintre dumneavoastră nu ar vrea să ştie precis cum să acţioneze într-o anumită situaţie? Cât de mult ar conta să ştiţi precis ce om ar fi mai potrivit pentru o anume însărcinare, sau ce produs ar avea mai multe şanse pe piaţă? Voi cei care sunteţi directori, patroni, sau experţi în calitate, nu v-ar plăcea să ştiţi precis cum să acţionaţi, în loc să bâjbâiţi, nădăjduind să nu greşiţi prea mult?

Statistica nu vă poate da asigurări. Intuiţia, bine aplicată, vă poate îndruma precis.

Niciodată după aceea, Bascomb nu avea să ştie de ce adusese în discuţie următorul subiect. În mod categoric discursul său nu făcea nici o referire la el, însă apatia grupului de invitaţi îl adusese la disperare.

— Gândiţi-vă ce importantă ar fi intuiţia în timpul proceselor de la tribunal. De multe ori nu ştim sigur dacă un om este vinovat sau nu de înfăptuirea crimelor de care a fost acuzat. Votăm şi îl declarăm vinovat sau inocent, iar conceptul de justiţie şi setea de răzbunare sunt

satisfăcute.

În ultimele zile am putut vedea cum funcţionează acest sistem chiar aici, în oraşul nostru. Am votat pentru vinovăţie un om despre care se spune că ar fi comis cea mai odioasă dintre crime. Votul a avut motive logice foarte bune. În fond inculpatul nu era decât un sărman analfabet care nu putea stârni simpatia nimănui, ca atare, cine ar regreta vreodată eroarea făcută? În afară de asta, era mecanicul din blocul în care locuia victima, iar aceasta a fost găsită ascunsă în cazanul la care numai el ar fi putut avea acces.

Însă eu ştiu precis că Zad Clementi nu este vinovat de crima de care a fost acuzat!

Bascomb îşi dădu seama că mai bine ar fi aruncat un baton de dinamită în mijlocul invitaţilor. Nu se văzu limpede nici un răspuns fizic, dar fulgerele din ochii oamenilor erau extrem de grăitoare.

Printre cei aflaţi acolo nu exista femeie sau bărbat care să nu fie încredinţaţi de vinovăţia acelui criminal.

Bascomb îşi dădu seama de greşeala săvârşită când era deja prea târziu. Ce naiba îl făcuse să aducă în discuţie tocmai acest subiect? Se purta prosteşte lăsând ca apatia celorlalţi să-l înfrângă; unde-i dispăruse siguranţa indusă de intuiţie?

Era chiar acolo, spunându-i că procedase

corect.

Pentru prima dată, Bascomb începu să se îndoiască de acea intuiţie a lui.

Nu se descurca deloc bine, reuşise numai să-şi atragă antipatia tuturor celor din sală.

Cu toate acestea, încerca să dreagă cumva situaţia. Preţ de încă un ceas se chinui să laude şi să descrie cât mai bine încrederea în puterile intuitive ale omului. Cum însă propria credinţa în intuiţie se clătina tot mai mult, nu reuşi să-i convingă şi pe ceilalţi.

Când observă că o parte dintre spectatorii din rândurile din spate se ridicaseră şi voiau să plece, îşi dădu seama că fusese deja înfrânt.

Însă nu toţi plecau, cei rămaşi voiau să continue sesiunea de întrebări şi răspunsuri. Numai că nu doreau să afle ceva despre metodele de recâştigare a capacităţii intuitive, ci doar să-i spună părerea lor despre ceea ce deja discutaseră.

Când lucrurile se precipitară şi în locul unor conversaţii liniştite se iscă scandalul, plecă de pe scenă cu coada între picioare.

Odată urcaţi în maşină, Bascomb nu o luă pe drumul spre casă, ci străbătu oraşul până spre suburbiile îndepărtate. Alături de el, Sarah rămăsese tăcută, aşteptându-l pe el să vorbească primul.

În cele din urmă Bascomb rosti cu amărăciune:

— Cum crezi că am ajuns să fiu fraierit în halul ăsta? Cred că am fost nebun în ultimele săptămâni, dement de-a dreptul! Intuiţia…!

— Nu crezi că e reală? îl întrebă Sarah încet.

— La fel de reală ca şi înainte, cu câte o inspiraţie de moment din când în când. Fără mare valoare!

— Dar poliţele acelea?

— Ce-i cu ele? O să descopăr formula statistică cu care m-am lăudat în faţa lui Sprock şi astfel voi putea explica tendinţa! În caz că ceva nu se potriveşte, ei bine, asta e, nimeni nu-i infailibil. Toată lumea mai are câte o astfel de inspiraţie de moment, cu asta sunt de acord. În ce postură m-a adus şi Magruder ăsta, cu trucurile sale yogine şi discursurile meşteşugite! Pun pariu că nici chiar el…

— Dar ce s-a întâmplat în Myersville?

— Cine ştie, nu cred să fi avut vreo legătură.

— Dar Sloan, şi eşecul suferit cu săpunul?

— Probabil că şi-a şi rezolvat deja problema.

— Dar erai convins că aşa trebuia procedat.

Bascomb strânse din dinţi.

— Am mai văzut treaba asta la diverse culte religioase.

— Eu totuşi simt că ce s-a petrecut în seara asta n-a fost cu totul dezastruos, răspunse Sarah.

— Aşa e, zise Bascomb cu amărăciune. M-a făcut să-mi revin. Dacă demisionam înainte?

Ţine cont că va trebui să dau iar ochii cu Sprock, rosti strâmbându-se. Mâine o să-l văd şi va trebui să mă umilesc în faţa lui.

Însă pierduse această ocazie. Îşi dădu seama de acest lucru de cum văzu ziarul de dimineaţă şi-şi putu admira poza încadrată de o fotografie cu Magruder şi o alta cu Zad Clementi.

Titlul spune: „Matematicianul a calculat inocenţa lui Clementi”.

În articol era descris ca un discipol al lui Magruder care preluase cursurile acestuia de vreme ce profesorul era la închisoare, incapabil să-şi achite cauţiunea. Mai departe era povestit cu acurateţe tot ceea ce spusese el cu o seară înainte despre sporirea capacităţilor intuitive.

Articolul fusese semnat de Hap Johnson.

La final acesta spusese: „Toate acestea îmi amintesc de povestea aprodului obosit care s-a dus pentru a zecea oară să le ducă de mâncare juraţilor ce nu se hotărau în privinţa vinovăţiei unui inculpat. Disperat, aprodul în loc de mâncare le-a dus un balot cu fân, ca să-i ajute să se decidă mai uşor.

Putem fi fericiţi că acest statistician nu s-a aflat în rândul juraţilor din cazul Clementi, pentru că justiţia şi-a făcut datoria fără piedici, oferindu-le ocazia cetăţenilor din Landbridge să fie mândri de judecata lor. Însă dacă cineva vrea să-i doneze acestui domn un balot cu fân, reporterul este gata să aibă grijă ca acesta să

ajungă la destinaţie.”

Bascomb se simţi profund rănit. Hap Johnson fusese prietenul său. Nu reuşea deloc să-l înţeleagă, de aici şi amărăciunea.

În birou descoperi o notă din partea vicepreşedintelui Sprock. Bascomb observase încă de când intrase privirile iscoditoare ale colegilor săi. Era evident că toţi citiseră ziarul de dimineaţă.

Mai puţin Hadley, care veni senin la Bascomb.

— Ultima poliţă pe care aţi cerut-o, domnule Bascomb, îi zise el vesel. Cea pentru Fierăria Bheuner. Se pare că a ars până la temelii noaptea trecută.

Bascomb rămase să privească lung la cele două hârtii de pe masa de lucru, multă vreme după plecarea lui Hadley.

N-avea rost să-i mai spună lui Sprock despre ultima cerere de despăgubiri, pentru el era deja prea târziu, nu mai avea nici o şansă. Lăsă cererea pe birou şi o porni agale pe hol.

Vicepreşedintele trecu la subiect imediat ce-l văzu. Sublinie cum putu mai bine importanţa companiilor de asigurări şi îndatorirea lor faţă de clienţi, evidenţiind necesitatea alegerii unui personal demn de încredere.

La final îi dădu lovitura de graţie:

— O să am grijă personal, Bascomb, ca nici o altă firmă să nu te mai angajeze vreodată fără să ştie că ai încercat să distrugi instituţiile de

acest gen! auzi, intuiţie! O zi bună, domnule Bascomb.

Reveni în propriul birou, ştiind că ameninţarea lui Sprock nu fusese rostită în van.

Avea la dispoziţie treizeci de zile, dar refuză să mai vină la birou. Îi spusese lui Sprock că intenţiona să plece imediat, dacă n-avea nimeni nimic împotrivă. Înmână toate lucrările curente lui Wardiaw, statistician-asistent. Îşi luă toate obiectele personale şi-şi luă rămas-bun de la ceilalţi colegi, cei câţiva care nu se ascunseseră prin diverse alte birouri.

Asta era. Se terminase. În maşină, se întoarse să se mai uite o dată la clădirea în care muncise atâţia amar de ani. Într-un fel îşi dădea seama că nu era total conştient de acea lovitură.

Sarah nu era deloc mirată. Discutaseră despre acest lucru la micul dejun, iar ea îi spusese că sigur aşa avea să se întâmple. O crezuse, dar sperase să aibă parte de vreun miracol care să dovedească deodată că se înşela.

Desigur, îi spuse că nu era o tragedie şi că de a doua zi îşi va căuta un alt serviciu. Poate că nu la fel de aproape de casă, dar sigur nu-i va fi greu să-şi găsească un alt post cu experienţa pe care o avea. Nu pomeni nimic despre ameninţarea lui Sprock. A doua zi scrise câteva scrisori prin care cerea interviuri. Se duse la o stenografă din oraş şi reveni acasă devreme, auzind urletele de durere ale lui Mark, fiul cel

mare.

Urletele veneau dinspre baie, unde Sarah tocmai îi spăla rănile şi-l bandaja. Ochiul băiatului cel mare era vânăt şi chipul îi era plin de tăieturi.

Bascomb vru să glumească cu el, dar chipul lui Sarah îl preveni să n-o facă.

— Ce-ai păţit? întrebă el foarte serios.

Mark privi spre tatăl lui, apoi se întoarse spre maică-sa.

— E-n regulă, îl linişti aceasta.

— La şcoală… Începu Mark. Toţi copiii, le-am spus că nu pot să zică asemenea lucruri şi am încercat să le închid gura. Numai că n-am putut să mă bat cu toată şcoala.

— Dar ce anume zicea? întrebă Bascomb.

— Că eşti comunist. Alergau şi cântau ceva de genul: „Tatăl lui Bascomb e un roşu”. Pe urmă Art Slescher a scris pe tabla din clasă: „Numeşte un comunist împuţit”. L-am prins după ore.

Bascomb observă că Sarah se albise la faţă. Nu comentară în faţa băiatului.

Mai târziu, după ce copiii se culcaseră, încercară să discute despre noua situaţie.

— Nu putem să suportăm aşa ceva, rosti Sarah.

— N-o să ţină mult, izbucni Bascomb iritat. Până la urmă se vor potoli. Ştii cum se întâmplă cu articolele astea din ziare. Crucifică pe cineva

cu un scandal, iar într-o săptămână toată lumea o să uite.

— Nu şi chestia asta, scutură Sarah din cap. Nici măcar n-a început bine, o să devină din ce în ce mai grav. Experienţa pe care a avut-o Mark nu-i singulară.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Când am fost la cumpărături, am auzit o discuţie în magazin. Două femei care erau pe culoarul dintre standuri. Crezuseră că plecasem de acolo. Una a menţionat numele tău. Spunea că fiica ei a auzit de la o prietenă ce auzise din altă parte că ai molestat nişte fete de liceu într-o noapte şi că de aceea nu-i de mirare că aperi pe un criminal cum e Clementi.

Bascomb gemu de disperare şi furie.

— Ce prostie sinistră! Cum Doamne-iartă-mă de s-a ajuns la aşa ceva? Sper să-l spânzure pe Magruder! Ridică privirea. O să fie un iad cât va dura, dar în timp totul se va rezolva.

— Nu-i adevărat, răspunse Sarah. O să fie din ce în ce mai rău.

— Şi atunci ce putem face? Aici e casa noastră. E comunitatea noastră, în pofida tuturor acelor bârfitoare nebune şi a copiilor debili mintal…

— Or să ne forţeze să plecăm, Charles. Nu putem să mai trăim aici. Cu cât o să ne pregătim mai repede de plecare, cu atât o să fie mai bine. Scoate casa la vânzare chiar de

mâine!

De abia atunci îşi aminti Bascomb de cuvintele ciudate rostite de Magruder, care de această dată îl loviră cu duritate. „O să te coste totul, slujba, cariera, reputaţia, poziţia din cadrul comunităţii, ba chiar şi căminul…”

Magruder îi spusese acest lucru şi iată că se adeverise.

Dar încă mai aveau timp şi mai puteau salva câte ceva.

— N-are rost să dăm încă bir cu fugiţii, rosti el. Încă îi putem înfrunta.

— Cu preţul propriei noastre distrugeri!

— Întotdeauna a fost dificil să lupţi contra prejudecăţilor, dar lumea ar fi un iad dacă n-ar încerca nimeni s-o facă. Spune-i lui Mark să nu se mai ia la bătaie, iar dacă ceilalţi spun că sunt comunist, să fie de acord cu ei. Să le spună că am o linie directă cu Moscova. Că Hruşciov însuşi m-a numit şi că săptămâna viitoare am de gând să-l ucid pe preşedinte şi să distrug guvernul.

Spune-le minunatelor noastre vecine acelaşi lucru şi întreabă-le ce să faci cu un soţ care violează şcolăriţe de două ori pe săptămâna chiar în dormitorul conjugal. Asta o să le facă să tacă.

Pe urmă o să rămânem chiar aici şi o să aflăm cine a înfăptuit crima de care a fost acuzat pe nedrept Clementi. O să le vârâm adevărul pe

gât, indiferent dacă o să le placă sau nu!

— Nu ştim nimic despre Clementi, decât ceea ce am simţit intuitiv, chiar tu ai spus asta. Este deci foarte posibil ca juraţii să fi avut dreptate.

Bascomb privea în gol spre peretele din faţa lui. După aceea rosti încet:

— Nu. Am respins tot ce m-a făcut Magruder să cred despre intuiţie, dar nevinovăţia lui Clementi nu depinde de asta. Ce am simţit a fost destul de vag, însă logica m-a convins că am avut dreptate. Am stat şi am citit toate articolele despre proces. Dovezile au fost de-a dreptul ridicole. Nu i-au acordat nici o şansă. Şi cred că asta s-a întâmplat din cauză că trebuiau să protejeze pe cineva.

10

Era un gest nobil, iar Bascomb credea că Sarah avea să-l sfătuiască să continue pe acest drum. Însă ea se ridică şi rămase nemişcată în mijlocul salonului. Îl privi cu tristeţe şi îi zise:

— Eşti un prost idealist! O pietricică nu poate opri un bolovan de o tonă care se rostogoleşte.

O săptămână mai târziu, Bascomb se convinse că Sarah avusese dreptate. Mark era la spital, unde i se punea în ghips braţul fracturat la şcoală, atunci când fusese atacat de o gloată de copii. Sarah fusese alungată din cele două cluburi la care fusese înscrisă, iar preotul îi spusese că nu mai avea nevoie de serviciile ei

în consiliul parohial.

Bascomb îşi găsi maşina vopsită în roşu aprins, inclusiv geamurile şi parbrizul. În aceeaşi noapte cineva le sparse ferestrele cu pietre, iar uşa de la intrare fusese pictată cu secera şi ciocanul.

În tot acest răstimp, Bascomb nu reuşise să obţină nici măcar un singur interviu.

A doua zi dimineaţa, decis, se duse la o agenţie imobiliară. Până după-amiază deja vânduse casa, pierzând câteva mii de dolari, deşi agentul îi explicase că făcuse o afacere foarte bună, ţinând cont de graba şi de starea în care ajunsese.

Imediat ce se convinsese de înfrângere, Bascomb nu ştia cum să facă să plece mai repede de acolo. Nu ştia încotro s-o apuce, dar imediat ce-şi duseră lucrurile într-un depozit, o porni spre vest. Deşi încă se mai vedeau urme vagi de roşu pe lângă portiere, maşina fusese vopsită satisfăcător într-o culoare care pentru ei simboliza speranţa.

Nu ştia încotro mergeau. Era încă uluit de evenimentele petrecute în zilele precedente. Brutalitatea atacurilor asupra familiei sale i se părea inexplicabilă. Nici măcar poliţia nu-i luase în seamă plângerile. Întregul oraş se întorsese împotriva lui. Fără nici o explicaţie logică. Şi totul pornise din clipa în care spusese că în opinia lui, Clementi era nevinovat. De atunci

totul îi explodase în faţă, de parcă locuitorii oraşului ar fi înnebunit deodată.

Reuşiseră să traverseze New York-ul, iar seara târziu opriră la un hotel micuţ din Pennsylvania. Mark se plângea că-l durea braţul. Nici Chuck şi nici Darcie, mezinul, care adormise cu capul pe piciorul lui, nu agreau acea călătorie. Fugeau de o spaimă care nici măcar nu-şi arătase bine faţa.

În camera lor auziră primul buletin de ştiri de la radio.

„Poliţia îl caută pe fostul director de la compania de asigurări care a fugit împreună cu familia pentru a evita consecinţele unor atacuri incredibile asupra a şase fete minore. Charles Bascomb are un Buick verde închis cu numărul de înmatriculare…”

— Haide! rosti deodată Bascomb. Probabil că anunţul a mai fost transmis, pentru că l-am văzut pe tipul de la recepţie cum se uita la mine atunci când am trecut numărul maşinii…

Ieşiră de pe alee chiar în momentul în care recepţionerul se îndrepta spre parcare, la timp ca să-i vadă plecând. Sarah îl văzu fugind înapoi spre biroul său.

— Se duce să sune la poliţie, rosti ea.

Nici unul dintre ei nu dădea semne de isterie sau de disperare. Cu toţii erau foarte calmi. Copiii erau potoliţi, iar Sarah părea să aibă deplină încredere în el, de parcă ar fi ştiut precis

ce trebuia să facă.

Bascomb încetini maşina la o intersecţie întunecată şi o apucă pe un drum secundar, ieşind de pe autostradă.

— Va trebui să ne ţinem departe de drumurile principale, rosti el. Cred că şoseaua asta ne va duce la destinaţie.

Nimeni nu întrebă care era destinaţia, nici măcar Bascomb nu se întrebă ce voise să spună. Continua să conducă, mânat de instinct şi intuiţie. Pe la miezul nopţii opri în faţa unui han mititel.

— O să fim în regulă aici, rosti el sigur pe sine. Haideţi să ne odihnim puţin ca s-o pornim la drum dimineaţa devreme.

Merseră mai întâi spre sud şi apoi din nou spre vest, evitând autostrăzile principale şi urmând linia ţărmului din Michigan. Nimeni nu-i vedea altfel decât ca pe o familie obişnuită plecată în vacanţă.

Auziră doar o singură dată acel comunicat cu privire la urmărirea lor de către poliţie.

Când Bascomb întoarse deodată maşina spre nord, dori o clipă să se oprească şi să consulte o hartă, întrebându-se ce-i venise s-o ia pe acolo. Însă nu opri, ci apăsă mai tare acceleraţia şi se instală mai bine în spatele volanului. Desigur, ştiuse chiar de la bun început încotro o porniseră.

Unde altundeva ar fi putut să fugă dacă nu în

Myersville, oraşul care îşi arsese televizoarele în piaţa publică.

Sosiră noaptea târziu. Lumina farurilor le arăta că ajunseseră într-un oraş curat, cu case albe. Nu exista decât un singur hotel, aşa că parcară maşina în faţa lui. Atunci când intrară în holul mic, un om se ridică de pe un fotoliu capitonat şi, cu zâmbetul pe buze, întinse mâna spre ei.

— V-am aşteptat toată seara, le zise profesorul Magruder.

Sarah Bascomb zâmbi la rându-i şi-i strânse mâna. Charles însă se opri şi privi uluit la omuleţul care stătea la baza tuturor necazurilor sale.

La început simţise că aveau să fie în siguranţă dacă o porneau spre vest, iar atunci când întorsese spre nord, îşi dăduse seama că se îndreptaseră chiar de la început spre Myersville.

Însă nici o clipă nu se gândise că acolo avea să-i aştepte chiar Magruder. În fond, era ultima persoană cu care ar fi vrut să dea ochii.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Bascomb posac.

— Cu avionul, răspunse Magruder. Judecătorul a respins acuzaţiile la prima audiere şi m-a eliberat imediat după plecarea ta. Am încercat să iau legătura cu tine, însă deja fugise-i din oraş. Dar am ştiut că vei veni aici.

— Şi cum de ai fost aşa de sigur? întrebă Bascomb furios.

Magruder zâmbi din nou.

— Dar tu cum de ai ştiut că trebuia să vii în Myersville?

Mai departe refuză categoric să mai discute. Îi conduse pe toţi în sufragerie, vorbindu-le despre oraş. Discutară şi despre alte lucruri, dar nimeni nu mai deschise discuţia despre intuiţie.

După masă, îi conduse spre camerele lor.

— Nu ne-am înregistrat, rosti Bascomb obosit.

— Am avut noi grijă de acest amănunt, răspunse Magruder. În fond, noi conducem totul aici.

Bascomb îşi dădu seama că n-avea rost să întrebe care „noi”.

Copiii nu-l cunoşteau pe Magruder, doar auziseră de numele lui de câteva ori, dar se împrieteniră cu el imediat. A doua zi dimineaţă, la micul dejun, profesorul le arătă câteva trucuri cu cărţile de joc, le spuse ghicitori şi poveşti cu care-i cuceri definitiv.

Bascomb era preocupat să-i studieze pe ceilalţi comeseni. Rareori văzuse atâţia oameni deosebiţi adunaţi laolaltă.

Magruder observase deja curiozitatea lui şi, atunci când Sarah şi copiii îşi văzură mai departe de mâncare, îi zise:

— Cel la care te uiţi acum este Shifty. Se pricepe grozav la biliard. Dar cum acest joc nu mai e la fel de popular ca pe vremuri, acum s-a apucat şi de pornografie. Asta înseamnă că se are bine cu majoritatea liceenilor, cărora le dă şi

broşurile noastre laolaltă cu pastilele. Puştii sunt înnebuniţi după ele.

— Tare aş vrea să ştiu despre ce vorbeşti, izbucni Bascomb.

— Marty de colo, lucrează cu mulţimea de la curse. Le-a oferit un sistem infailibil şi astfel câştigă mereu. Nu l-ar lăsa să plece de lângă ei nici pentru tot uraniul din Utah.

Cel care stă lângă el este doctorul Simmons, chiromanţist. Are un cabinet foarte bine cotat printre femeile din lumea bună a Chicago-ului. În cealaltă parte e doctorul Bywater, avem mulţi doctori printre noi, care se ascund în spatele tuturor acelor reclame pe care le vezi prin reviste. Hai că le ştii, alea cu „efect garantat în zece zile, sau vă returnez banii”. Îi merge de minune şi a făcut rost de o grămadă de adepţi.

— Nu mai înţeleg absolut nimic, se plânse Bascomb.

— Bine, o să-ţi spun, rosti Magruder care se ridică de la masă. Bascomb, care nici nu se atinsese de mâncare, îl urmă pe veranda umbrită ce dădea spre strada principală din micul orăşel. E un loc liniştit şi frumos, nu crezi? zise Magruder. Arătă spre o pată întunecată de pe aleea cu pietriş. Acolo şi-au ars televizoarele.

Parcă voiai să ştii despre ce e vorba, nu? Nu-i prea greu, ţinând cont de faptul că deja ştii…

— Nu am habar! strigă Bascomb. Cine sunt acei „noi” la care te-ai referit seară trecută?

Cine sunt oamenii aceia din sufragerie, ce rost au activităţile lor inutile?

— Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi, rosti Magruder cu grijă, este că intuiţia nu îţi oferă un intelect superuman în lumea logica şi statistică în care ai trăit până acum.

Intuiţia e altă mâncare de peşte, un mijloc nonlogic prin care poţi ajunge la unele concluzii despre lume. Nu uita că lumea şi problemele ei rămân aceleaşi. Uneori şi răspunsurile sunt aceleaşi, însă ale noastre sunt mult mai bune. Însă schimbarea metodei poate să te facă să crezi că eşti pe o altă lume.

Nonlogica a devenit sinonimă cu iraţionalitatea sau nebunia, o propagandă scoasă de un sistem care se luptă cu disperare pentru a preveni recunoaşterea altui sistem mai bun. Când treci de la un sistem la altul, eşti adesea tentat să uiţi de unele trăsături ale sistemului cel nou.

Bascomb se strâmbă dezgustat.

— Dacă încerci să-mi spui că m-a ajutat intuiţia, scuteşte-mă. Singura dată în care m-am încrezut cu totul în ea, aproape că m-a distrus. Aproape că a ruinat tot ceea ce reuşisem să realizez în viaţă, căminul, slujba, prietenii. Din câte am auzit, sunt chiar căutat de poliţie. Numai Dumnezeu ştie ce-o să iasă până la urmă.

— Nu! Cred că Charles Bascomb ştie de pe

acum că totul se va rezolva cu bine. Isteria va trece, acuzaţiile vor fi retrase şi uitate. Dar hărţuirea şi oprobriul public probabil vor continua.

Sunt sigur că de acum ţi-ai dat seama că intuiţia nu te-a lăsat baltă. A lucrat foarte bine ca să te aducă grabnic în noile circumstanţe care îţi vor oferi satisfacţia maximă în viaţă.

— Eşti nebun! Ţi-am ascultat predicile şi am înghiţit toate aiurelile astea pseudo-ştiinţifice, gândind că viaţa mea va fi cu totul alta. Mai mult, soţia mea a fost de acord. Totul a mers cât se poate de prost, în fond sunt sigur că ştii foarte bine ce anume s-a întâmplat.

— Dacă mai ţii bine minte, am prezis că acesta va fi cursul evenimentelor. Aşa trebuia să fie. Ţi-ai urmat intuiţia, care-i foarte puternică, care te-a condus pe calea optimă.

Asta e una dintre calităţile intuiţiei care o fac aşa de greu de înghiţit de către un om bine educat în domeniul statisticii. Intuiţia e nemiloasă. Pentru a atinge un anumit ţel, intuiţia te conduce pe o cale adesea minată şi greoaie, fără a permite obiecţii logice în privinţa acestor obstacole. Te conduce printre ele, aşa cum s-a întâmplat în cazul tău.

— Sper că nu încerci să-mi spui că era de dorit din punctul de vedere intuitiv ca eu să fiu alungat din oraş cu reputaţia distrusă!

Magruder încuviinţă din cap.

— Ba exact aşa, rosti. Ai acceptat capacitatea intuitivă de care dispuneai ca pe o bună motivaţie, chiar din clipa în care ţi-ai dat seama că există. Nu oricine procedează astfel, dar tu ai făcut-o, fără a mai sta la discuţii.

De aceea ai ajuns la un nivel mult superior, înlocuind astfel mare parte a gândirii logice. Dar chiar şi aşa, era încă în stare de dezvoltare embrionară, astfel ai fost pus în situaţia unui om care ar vrea să călărească doi cai deodată, care merg în direcţii opuse.

Ai permis intuiţiei să funcţioneze, dar ai căutat să-i analizezi rezultatele în mod logic.

Un intuiţionist nu are nevoie de un statut în comunitate, aşa cred! Nu are nevoie de o reputaţie deosebită sau o viaţă de familie solidă!

Magruder zâmbi nerăbdător.

— Bănuiesc că ţi-e greu să te scuturi de obiceiul de o viaţă de a încerca să generalizezi dintr-un singur incident. Dar o să înveţi în cele din urmă. Cazul tău n-are nici o legătură cu ceea ce intuiţioniştii doresc sau nu. Pentru tine, intuiţia a operat în conformitate cu legile naturii. Pentru tine, nu pentru altcineva. Doar pentru tine.

— Există vreun fel de scop aici care să poată fi priceput şi de mintea mea simplă şi logică? întrebă Bascomb cu amărăciune.

— Desigur. E simplu. Fie reuşea să te scoată

din nişa ta ce aparţinea lumii Statistice, fie nu reuşea şi gata. Acest lucru reprezintă un reflex incredibil în activitatea intuiţiei care nu poate fi înţeles în termeni logici. A constatat, dacă se poate spune aşa, că doreai să utilizezi această nouă facultate, însă fără a renunţa complet la stilul de viaţă cu care erai obişnuit. Şi eu am văzut că era necesară distrugerea acestui impediment pentru a te putea realiza pe deplin în noua viaţă de intuiţionist. Astfel s-a instalat noul set de circumstanţe, sau care te-a condus să le pregăteşti, astfel încât să-ţi distrugi poziţia în societatea statistică, eliberându-te astfel pentru noua viaţă pe care singur ai ales-o şi la care nu puteai ajunge altfel.

După o vreme te vei obişnui cu astfel de întâmplări. Deşi, trebuie să-ţi spun că te va şoca de câteva ori, mai ales acum, la început.

— E absolut…

Bascomb nu mai termină ce avea de zis. Rămase deodată nemişcat, privind spre stradă. În mintea sa parcă s-ar fi întors o pagină, iar vechea opacitate dispăruse. Simţi un fior uşor de încântare.

Fiecare cuvânt spus de Magruder era adevărat!

Acum vedea limpede şi constata că avusese dreptate.

Nu şi-ar fi părăsit nişa de bunăvoie. Poate că ar fi încercat să-şi promoveze cursul şi ar fi

vorbit cu prietenii, dar ar fi dat înapoi în faţa dezinteresului lor. Ar fi avut grijă să-şi păstreze locul în comunitate, reputaţia refuzând să-şi exploateze la maxim intuiţia. Ar fi rămas în cadrul companiei, ar fi rămas un om statistic şi static.

Acum însă vedea că ajunsese la destinaţie, că se putea realiza. Acest proces îl transforma pentru totdeauna într-un om nonstocastic.

De acum încolo ştia că avea să se încreadă orbeşte în propria-i intuiţie. Aceasta era credinţa despre care îi vorbise la un moment dat lui Magruder!

— N-aş fi plecat dacă n-aş fi fost forţat, recunoscu el. Nu-mi voi mai pierde încrederea în intuiţie.

Magruder zâmbi.

— O să ai nevoie de ea, dar e clar că te vei îndoi adesea atunci când intuiţia te va conduce pe drumuri dificile şi chinuitoare. Pentru că aşa se va întâmpla, să nu te îndoieşti nici o clipă.

Dar în cele din urmă încrederea îţi va creşte şi nu va putea fi zdruncinată de nimic. Atunci vei şti sigur că intuiţia depăşeşte cu mult gândirea logică în momentele de criză.

— Nu mi se pare corect modul în care discutăm despre intuiţie, de parcă ar fi vorba de cineva din afara mea, care mă conduce şi-mi spune ce să fac. Nu-mi place să mă gândesc la ea în felul ăsta.

— Nici nu trebuie. Intuiţia nu e un omuleţ verde misterios care locuieşte în creierul tău, oferindu-ţi instrucţiuni şi ascunzând anumite informaţii.

Intuiţia face parte din tine, este numai o funcţie precum imaginaţia sau logica. Precum subconştientul, poate că mai ascunde unele informaţii de puterea logicii, dar asta nu înseamnă că-i o entitate separată.

Natura exacta a intuiţiei este încă un mister chiar şi pentru noi. Deocamdată n-am învăţat decât cum s-o readucem la starea de funcţionare şi cum s-o folosim până la un anumit punct. La fel ca oricare altă funcţie, poate fi dezvoltată şi îmbunătăţită. Nu ştim care sunt nivelurile superioare, nici unul dintre noi n-a ajuns încă la ele.

Vei descoperi că intuiţia nu înseamnă totul. În principiu înseamnă că vei ştii că unele lucruri există, fără a recurge la celelalte simţuri, şi relaţii care există sau vor exista, fără a apela deloc la gândirea logică. În afară de asta, te poate ajuta să afli ce se va petrece mai departe în viitor, până aproape de finele vieţii. De asemenea îţi oferă o anumită clarviziune cu privire la viitorul apropiat, dar aceasta diminuează în funcţie de cât de mult te îndepărtezi în timp şi apar diverse variabile. Asta este una dintre proprietăţile cele mai apreciate şi încă una care se pare că se

dezvoltă în ritm rapid.

În principiu, intuiţia pare să funcţioneze pe premisa contactului direct cu universul. Ar trebui să postulăm ca o condiţie distanţa zero şi contactul simultan cu toate porţiunile universului deodată, sau după voie. E ceva extrem de complex, dar noi credem că suntem pe drumul cel bun.

— Da, te cred pe cuvânt, rosti Bascomb. Însă aş vrea şi eu să pricep ce a fost cu acele atacuri violente îndreptate contra mea. Mi s-a părut ceva cu totul anormal, ceva greu de înţeles. Poliţia a ignorat pur şi simplu cererile mele de ajutor, iar vandalii mi-au atacat familia fără să-i împiedice nimeni. Şi asta doar pentru că am apărat un om inocent pe care voiau să-l omoare.

— Nu, scutură Magruder din cap. Nu se poate să crezi că ai fost atacat doar pentru că i-ai luat apărarea lui Clementi!

— Dar ce altceva?

— Este ceva ce ar trebui să ştii deja, altfel degeaba ai mai venit aici. Priveşte cu atenţie în mintea ta şi vezi dacă nu găseşti un alt motiv.

Bascomb se concentră şi mintea i se ilumina deodată.

— Da, rosti, am înţeles. Clementi n-a avut nici o legătură. Şi ei au crezut că motivul îl reprezenta Clementi, dar m-au atacat din cauza a ceea ce încercam să le spun despre intuiţie.

— Aşa-i, confirmă Magruder. Furia unei societăţi statistice dezlănţuită în faţa unui rival puternic. Doar n-ai uitat că oamenii au ars întotdeauna vrăjitoarele şi pe cei care au desluşit înţelepciunea în cuvinte. Profeţii au plătit întotdeauna cu viaţa darul cu care au fost înzestraţi. Logica a câştigat aproape întotdeauna, iar vrăjitoarele şi profeţii s-au împuţinat rău de tot.

Vei afla cum dependenţa de societate poate inhiba intuiţia omenească. Ai aflat deja cum societatea e gata să se lupte cu intuiţionismul, şi era absolută nevoie să înveţi acest lucru pe propria-ţi piele.

— De ce? se miră Bascomb. Nu puteam afla acest lucru şi intuitiv, fără să mai trec prin această experienţă neplăcută?

— Nu care cumva să faci greşeala de a presupune că intuiţia poate înlocui în vreun fel experienţa, rosti Magruder. Dacă ar fi aşa, atunci am deveni asceţi cocoţaţi în vârful unei prăjini de unde ne-am putea contempla în linişte buricele. Intuiţia te ajută să depăşeşti cu bine experienţele, nu să le înlocuieşti. Intuiţia, la care vecinii dumitale au reacţionat aşa de violent, n-ar fi putut de una singură să te scoată din nişa în care te băgaseşi, fără să fi fost efectiv supus la animozitatea lor. Ar fi rămas doar o teorie şi atât, dar fără să te poată urni din loc.

Ai putea să mă întrebi de ce atunci oamenii care simt că au nevoie de o poliţă de asigurare nu caută să evite pe cât posibil accidentele. Ei bine, uneori pot, dacă li se pare necesar. Alteori se pregătesc să înfrunte acea experienţă neplăcută cât mai bine.

— Dar nu toţi cei care au venit la cursuri au trecut printr-o experienţă similară cu a mea.

— Nu, dumneata eşti altfel din cauza a ceea ce vei deveni în acest domeniu. Ceilalţi află cum să-şi folosească intuiţia în vieţile personale, având mare grijă să păstreze tăcerea. Intuiţia ta te-a condus spre o asemenea încurcătură pentru că trebuia să-ţi înveţi bine lecţia, pentru că trebuia să ştii pe pielea ta cum vecinii şi prietenii te pot trata din cauza acestei facultăţi deosebite pe care o deţii.

Trebuia să vezi societatea mobilizându-se şi aducând la suprafaţă toate tehnicile acumulate de-a lungul timpului contra vrăjitoarelor, ca să constaţi că ele încă există. Trebuia să vezi că societatea consideră intuiţia ca un fel de mandat la moarte pentru ea şi că va lupta până la ultima suflare împotriva ei.

Trebuia să afli cum omul a devenit bietul băiat sărac înconjurat de toate bogăţiile şi realizările ştiinţei, fără a fi însă capabil să se bucure de ele, pentru că pe dinăuntru e ca şi mort.

Aş spune că logica aproape a câştigat, dar bătălia nu s-a încheiat. Ilogica n-a putut să

elimine toate vrăjitoarele, profeţii şi vizionarii. Numărul lor a crescut considerabil de când am descoperit cum putem restaura procesele intuitive în pofida presiunilor sociale şi împotriva lor.

Am început acum cinci ani, pe când încă mai eram la universitate. Mi-am recrutat oamenii cu mare grijă şi toţi cei de atunci au rămas alături de mine. Mai târziu am început să străbatem ţara, lucrând aleatoriu, dezvoltându-ne metodele, îmbunătăţindu-le. De altfel ai şi citit în ziare despre ceea ce am reuşit să realizăm, dar gândeşte-te că suntem abia la început.

Cu şase luni în urmă am decis să încercăm să experimentam pe o comunitate întreagă. Am ales Myersville pentru că avea deja o fundaţie bună, stabilă, iar rezultatele le cunoşti deja. Pentru o vreme aici va fi cartierul nostru general.

Cei de aici nu ştiu prea bine ce anume s-a petrecut cu ei. Sunt conştienţi doar de faptul că au decis să-şi schimbe felul de viaţă. Se săturaseră de cel vechi şi au decis să-l schimbe. Când pleacă în vizite în alte oraşe, vin înapoi şocaţi, deşi nu noi i-am obligat să accepte intuiţia. Ei au făcut-o singuri, după ce au constatat că se pot baza pe intuiţie şi au sfărâmat lanţurile ce-i ţineau legaţi de societate.

Cam asta e povestea noastră. Pe măsură ce

trece timpul, căutăm să recrutăm oameni cât mai puternici. Te-am sondat şi rezultatele au arătat că abilităţile tale sunt cele ale unui om foarte puternic.

— Dar cum de aţi putut să ştiţi dinainte? întrebă Bascomb. Eram efectiv îngropat în statisticile mele. Puterea de intuiţie a lui Sarah mă speria de moarte!

— Ştiam, tot aşa cum ştiam şi de ce. Puterea intuiţiei tale era aşa de mare încât de foarte tânăr ai fost nevoit să alegi, fie să o îngropi definitiv, fie să înduri ostracizarea. Nu e nimic ruşinos aici, în fond întreaga noastră rasă a procedat exact ca tine, chiar de la începutul vieţii. Ai avut mare noroc atunci când te-ai căsătorit cu o femeie ca Sarah, care credea cu putere în propria-i intuiţie.

— Pari foarte sigur că vom merge mai departe pe mâna ta!

— Crezi că ne-am fi bătut atâta capul dacă nu am fi fost absolut siguri de acest lucru? îl întrebă Magruder mirat.

Bascomb zâmbi înţelegător. Nu avea cum să-l contrazică pe profesor. Ştia până în adâncul fiinţei că acesta avea dreptate.

Şi simţea că aceea era calea de urmat.

LUNA UCIGAŞĂ

Nimeni nu ştie ce-nseamnă bătrâneţea până când n-a văzut luna de aproape. Nu e precum chipul prietenos al unui moş care a trăit bine, a dus o viaţă plină, ci seamănă cu craniul alb al unui călător al deşertului, curăţat de carne de vulturii nesătui. Cu zece mii de ani în urmă.

În prima călătorie au fost trimişi doi oameni. McAuliffe şi Joe Siddons. McAuliffe era geolog, iar Joe se ocupa de câmpurile electromagnetice. Joe presupunea că acea combinaţie nu era cu nimic mai rea decât alta, deşi ar fi preferat pe cineva din propriul domeniu. Mac şi cu el nu prea aveau despre ce să discute. Doar despre călătorie şi nici unul n-avea chef să comenteze.

Echipa ar fi trebuit să cuprindă cel puţin cinci oameni, aşa gândea Joe. În fond ştia prea bine ce discuţii se puteau isca când echipele erau formate doar din doi, însă nu-i surâdea deloc gândul că s-ar fi putut certa cu Mac. Geologul era un bărbat mare, cu umeri laţi, care semăna mai degrabă cu un luptător şi nu cu un savant.

Joe era destul de puternic ca să se descurce la o adică, însă n-avea chef de certuri în clipa aceea. Voia însă să afle de ce nu se mai întorsese nimeni de pe lună. Voia să afle ce se întâmplase cu prietenul lui cel mai bun, doctorul Radon Harcourt, care fusese în expediţia cinci.

Mac se afla la pupitrul de control al rachetei.

În clipa aceea privea cu atenţie spre ecranul pe care se vedea discul lunii. Joe se ţinea de centura de siguranţă şi privea prin hublou la staţia spaţială de pe care plecaseră în acea investigaţie nebunească.

Consultă harta afişată pe monitorul din faţa lui şi arătă drept înainte.

— Puţin mai la dreapta, Mac. Uite acolo munţii Caucaz. Baza cinci trebuie să fie undeva la poalele lor, chiar pe ţărmul mării Imbriene.

Mac privi spre hartă şi corectă direcţia. Deasupra lui avea un monitor pe care-i putea vedea pe ofiţerii ce-i urmăreau din interiorul staţiei spaţiale, atenţi la toate mişcările celor doi oameni din rachetă. Asculta tot ce vorbeau.

Vulturi, îşi zise Joe.

Încercă să-şi alunge animozitatea. Nu era un mod bun de a începe expediţia. Nimeni nu era vinovat de moartea lui Harcourt, cel puţin deocamdată. În fond, nimeni nu-l forţase pe el şi pe Mac să meargă în acea misiune. Ei singuri se oferiseră voluntari să încerce să aselenizeze pe Lună.

Oamenii încercau acest lucru de mai bine de douăzeci de ani. Primele rachete ce porniseră spre Lună nu se mai întorseseră. Echipamentele, nenumăratele componente ale aparaturii radio, nimeni nu se mai întorsese de pe Lună ca să demonstreze că expediţiile aterizaseră cu bine şi cu oameni în viaţă la

bordul rachetelor.

În total fuseseră opt expediţii înainte să renunţe. Deja aveau la îndemână energia atomică, iar Marte era la fel de aproape pentru o rachetă cu motor atomic ca şi Luna pentru o rachetă obişnuită. Omul aterizase şi se întorsese de pe Marte fără însă a fi pus piciorul pe suprafaţa Lunii, cel puţin din câte se ştia.

Luna era blestemată, aşa spuneau cu toţii. Mulţi oameni refuzau să încerce să mai ajungă pe Lună, în timp ce se îmbulzeau să se înscrie să plece pe Marte din nou sau chiar pe Venus.

Cu toate astea, s-a organizat o altă călătorie spre Lună. Expediţia cinci, aşa s-a numit, pentru că fusese a cincea de pe masa de lucru a celui care semnase aprobarea. Atunci plecaseră trei dintre cele mai mari nave cu motor atomic şi aproape două sute de oameni. Inclusiv Radon Harcourt.

Nimeni nu-i mai revăzuse.

Cert este că aterizaseră, asta se ştia sigur. Urmaseră mesaje cu privire la activităţile de rutină, explorări, analize şi aşa mai departe şi o descriere sumară a suprafeţei reci şi moarte a satelitului. Dar numai în câteva ore, s-a auzit despre dezastru. Nişte rapoarte grăbite şi isterice din partea anumitor membri ai expediţiei şi apoi linişte.

Atunci s-a decis că trebuia făcut ceva. Era o provocare ce nu mai putea fi ignorată. Luna

trebuia deschisă exploratorilor şi misterul ei rezolvat. În acest scop, s-a lansat o staţie spaţială care s-a înscris imediat pe orbita selenară. O mie de specialişti au fost trimişi pe staţie ca să afle un răspuns. McAuliffe şi Siddons au fost primii care au plecat, aleşi dintr-un lot mare de voluntari.

Mai aveau doar opt mile de acum, aşa cum pluteau pe deasupra mării Imbriene. Joe privea prin telescop, căutând locul unde se ridicase tabăra expediţiei cinci.

— Uite-o, rosti deodată. Trei nave aşezate în triunghi, cu corturile în centru. Asta e.

— Bine, ne întoarcem, răspunse Mac, atent la panoul de control.

Joe închise ochii, încercând să mai alunge ceva din ameţeala datorată întoarcerii bruşte a rachetei, care, după ce se avântase în sus, acum cobora cu viteză, gata de aselenizare. Mac avu grijă să aselenizeze cât mai aproape de tabăra pustie. Jeturile rachetei ridicară praful lunar înainte ca aceasta să se oprească uşor pe buza unui crater.

Mac opri motoarele.

— Capătul liniei de unde nu s-a mai întors nimeni. De ce naiba am fost aşa de proşti de ne-am bătut singuri cuie-n talpă?

— Încă nu ştim sigur dacă ne-am bătut cuie-n talpă, răspunse Joe. În clipa asta, ne-am putea întoarce fără probleme la staţie.

Mac privea cu neplăcere prin hublou la suprafaţa moartă a lunii.

— Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să procedăm întocmai, rosti el. Măcar să alungăm ghinionul.

Prima lor sarcină era să pună în funcţiune monitoarele de televiziune care făceau legătura cu staţia. După aceea puteau explora zona fiind urmăriţi de cei de pe staţie. Dacă intrau în vreuna din navele expediţiei cinci sau într-un cort, nu trebuiau să lipsească mai mult de douăzeci de minute. Absenţa lor pe o perioadă mai lungă avea să fie semnalul pentru lansarea unui al doilea echipaj, care avea să meargă în locul exact în care fuseseră văzuţi ultima dată Mac şi Joe. Şi dacă nici aşa nu se descoperea despre ce era vorba, mai existau şi alte modalităţi de observaţie.

În costumele mari şi grele, cei doi coborâră din rachetă pe o parte a craterului lângă care aselenizaseră. Drept în faţă se vedeau bine munţii Caucaz luminaţi de soare şi având forma unor oase descarnate.

Când ajunseră la o sută de metri de racheta, se întoarseră. Joe fu acela care vorbi:

— Joe Siddons raportează comandantului Ormsby. Am montat monitoarele şi o pornim spre tabăra cinci. Ne puteţi vedea? Monitoarele au fost aliniate satisfăcător?

— Foarte bine, răspunse Ormsby. Continuaţi în

conformitate cu planul stabilit.

Cei doi se întoarseră şi porniră mai departe, ridicând praful în jurul picioarelor. Joe îşi imagina cu uşurinţă scena care se desfăşura în acel moment pe staţie, cu toţi ofiţerii înghesuiţi în jurul monitoarelor, iar al doilea echipaj gata de plecare…

Mac era puţin înaintea lui, aşa că Joe se opri o clipă ca să privească la deşertul acela dezolant. Aura aceea de bătrâneţe cumplită şi dezolare devenise aproape tangibilă. Intra parcă prin plasticul costumului şi îl pătrundea până la oase. Marte părea grădina Edenului pe lângă pustietatea aceea.

Luna e de o mie de ori mai bătrână decât Pământul, cugetă el.

Îl văzu pe Mac oprindu-se deodată şi lăsându-se în genunchi. Geologul strigă ceva. Joe se grăbi să-l ajungă din urmă, văzându-l cum ridica ceva mare, pe jumătate îngropat în praf.

Era o siluetă în costum spaţial ce zăcea cu faţa în jos şi braţele în lături, de parcă ar fi căzut în timp ce mergea.

— Prinde-l de braţ, zise Mac.

Încet, întoarseră cadavrul pe spate. Joe se apucă să şteargă vizorul căştii până când razele soarelui luminară ceea ce se afla dedesubtul ei.

Mâna îi încremeni şi cei doi îşi ţinură răsuflarea o clipă, în timp ce priveau rămăşiţele din costum. Capul era doar un craniu albicios,

fără urme de carne în adâncul orbitelor.

— După cum arată, parcă ar fi zăcut aici un milion de ani, rosti Mac. Un cadavru nu s-ar descompune în frigul de aici. Nici în altă parte, nici pe Pământ, n-ar arăta aşa nici după şase luni de stat în soare.

— Poate din cauza căldurii de peste zi şi a îngheţului de noapte… începu Joe. N-am mai văzut vreun mort de pe Lună.

Însă nu credea nici el într-o astfel de explicaţie, după cum nu o înghiţea nici geologul.

— Nu aşa ar trebui să arate, răspunse Mac.

Se ridicară în picioare, lăsând scheletul acolo unde căzuse. Joe raportă pe scurt ce descoperiseră.

— Nici un semn de violenţă fizica? se interesă comandantul Ormsby.

— Nici unul vizibil, răspunse Joe.

— Desigur, vom face analize de laborator pentru a vedea dacă a avut costumul defect, i l-a stricat cineva sau dacă nu există urme de boală sau otrăvire. Dacă nu găsiţi şi altceva mai interesant, aveţi grijă să luaţi cadavrul cu voi la întoarcere.

— Da, domnule, răspunse Joe.

La întoarcere, îşi zise el singur. Privi spre punctul de lumină care era staţia spaţială şi la discul albastru al Pământului, vizibil la orizont. Îi era frig, se simţea singur şi foarte, foarte bătrân.

— Haide, îl îmboldi Mac. Să facem un tur rapid al taberei ca să scăpăm şi de beleaua asta.

Şi el simţea la fel, îşi zise Joe, şi nu se aflau pe suprafaţa lunară decât de câteva minute. Oare cum se simţiseră ceilalţi după câteva zile, când se priviseră unii pe alţii murind?

Continuară drumul. În faţa lor se vedeau cele trei nave, imense faţă de mica lor rachetă. Văzură că două dintre nave aveau bocaporturile deschise, dar cea de a treia părea gata de plecare. Joe se întrebă dacă avusese loc o ultimă încercare disperată de plecare ce eşuase însă.

În centrul triunghiului se vedeau corturile presurizate, ridicate pentru echipă. Se părea că nu reuşiseră să instaleze decât două dintre ele înainte să fie loviţi de dezastru, laboratorul şi cortul comandantului.

Aleseră să inspecteze mai întâi laboratorul. Cortul mare, spaţios, era cel tipic pentru expediţii, închis ermetic şi cu câte două ecluze de aer în părţile laterale. Acestea fuseseră create special pentru intrarea sau ieşirea în grabă a întregului personal, în caz de urgenţe.

Ecluza din partea cea mai apropiată părea închisă.

— Crezi că mai e încă presurizat? întrebă Mac. Oare e posibil ca maşinile să funcţioneze şi acum?

Joe dădu din umeri, deşi celălalt nu putea

vedea gestul.

— Nu văd de ce nu. Nu cred că au oprit instalaţia în mod special, nici măcar ultimul tip care a rămas în viaţă aici. Hai să încercăm în cealaltă parte.

Descoperiră cealaltă ecluză, însă se afla în afara vederii camerelor de televiziune. Joe îl întrebă pe Ormsby:

— Putem intra în laborator prin ecluză. Să intrăm amândoi, sau unul să rămână la vedere?

— Mai bine mergeţi amândoi, răspunse comandantul. Transmiţătoarele nu vor funcţiona acolo aşa că v-aş sfătui să nu zăboviţi mai mult de douăzeci de minute. Dacă nu ieşiţi până atunci, voi trimite cel de-al doilea echipaj.

Cei doi se târâră prin canalul îngust al deschizăturii, până în camera de presurizare. Cum intrară, închiseră bine ecluza, etanşeizând-o, înainte să deschidă uşa din interior. Mac se apropie de panoul de control şi începu să învârtă de o manetă. În clipa în care aerul cald intră în încăperea mică, vizoarele căştilor se aburiră.

— Aer, rosti Joe, şi cald pe deasupra, după cum observi.

În clipa în care şuierul aerului se opri, iar vizoarele se limpeziseră, Joe deschise uşa interioară şi intră în laborator. Mac îl urmă. Imediat începu să blesteme încet.

Laboratorul era într-o dezordine cumplită.

Peste tot se zăreau rămăşiţele echipajului. La mese, pe podea sau în fotolii. Din toţi membrii echipajului nu mai rămăseseră decât scheletele strălucitoare.

Cei doi avansau încet dea lungul coridorului dintre mese şi scaune.

— Parcă am fi într-o catacombă, murmură Joe. Aş putea să jur, după cum arată, că sunt aici de câteva secole, nu doar de şase luni. Exact ca tipul de afară.

Mac privi la termometrul de pe perete şi dădu să-şi scoată casca. Joe îl opri.

— Mai bine nu. E posibil să avem de-a face cu cine ştie ce boală.

— Nici un germene n-ar rezista aici pe Lună, o ştie orice prost.

— Ba da, insistă Joe. Spori din spaţiu. O să ştim atunci când or să se facă analizele complete. Mai bine să nu ne scoatem costumele până când nu revenim pe staţie şi nu trecem prin sala de decontaminare.

— Atunci mai bine ne întoarcem de pe acum. Am găsit ce voiam să aflăm, răspunse Mac.

Continuară să străbată laboratorul pe toată lungimea lui. Scheletele zăceau în toate poziţiile, ceea ce-l făcu pe Joe să ajungă la concluzia că oamenii muriseră chiar în mijlocul unor activităţi. În plus, se părea că boala şi moartea îi loviseră probabil simultan.

Căută fără succes să-şi dea seama care erau

rămăşiţele prietenului său, doctorul Harcourt. Însă era inutil fără a examina cu atenţie hainele şi lucrurile fiecăruia. Scheletele acelea erau anonime.

— Ce-ai zice dacă am arunca o privire în cortul comandantului? sugeră Joe. Poate aflăm din jurnal cum a început totul.

Mac încuviinţă, dar nu era deloc atent la cuvintele lui Joe. Era absorbit de obiectele aflate pe o masă din apropiere.

În mijlocul mesei se afla o grămăjoară de pietre. Semănau cu pietrele de râu, şlefuite de apă, cu mărimi diferite, de la cele mici precum boabele de fasole, la cele mai mărişoare, asemenea castanelor, însă nici una mai mare de cinci sau şase centimetri în diametru. Deşi păreau catifelate, caracteristica lor cea mai de seamă era fosforescenţa gălbuie.

Mac alese una dintre pietrele mai mărişoare şi o întoarse între degete.

— O formaţiune cel puţin ciudată pentru Lună. Mă întreb de unde le-au adunat. Se pare că cei de aici le-au luat ca pe nişte suveniruri, nu pentru a le transforma în mostre.

Puse piatra într-unul dintre buzunarele costumului.

— O să fie interesant să-i facem o analiză chimică când ne-om întoarce pe staţie. Mă îndoiesc că acea luminiscenţă provine de la vreo formă de radioactivitate.

Joe privi la ceasul instalat pe marginea căştii.

— Trebuie să ieşim. Au şi trecut optsprezece minute de când am vorbit cu Ormsby.

Se grăbiră să iasă din laborator prin ecluza îngustă. Afară, se aşezară în faţa camerelor de televiziune şi trimiseră un semnal spre staţie. Joe raportă repede ce descoperiseră în laborator.

— Tot nici un semn de violenţă? se interesă Ormsby.

— Nici unul, răspunse Joe. Cred că e vorba de o boală din cauza unor spori care au hibernat câteva sute sau mii de ani. Tot ce provine de pe Lună va trebui bine decontaminat. Avem de gând să inspectăm cortul comandantului acum.

— Pregătim camera de decontaminare, răspunse Ormsby. Luaţi toate hârtiile din cortul comandantului, orice ne-ar putea ajuta să elucidăm misterul.

Acum e totul clar, gândi Joe, în timp ce se îndreptau spre celălalt cort. Nu-i vorba decât de un germen. Nici un mister. Doar o ciudăţenie a naturii care aproape că a oprit omul să se mai avânte spre stele.

Oare chiar cred aşa ceva? se întrebă mai departe. Oare chiar era totul aşa de simplu? Aura bătrâneţii cumplite continua să-l înconjoare şi să-l chinuie, deşi trupul îi era apărat de costum. Nu putea fi aşa de simplu. Nu se putea, se gândi speriat. Dar dacă nu era o

boală, atunci ce putea fi?

Se opri şi se întoarse atunci când Mac se lăsă pe vine şi începu să pipăie solul din jur.

— Ce naiba…?

Mac se ridică ţinând ceva în mână.

— Mi s-a părut că le-am simţit în timp ce mergeam. Pietrele, pietrele selenare dacă-ţi place mai mult aşa, sunt peste tot, împrăştiate prin praf.

Joe se aplecă şi începu să pipăie solul. Imediat dădu peste trei sau patru astfel de pietre.

— Nu mă miră că le-au adunat ca suveniruri. Sunt la fel de multe precum scoicile pe o plajă. Cum naiba de a apărut o astfel de formaţiune aici?

Mac privi piatra din mână şi scutură din cap.

— Uite că nu-mi dau seama. Probabil că e ceva banal, dar până când nu aflăm răspunsul, nu mă aventurez să spun că probabil aici a existat vreun lac care le-a lustruit aşa.

În celălalt cort dădură peste scheletul comandantului Maxwell, conducătorul expediţiei cinci. Se afla la birou, având deschis în faţă jurnalul. Probabil că scrisese ultimele câteva rânduri ilizibile chiar cu o clipă înaintea morţii.

Mac se întinse după jurnal în timp ce Joe cotrobăia prin sertare. Nu descoperi nimic în afara unor rapoarte cu privire la provizii şi personal, ori programul expediţiei.

Mac gemu şi rosti:

— Trei zile şi jumătate. Atât a durat, de când au aselenizat şi până la... arătă spre scheletul comandantului.

— Şi-a dat seama ce naiba s-a întâmplat? întrebă Joe.

— Nu. O parte din oameni au fost afectaţi chiar de la finele primei zile. Maxwell spune aici că s-au gârbovit şi şi-au pierdut vigoarea. Până la finele celei de-a treia zi, toţi oamenii au fost afectaţi, în afară de câţiva, motiv pentru care nici n-au mai lucrat conform programului, ridicând doar aceste două corturi.

După aceea s-au împărţit în două tabere. O parte dintre ei au vrut să captureze o navă cu care să revină pe Pământ. Asta-i ce am auzit şi noi în ultimele transmisiuni radio. Maxwell s-a gândit că e vorba de o boală şi a dat ordine ca nimeni să nu plece ca să n-o ducă acasă. Aproape treizeci de oameni au fost ucişi în lupta care a urmat. Este clar că Maxwell a câştigat.

Puse jurnalul într-o pungă specială pentru mostre şi o aşeză cu grijă într-unul din buzunare.

— Ei, asta e. De aici încolo e treaba medicilor.

Atunci când dădură să plece, observară una dintre pietrele selenare pe marginea mesei de lucru.

— Toată lumea le colecţiona, conchise Joe.

Raportară din nou comandantului Ormsby şi o porniră spre una dintre navele atomice pentru a

o inspecta, înainte să se întoarcă la staţia spaţială. O aleseră pe cea cu bocaportul închis pentru că era evident că acolo se duseseră ultimele lupte.

Le trebuiră câteva minute ca să umble la mecanismul care închidea etanş bocaportul. Imediat cum intrară, cei doi constatară că şi în navă, asemenea ca în laborator, atmosfera era caldă şi intactă. Păşiră pe un coridor ce ducea spre scara în spirală, întinsă pe toată lungimea axei acelei nave.

— Ce-ai zice să ne despărţim aici? rosti Mac agitat. În fond am aflat tot ceea ce doream să ştim. Dacă inspectăm repede nava, va fi destul pentru Ormsby, şi după aia ne putem întoarce.

— Perfect, răspunse Joe. Mă duc să arunc o privire pe puntea de comandă. Tu vezi cum stă treaba în sala motoarelor.

Mac încuviinţă, iar Joe începu să urce scara spiralată. Dacă Mac credea că deţinea deja răspunsul, de ce era aşa de nerăbdător să plece de acolo? Încercă să se scuture de fiorii neplăcuţi care-l încercau din timp în timp.

Fără să se oprească, străbătu coridoarele nenumărate, urcând spre punte. La un moment dat dădu peste un om în costum de cosmonaut cu un cuţit în mâna scheletică. La un alt nivel, găsi trei individ, ghemuiţi lângă balustradă, cu o puşcă alături. Avusese loc o bătălie. Ce final pentru expediţia care începuse atât de

magnific!

Scara se termină deodată, iar el se afla deja pe coridorul îngust care ducea spre puntea de comandă. Chiar de acolo putea zări o siluetă prăbuşită peste un pupitru. Pe podea, chiar la picioare se vedea limpede o altă puşcă. Asta însemna că se apărase cât urcase şi murise chiar în momentul în care dorea să pună nava în mişcare.

Joe ridică puşca şi o puse deoparte. Atunci de abia observă şi altceva. La picioarele acelui om era şi un sac plin cu pietre selenare.

Joe fluieră a pagubă. De ce se chinuise cineva să urce cu un sac de pietre când îi fusese evident că fiecare moment în parte conta? Se întrebă o clipă dacă nu cumva acele pietre ar fi putut fi considerate ca fiind extrem de valoroase pe Pământ. Oricum individul acela aşa crezuse.

Atunci când se apropie mai mult, observă că omul murise în timp ce-şi scrisese ultimele impresii, asemenea comandantului Maxwell. Joe privi curios la cele scrise în carnet.

Era scrisul doctorului Randon Harcourt.

Nu se înşela. Joe era sigur că ar fi putut recunoaşte scrisul acela energic oriunde. Cu regret şi mare reverenţă, privi craniul albicios din-dărătul căştii de cosmonaut. Simţea nevoia acută să facă ceva pentru prietenul său.

Ridică micul carnet de sub mâna scheletică şi

începu să citească. Dacă vreun membru al expediţiei reuşise să afle ce anume se petrecuse, atunci acela fusese cu siguranţă bunul doctor.

„Sunt singur”, scrisese Harcourt „Davis şi Galloway au murit. Nici eu nu mai rezist mult. De acum nu mai pot coborî în sala motoarelor. Nici unul dintre membrii acestei expediţii nu va duce această navă înapoi pe Pământ, dar într-o bună zi cineva va veni şi va găsi o cale ca să ducă aceste pietre, şi o dată cu ele moarte, pe Pământ”

Joe simţi fiori reci pe spinare. Privi în jos spre sacul cu pietre şi căută însemnările făcute mai înainte de ultima.

„Acum înţeleg despre ce e vorba”, notase Harcourt „Toţi cred că murim din cauza unei boli misterioase. Maxwell încearcă să-i determine pe biologi să găsească un leac. Ca şi cum ar putea găsi un antidot pentru o boală nouă care-ţi vine de hac în numai câteva ceasuri!

Dar nu-i putem găsi vreo vină comandantului, pentru că suntem cu toţii speriaţi. Ceea ce ceilalţi nu vor să înţeleagă este faptul că murim efectiv de bătrâneţe. Din cauza unui proces banal şi natural. Am încercat să le spun, dar nu vor să mă creadă. Sunt un om bătrân, am îmbătrânit cu cincizeci de ani în numai douăsprezece ore.

Din cauza pietrelor. Am descoperit acest lucru

în timp ce-i priveam pe ceilalţi cum le culegeau. Nu mi-am dat seama chiar de la început, dar oricum ar fi fost degeaba. Numai simplul contact cu suprafaţa selenară este suficient ca să afecteze pe oricine.

Magneţii timpului, aşa le-am numit eu. Nu le pot înţelege, dar ştiu precis cum lucrează. Reţin un câmp temporal, aşa cum un bloc de oţel ar reţine un câmp magnetic. Când orice formă de viaţă sau mişcare mecanică se apropie de aceste câmpuri temporare concentrate, pietrele încep să le descarce. E asemenea unui magnet care se descarcă atunci când este aruncat în flăcări.

Provin probabil din spaţiu. Ce noroc am avut că nu au lovit Pământul atunci când au apărut! De-a lungul timpului s-au descărcat parţial, motiv pentru care Luna arată aşa cum arată acum, o piatră. Cu toţii am simţit bătrâneţea şi uscăciunea ei. Luna însă nu mai poate îmbătrâni! Iar masa acestor câmpuri a rămas nedescărcată de cine ştie cât timp. De aceea am îmbătrânit cu toţii într-o singură zi. Murim de bătrâneţe în timp ce încercăm să ne vedem de treabă.”

Harcourt scrisese mai multe, dar Joe puse carnetul pe pupitru. Chipul îi era lac de sudoare atunci când îşi scoase casca. Nu mai avea nici un motiv să se mai teamă de cine ştie ce germeni, îşi zise singur. Îşi desfăcu puţin

costumul şi se aşeză ca să privească spre craniul prietenului său. Apoi îşi privi propria imagine reflectată de marginea metalică a pupitrului. Obrajii i se scofâlciseră, iar fruntea îi era plină de riduri, pe care nu le observase în acea dimineaţă la bordul staţiei spaţiale, atunci când se răsese.

Era bătrân.

Simţise povara bătrâneţii chiar din spaţiu, atunci când numai privise spre Lună. O simţise atunci când traversase câmpia de praf. O recunoscuse în acele schelete albite pe care le văzuse împrăştiate peste tot. Şase luni! Oamenii aceia parcă muriseră cu zece mii de ani în urmă.

Sudoarea i se scurgea pe obraji. Ultima însemnare a lui Harcourt reţinuse atenţia lui Joe. Într-o bună zi, oamenii aveau să găsească un mijloc pentru a duce pietrele pe Pământ. Ca un cancer, acestea vor începe să-şi descarce câmpurile temporare eterne indiferent din locul în care s-ar fi aflat. Numai un miracol le abătuse din traiectoria lor spre Pământ şi le îndreptase spre satelitul acestuia.

Joe simţea că aşa avea să se întâmple. Indiferent de cât de atenţi ar fi încercat să fie, oamenii ar fi găsit o cale să le ia de acolo. Vor crea câmpuri de protecţie în jurul lor şi vor face experienţe. Le vor duce pe Pământ. Iar după aceea, moartea va veni cu paşi iuţi ca să-şi ia

tributul.

Trebuia să împiedice cu orice preţ aşa ceva.

Harcourt probabil că se gândise la acelaşi lucru, de aceea şi pusese stăpânire pe puntea de comandă. Stătuse de pază, înarmat cu puşca, şi-i ucisese pe cei care ajunseseră până acolo. Sau îi ţinuse la respect până când muriseră de bătrâneţe.

Însă mai era ceva.

De ce se lamentase Harcourt cu ultimele puteri că nu reuşise să mai ajungă în sala motoarelor? Ce căuta el acolo? Şi de ce adusese la bordul navei acel sac cu pietre?

Poate că nu le adusese el, cugetă Joe mai departe. Poate că le luase de la cei cu care se luptase. Harcourt nu s-ar fi sinchisit să le aducă tocmai pe puntea de comandă.

Parcă lipsea ceva. Dar nu ştia prea bine ce anume.

Se gândi la Mac şi ştiu ce avea să întreprindă acesta. Mac era geolog, nu avea să lase pietrele în pace. Chiar şi în acel moment avea una asupra sa. Mac va încerca să le ducă pe Pământ, gândi Joe. Va strâmba din nas în faţa notiţelor lui Harcourt şi se va înconjura de aşa-zisele măsuri de precauţie.

Însă sigur pietrele îşi vor face efectul nedorit. Nu trebuiau să ajungă pe Pământ sub nici o formă.

Joe privi spre ceasul de pe cască. Trecuseră

deja paisprezece minute de când vorbiseră ultima dată cu Ormsby. Următorul raport trebuia efectuat în numai şase minute. Ce ar fi putut să facă? Ce ar fi putut face cineva ca acele pietre să nu ajungă niciodată pe Pământ?

Probabil că Harcourt se şi gândise la acest lucru. Nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Sala motoarelor. Sacul cu pietre.

Din păcate, Harcourt murise. Asediul asupra punţii de comandă îl costase prea mult timp, iar el nu-şi mai putuse duce planul până la capăt. Oare scrisese ceva despre acel plan, care ar fi scăpat omenirea de ameninţarea acelor pietre?

Joe simţi disperarea atunci când privi spre scheletul doctorului. Deja desluşea paşii lui Mac pe scări. Probabil că geologul încercase să-l contacteze prin intermediul radioului din cască, ce se deconectase atunci când o scosese.

Nu conta. El şi cu Mac nu mai aveau ce să-şi spună. Curând, nu vor mai avea nimic de spus nimănui.

Mişcare.

Mişcare sau viaţă, scrisese Harcourt. Această mişcare sau viaţă avea să descarce pietrele precum flacăra putea distruge un magnet de oţel. Dacă exista destulă mişcare, atunci va atrage câmpul temporar şi-l va dispersa…

Joe îşi dădu seama deodată ce anume voise să facă Harcourt. Ştia cum putea elibera Pământul de ameninţarea satelitului.

Paşii lui Mac se auzeau clar pe scări. Joe privi spre ceas. Trei minute. N-avea timp să se certe cu Mac, să-i explice sau să încerce să-l convingă. Probabil că nici n-ar fi reuşit să-l convingă.

Joe ridică puşca pe care o folosise şi doctorul. Rămase cu ea în poală, aşteptându-l pe Mac. Geologul urcase scara şi se apropia pe coridorul îngust Joe îl aştepta.

Puşca făcu zgomot mare între pereţii metalici. Dar totul se linişti atunci când Mac se prăbuşi pe podea, cu costumul de cosmonaut pătat de sânge.

Obosit, Joe lăsă puşca şi prinse sacul cu pietre. Păşind peste trupul lui Mac, ieşi pe coridor şi începu să coboare pe scara în spirală. Ormsby probabil că deja dăduse ordinul de plecare pentru cel de-al doilea echipaj. Însă acelei nave tot îi trebuiau douăsprezece minute pentru a ajunge acolo. Probabil că avea suficient timp la dispoziţie.

Îi trebuiră opt minute din cele douăsprezece ca să ajungă în sala motoarelor. Probabil că Harcourt se chinuise mult ca să le aducă până pe puntea de comandă. Mai mult ca sigur că le apărase în timp ce luptase cu membrii expediţiei pentru controlul navei.

Atunci când ajunse la ţintă, Joe îşi permise un moment de odihnă. Rămăsese pe platforma inginerilor, privind spre reactorul care oferea

energie întregii nave.

Mişcare, cugetă el. Aceea era mişcarea în forma ei cea mai avansată. Sau avea să devină, cu ajutorul câmpurilor temporare. Avea nevoie doar de o fracţiune din materialul de fisiune ca să provoace o explozie imensă. În acea explozie fantastică, toate pietrele încărcate cu astfel de câmpuri temporare aveau să se descarce. Se întrebă o clipă ce avea să se întâmple cu Luna. Dacă cumva conţinea fie şi cel mai mărunt element radioactiv în scoarţă…

Joe simţea cum tremura din toate încheieturile. Mădularele îi erau cuprinse de moleşeală. Îşi privi mâinile şocat. Pielea se uscase şi devenise aproape transparentă, ca aceea a unui om foarte bătrân.

Înţelese ce anume se petrecuse. Câmpul acela distructiv din sacul cu pietre se descărcase asupra lui. Râse isterizat atunci când îşi dădu seama că era gata să moară de bătrâneţe. Nu crezuse niciodată că un om al spaţiului avea multe zile!

Aruncă sacul cu magneţii timpului cu ultimele puteri rămase. Îl urmări cum cădea drept spre miezul reactorului.

Explozia a fost observată şi pe Pământ. Reuşi să trezească locuitorii unei emisfere întregi şi să trimită oamenii îngroziţi să umple catedralele.

Observatoarele fură aproape scuturate de furia mulţimii care dorea să afle ce se petrecea,

dar cei de acolo nu ştiau nimic despre cataclismul care se abătuse asupra Lunii şi distrusese şi staţia spaţială ce orbita în jurul ei.

De altfel, îşi dădeau bine seama că nu vor afla niciodată explicaţia. În noaptea care urmă Luna apăru însângerată pe cer, amintindu-le tuturor că omul nu va mai putea pune niciodată piciorul pe jumătatea ei topită.

GRĂDINARUL

Jimmy Correll ura mirosul şcolilor. Izul de hârtie mucedă al cărţilor vechi, aroma de cretă, parfumul profesorilor şi mirosul greţos al substanţei cu care domnul Barton freca în fiecare noapte podelele de lemn. Cel mai neplăcut era izul de sudoare ce adăsta în clase în acele zile de primăvară caldă.

Acest iz al învăţăturii umpluse până şi holurile liceului Westwood şi ajunsese până în sala mare de serbări ce avea să se umple pentru Adunarea de Vineri. Domnul Barton deja deschisese geamurile ca să scape de el. Jimmy vârî capul prin uşa deschisă şi-l văzu pe bătrânul om de serviciu cum se mişca pe lângă un perete.

Domnul Barton ştia scorurile tuturor meciurilor pe care le jucase Westwood de când venise el acolo, în 31. Îi lovea pe băieţi peste bicepşi şi îşi ridica glasul atunci când câştiga în micile lor dispute cu privire la cine câştigase într-un anumit an. Pe Jimmy însă nu-l lovise niciodată. Cu el vorbea blând şi-i ciufulea părul. Uneori Jimmy credea că domnul Barton era singurul prieten pe care-l avea, pe lângă Brick Malloy, desigur.

Se retrase uşor şi închise uşa încetişor. Ar fi dorit să-i spună domnului Barton ce avea de gând să facă, dar nu trebuia să-l vadă nimeni.

Se auzi clopoţelul. Pauza de cinci minute se terminase. Jimmy alergă spre capătul holului, acolo unde erau ţinute bicicletele. Îşi recuperă propria bicicletă şi se grăbi să iasă în goană din curtea şcolii.

Nu se opri din pedalat până când nu ajunse la podul de peste pârâul Salciei, cam la două mile distanţa de liceu. Gâfâind, descălecă şi cu mâinile pe ghidon, coborî cu atenţie panta abruptă spre un ascunziş aflat sub pod. Continuă drumul pe malul acoperit de iarbă verde. În cele din urmă se opri cam la o jumătate de milă depărtare de pod, sub perdeaua protectoare a unei sălcii bătrâne. Acolo, la umbră, iarba era ceva mai scurtă şi mai firavă. Jimmy se lăsă să cadă peste firele de un verde crud.

Un timp îndelungat rămase nemişcat. Acolo era în siguranţă. Ştia că nu pentru mult timp, dar nu asta conta. Era în siguranţă cel puţin pentru ziua aceea, Ziua Jimmy Correll de la liceul Westwood. Ceremonia avea să se termine înainte să-l poată găsi.

Pe dinăuntru plângea, dar pe dinafară lacrimile se lăsau aşteptate. Ziua Jimmy Correll! Numiseră această zi ca fiind a lui şi voiau să-l sărbătorească. Unde mai pui că toată şcoala îl dispreţuia, toţi mai puţin domnul Barton şi Brick Malloy.

Speriat, se gândi cum ar fi fost să stea pe

scenă în timp ce domnul Mooremeister, directorul, spunea lucruri frumoase despre el, pe care însă nu le gândea sincer. Se gândi de asemenea la ce însemna această dispariţie a lui pentru părinţi. Şi ei trebuiau să fie pe scenă alături de el. Însă nu se putuse conforma, voiau prea multe de la el.

Se mută pe malul pârâului, ca să privească la apa rece şi limpede. Acesta era locul în care îl învăţase Brick să pescuiască. Poate că nu alesese locul cel mai potrivit. Dacă-l luau pe Brick la întrebări? Dar aveau să ajungă la asemenea metode doar când avea să fie deja prea târziu. N-avea nevoie decât de vreo două ore.

Îşi scoase pantofii şi şosetele şi-şi lăsă picioarele să-i atârne în apa rece. Ce mult şi-ar fi dorit să-i facă pe toţi să înţeleagă că acolo era locul lui, cu pământul şi apa şi vegetaţia sălbatică de pe mal.

Poate că dacă ar fi fost lăsat în pace, atunci şi-ar fi găsit locul în liceu, însă nu-i dăduseră răgaz. Fusese în prima clasă de liceu doar o săptămână înainte să-l mute într-a treia. Acolo reuşise să rămână de abia o lună. După aceea, trecuse din clasă în clasă, asimilând tot ceea ce găsise prin manuale şi tot ce îi predaseră profesorii.

Acum, în toamnă, îl împingeau să meargă la universitate.

Câştigase o bursă pentru patru ani de la Compania de Electronică Martindale, la concursul lor anual Micul Savant. Se prezentase cu un proiect de astronomie şi un eseu despre Spaţiu, următoarea frontieră. Cei care făcuseră parte din juriu admiseseră că era cea mai bună lucrare pe care o văzuseră vreodată.

Nici nu se gândise că acest lucru însemna că nu-l vor lăsa să-şi termine liceul. Dar domnul Dunlap, de la Compania Martindale, dorea să între la universitate din toamnă. Doctorul Webber, decanul universităţii îl dorea şi el acolo. Doctorul Webber fusese cu ochii pe el încă de când apăruseră primele rapoarte cu privire la geniul său, din clasele primare.

Şi domnul Mooremeister o dorea. Mai ales el, de abia aştepta să scape de Jimmy.

Prima întâlnire cu directorul liceului îi stătea ca un ghimpe în inimă lui Jimmy. Fusese în ziua în care domnul Gibbons, directorul şcolii Lincoln, îl adusese pe Jimmy la Westwood. Fusese lăsat să aştepte în anticameră cât cei doi discutaseră. Deşi uşa era groasă, Jimmy nu avusese nevoie să le audă cuvintele pentru a şti precis ce anume se petrecea în minţile lor.

Nu mai făcuse acest lucru de multă vreme, şi chiar şi acum îl speria oarecum. Era una dintre capacităţile lui despre care nu discutase cu nimeni. De altfel, nu funcţiona întotdeauna, deşi în ultimul timp parcă se perfecţionase. Atunci

parcă fusese chiar în craniile celor doi oameni.

Domnul Mooremeister gemuse disperat atunci când domnul Gibbons îi spusese de ce venise.

— Nu un geniu mititel, Gibbons! strigase el. Orice dar nu asta! Echipa de fotbal n-are un fundaş decent, iar profesorii ne părăsesc. Iar acum vrei să am grijă şi s-o fac pe dădaca pentru un geniu?

De ce nu-l trimiţi la Central, lui Smithers. Lui îi plac băieţii minune care stau nemişcaţi câte o zi întreagă şi recită „Hamlet” din memorie.

— Trebuie să-l iei. Ştie mai multe decât profesorii mei. În plus, e în districtul tău, iar Webber de la universitate e cu ochii pe el.

— Atunci să-l ia el! Eu nu-l vreau!

— O să-l ia într-un an sau doi. Însă acum nu crede că Jimmy e suficient de mare pentru mediul universitar.

— Desigur, nu la nouă ani, dar la zece sau unsprezece va fi tocmai bun, rostise Mooremeister cu sarcasm.

— Da, răspunsese domnul Gibbons. Jimmy e un băieţel tare ciudat. Nu te poţi apropia de el suficient de mult ca să ajungi să-l cunoşti, dar sunt convins că va ajunge un om mare. Cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face cu vieţile noastre, şi aşa nefolositoare, este să avem grijă ca tot ceea ce are Jimmy pe dinăuntru să nu fie vătămat înainte să se maturizeze.

Jimmy nici măcar nu-şi mai aducea aminte

când auzise prima dată cuvântul „prodigios”. Cu siguranţă cu mult înainte de începerea şcolii, dar pe atunci nu fusese preocupat de înţelesul lui. Nu crezuse că era diferit de ceilalţi copii.

Se întrebă brusc dacă avusese vreodată ocazia să fie asemenea lor.

Îşi amintea perfect momentul în care aflase că era diferit.

În clasa întâi, domnişoara Brown scrisese „fugă” pe tablă chiar în prima zi de şcoală. Apoi începuse să ţopăie ridicol prin clasă ca să arate înţelesul acelui cuvânt. Atunci Jimmy se ridicase solemn şi spusese:

— Dar eu ştiu deja să citesc. Am ştiut din totdeauna.

Începuse să recite o listă lungă de clasici, texte de ştiinţă şi reviste cu Donald pe care la parcursese cu ajutorul tatălui său. Apoi se oprise. Parcă un vânt rece fi trecuse pe la picioare. Domnişoara Brown şi copiii îl priviseră uimiţi şi tăcuţi.

Înţelesese instinctiv ce anume făcuse. El era cel ciudat aflat în mijlocul lor, un străin, iar copiii îl urau din acest motiv.

După aceea simţise mereu acest lucru. Pedeapsa de ură pentru cel care era mai altfel. Noaptea aceea, când se dusese la culcare, plânsese neconsolat. Plânsese din cauza acelei dureri fără nume care îi arsese sufletul.

Maică-sa îl legănase în braţe, iar taică-său

spusese că de vină era surescitarea primei zile de şcoală. Încercaseră să-l convingă să le spună ce se întâmplase. Dar el nu avusese cuvinte ca să-şi descrie durerea şi disperarea.

Parcă se aflase la gura unei caverne întunecate ce reprezenta viaţa lui, arătându-i anii de singurătate pe care-i avea de îndurat.

Nu-şi mai amintea când începuse să se întrebe ce era cu stelele şi Pământul, apa şi aerul şi cu toate fiinţele care se târau, zburau sau înotau. Lumea pe care venise i se părea un loc minunat.

Şi întotdeauna, chiar din momentul naşterii, putuse afla tot ce dorise să ştie chiar şi fără a întreba. Adevărat, nu-şi mai amintea când învăţase să citească. De la prima privire a unei pagini tipărite, ştiuse s-o citească. Dar după prima zi de şcoală nu mai spusese la nimeni, nici măcar părinţilor, despre lucrurile pe care le putea face şi pe care nimeni nu mai era în stare să le realizeze.

Îşi amintea, de exemplu, cum fusese pentru prima dată la ora de ştiinţe când îi fusese arătat un microscop. I se păruse un obiect absolut inutil. Dacă-şi îngusta doar puţin ochii, putea vedea amoeba cum se zvârcolea în picătura de apă. Dar atunci deja înţelesese că era singurul din clasă care putea vedea cu ochiul liber.

Ştiuse de asemenea că ceilalţi nu puteau pricepe cum venea treaba cu stelele. Citise în

cărţi despre telescop şi cum oamenii îl foloseau ca să poată privi în spaţiu. El încă din copilărie, nu-şi putea aminti când fusese prima oară, se plimbase în imaginaţie peste nisipurile roşii de pe Marte. Se jucase printre ruine cu micuţii marţieni, ultimii descendenţi ai acelei rase măreţe ce construiseră acele cetăţi mândre.

Ştia că era singurul care putea face toate aceste lucruri. Şi ajunsese să se dispreţuiască din această cauză, pentru că datorită acestor însuşiri n-avea nici un prieten.

Cu mare grijă ascunsese toate aceste talente ale sale cât de bine putuse. Însă nu se putuse păstra la nivelul colegilor de şcoală. Îi fusese imposibil să se camufleze într-un copil oarecare.

Ştia că nu era normal. Uneori chiar se întreba dacă era sau nu uman…

În primul an de şcoală, domnişoara Brown dusese vorba, iar domnul Gibbons venise să vadă cu ochii săi geniul lui Jimmy. Îl mutase aproape imediat într-un alt an, iar de atunci nu mai stătuse niciodată mai mult de şase luni într-o clasă.

Devenise un fel de ciudăţenie a naturii mult lăudată, dar numai domnul Gibbons îl plăcuse de-adevăratelea. Colegii îl priviseră mereu cu suspiciune şi dispreţ. Jimmy sperase mereu că totul avea să se schimbe dacă ajungea să-i cunoască. Însă îi trebuia aşa de mult timp ca să le câştige prietenia şi în general era mutat

imediat după aceea în alt loc, într-un alt grup.

Atunci când diferenţa de vârstă crescuse simţitor, Jimmy renunţase. Niciodată nu reuşise să se împrietenească cu vreun coleg. Până la Brick Malloy.

În arhivele universităţii exista un ditamai manuscrisul gros de zece centimetri în care se afla numai descrierea şi analiza lui Jimmy Correll cu ajutorul lui, autorul, Ralph Grosset, îşi luase masteratul în psihologie, iar Jimmy avusese cu cine discuta o vară întreagă.

Ralph Grosset descrisese în detaliu memoria fotografică a lui Jimmy şi capacitatea sa de gândire logică şi deducţie, însă sărise peste tot ce încercase băiatul să-i spună despre minunea şi misterul universului, despre ura celorlalţi şi sentimentul acut de singurătate. Nu voise să ştie despre toate astea. Pe el îl interesase numai să-şi prepare teza, fără a-l simpatiza pe Jimmy. Lui Grosset îi fusese teamă de el şi nu-i acordase deloc încredere.

Jimmy nici nu se aşteptase la altceva, învăţând astfel să răspundă răcelii cu răceală şi să se retragă tot mai mult în propria-i lume. Numai că acolo era prea singur.

Era aşa de singur, încât nu mai putuse suporta.

Îşi scoase picioarele din apa rece şi le întinse spre soare. Se lăsă pe spate ca să privească cerul albastru printre ramurile dese ale sălciilor.

Era sigur doar de un singur lucru: nu intenţiona să se ducă la universitate din toamnă.

Ştia de pe acum ce-l aştepta acolo. La început vor râde de el când va intra la cursuri, spunându-i că grădiniţa se afla la trei uşi mai departe. Profesorii aveau să glumească pe seama lui, căutând să-l asigure că era absolut normal ca un copil de unsprezece ani să vină la asemenea cursuri. Dar nu-l vor agrea.

Şi toţi vor discuta peste capul lui despre lucrurile obişnuite ale vieţii, precum meciurile de fotbal, discoteci şi petreceri, întâlniri, o lume în care el n-avea ce căuta. Aveau să-l ignore, de parcă astfel ar fi putut scăpa de prezenţa lui.

Aşa i se întâmplase şi la Westwood. Fusese speriat, iar ceilalţi ştiuseră acest lucru instinctiv şi-l speculaseră fără milă. Îl strigau şi acum „profesore” sau „patru ochi” făcându-l să spumege de furie.

Cel mai mult ura orele de sport. Căldura sufocantă din vestiare îi făcea greaţă. Mirosul de transpiraţie, de haine umede şi pantofi murdari îl deranja mereu. Trupurile mari şi păroase ce-l înconjurau îl speriau de moarte, făcându-l să se ruşineze de propria goliciune de bebeluş.

Şi ceilalţi se simţeau stânjeniţi atunci când se afla în mijlocul lor. Uneori făceau glume pe seama trupului lui mic şi alb, însă de cele mai

multe ori se prefăceau că nu-l observau. Pe teren, când se formau echipele, era întotdeauna ultimul ales. Cu alte cuvinte, nimeni nu-l voia în echipa lui.

Însă în toamna acelui an se produsese şi miracolul. Jimmy descoperise un prieten. Bătrânul domn Barton era de asemenea prietenul său, dar Brick Malloy era cu totul altceva. Brick era coleg de clasă, căpitanul echipei de fotbal.

Când fusese alături de Brick, Jimmy umblase cu capul sus. Toată lumea striga şi făcea semne cu mâna atunci când trecea Brick. Desigur, acele semne nu erau pentru el, dar toată lumea putuse vedea limpede că ei doi erau împreună. De atunci atitudinea celorlalţi se schimbase. La început în uimire, apoi în acceptare şi respect.

Jimmy nici nu se aşteptase la aşa ceva atunci când Brick îl abordase pentru prima dată. Fusese nepoliticos şi răutăcios ca de obicei. Brick însă nu păruse să observe aceste amănunte.

— Am probleme mari, Jimmy, spusese el. Eşti cel mai bun om de pe aici care m-ar putea ajuta, dacă o să vrei.

Jimmy îşi amintise că Brick nu-şi bătuse joc de el niciodată, nu râsese de trupul lui mic. Brick era aşa de sigur pe sine, încât nu simţise nevoia să râdă de ceilalţi.

— Sunt pe cale să rămân corigent la

trigonometrie, continuase el, dacă nu găsesc pe cineva care să mi-o vâre cu de-a sila în cap. Singur n-am nici o şansă. Fie mă ocup de fotbal, fie de trigonometrie, dar după cum merg treburile, până la urmă o să fiu nevoit să renunţ la amândouă.

Fără pic de entuziasm, Jimmy acceptase în cele din urmă să-l mediteze. Trigonometria era o materie limpede pentru el, aşa că încercase s-o facă la fel şi pentru Brick. Căpitanul echipei de fotbal îi oferise o plată substanţială, dar la finele primei săptămâni, când între ei începuse să înflorească prietenia, Jimmy îi făcu o altă propunere.

— Şi eu am un necaz, îi zisese. Vreau să învăţ să arunc mingea cât mai drept, ca ceilalţi băieţi să nu mă mai chinuie. Vreau să învăţ cum să prind mingea şi apoi să alerg cu ea. Vrei să mă înveţi toate astea, Brick?

Astfel, ajunseseră să se ajute unul pe altul, iar Jimmy se simţise stăpân pe minge şi pe propriul trup. Atunci simţise prima dată că avea tot dreptul să ocupe porţiunea lui de spaţiu. Avea dreptul să se afle pe teren, fără să-şi stânjenească coechipierii. Brick îl respecta şi îl învăţase şi pe el să se respecte.

Într-o zi, chiar în locul acela, Jimmy îi spusese secretele sale, îi destăinuise întrebările care-l măcinau. Atunci prinsese şi primul peşte.

După aceea priviseră spre cerul albastru, pe

cale de a se întuneca.

— Nu te întrebi niciodată de ce e aşa? rostise Jimmy.

— Ce anume?

— Totul! După aceea răbufnise şi îi spusese tot ceea ce nu îndrăznise să mai mărturisească nimănui.

— Culorile, continuase el. Culorile cerului la răsărit şi la apus, culori le curcubeului, albastrul acesta intens. Afară, în spaţiu, departe de Pământ, cerul nu e albastru, ci negru. Ştiai, Brick? Într-o zi o să ajung acolo. O să mă plimb pe Lună şi o să văd cum se vede Pământul de acolo. O să ajung pe Marte înainte să mor.

O să aflu de ce atomul explodează. Nimeni nu ştie încă acest lucru. Nu aşa cum ar trebui. Oamenii nu ştiu ce este fuziunea sau fisiunea. Ştiu doar cum să le provoace. Nimeni nu ştie ce se află înăuntrul unui atom. Eu o să aflu, Brick.

Aşa e, răspunsese Brick. Tu vei merge mai repede şi mai departe decât oricare alt om până acum.

— Tu ce-o să faci, Brick? N-ai vrea să ajungi şi tu acolo? Într-un atom, sau în spaţiu?

— Eu? Când trigonometria e o mare problemă? Tata mi-a pregătit deja un post la firma lui de construcţii. O să ajung inginer constructor, dacă voi învăţa vreodată cum se construieşte ceva.

— Asta e ce vrei să faci în viaţă?

— Sigur. Am crescut ascultând poveşti despre poduri ridicate în America de Sud şi şosele în Siria. Tata n-a avut probleme în a-şi găsi contracte, deşi nu din cele mari. Gândeşte-te că a ridicat afacerea asta din nimic. Se aşteaptă ca eu s-o dezvolt. Da, asta e ce vreau să fac.

— Un om trebuie să facă ce vrea el, nu ce vor alţii. Tu ai un drum şi mai greu de parcurs ca să ajungi acolo unde doreşti. Sau poate că nu. Ai o minte strălucită, aşa că o să-ţi vină mai uşor, faţă de noi ceilalţi.

— De asta mă urăsc?

Brick îl privise uluit.

— Deci asta te frământă! Pentru Dumnezeu, scoate-ţi din cap asemenea idioţenii. Te-ar plăcea destul de mult dacă le-ai oferi ocazia!

Jimmy îşi dăduse seama că era o minciună. Aşa cum stătea în clipa aceea pe iarbă, chiar în locul unde discutaseră, îşi dădu seama că Brick încercase numai să fie amabil. Le oferise şanse peste şanse, cu inima sfâşiată de dorinţa de a se împrieteni cu ei. Însă ceilalţi continuaseră să-l urască, iar lui îi fusese teamă de ei.

Era prea speriat ca să apară la farsa aceea, Ziua Jimmy Correll. Era prea speriat ca să se ducă la universitate.

Era prea speriat să-l părăsească pe Brick.

Nu se ruşina deloc. De când îl avea pe Brick, putuse umbla pe stradă cu capul sus, fără a se mai teme. Brick îi oferise prietenia lui sinceră şi

nu se ruşina să se mândrească cu acest lucru. Aşa cum nu se ruşina să se teamă de pierderea ei.

Poate că dacă mai rămânea la Westwood încă un an cu Brick, avea să prindă suficientă tărie să pornească de unul singur pe drumul său. Dar dacă pleca acum spre o altă lume străină, ştia că se va pierde. Nu se va mai putea întoarce niciodată în lumea aceasta cu soare şi cer senin, pe care i-o arătase Brick.

Renunţă să se mai gândească şi se mulţumi să lenevească sub soare, întins pe iarba moale. Apoi îşi dădu seama că fusese descoperit, tocmai pentru că venise tocmai în locul acela fermecat.

Brick era în faţa lui.

Jimmy ridica privirea spre chipul prietenului său. Brick se aşeză alături de el pe mal.

— Te caută peste tot, Jimmy, începu.

Jimmy se simţi cuprins de teamă. Era clar că de abia începuseră căutările.

— De ce ai venit aici? îl întrebă pe Brick.

— Cred că am ştiut de la bun început că aşa se va întâmpla, răspunse Brick. Cred că am ştiut că vei da bir cu fugiţii atunci când ţi se va ivi ocazia. Asta ai făcut întotdeauna, ai fugit.

— Nu mă poţi convinge să mă întorc! se supără Jimmy. Nu mă mai întorc, orice ai spune.

— Nici nu mă aşteptam. Dar mi-am zis că e o ocazie bună ca să-ţi spun ce am bănuit mereu.

Nu ai ce-ţi trebuie, nu ai curaj.

— Ştiu eu ce fac! răspunse Jimmy, apropiindu-se de Brick. Nimeni n-o să mă mai facă să sar printr-un cerc ca un câine. Jimmy Correll, căţelandrul dresat a terminat cu reprezentaţiile!

Brick îi zâmbi cinic.

— Brick, nu vreau decât să mai rămân un an la Westwood, continuă Jimmy. Nu ştii cum e atunci când poţi în fine să mergi cu capul sus prin curtea şcolii. Dacă aş mai rămâne aici un an, s-ar putea să reuşesc şi singur mai departe. Dar deocamdată nu pot. Poţi să înţelegi? În afară de asta, la anul vei merge şi tu la universitate.

Brick se îndepărtă puţin.

— Nu conta pe mine, puştiule. Am plecat să te caut acum un ceas. M-am gândit că dacă mai aştept, poate dai dovadă de curaj şi apari singur. Ai învăţat cum să prinzi o minge şi m-ai lăsat să te frec cu nasul de ţărână atunci când ţi-am arătat cum să alergi după minge. Dar cred că nu a fost suficient. N-ai curaj şi probabil că n-o să-l capeţi niciodată.

Chipul lui Jimmy se schimonosi din cauza lacrimilor.

— Brick… Brick…

— E timpul să te trezeşti la realitate. Nu se poate să mai stai agăţat de mine. Trebuie să capeţi încredere în tine şi să te descurci singur. De ce nu-i cauţi pe cei ca tine?

— Blestemat să fi, Brick Malloy, să te ia naiba!

Însă Brick deja plecase de acolo.

Farmecul locului dispăruse. Niciodată nu avea să mai fie la fel. Jimmy se întinse pe iarbă câteva minute lungi, încercând să reînvie bucuria trecutului. Deşi ştia că aceasta dispăruse.

Se ridică şi o porni pe potecă. N-avea nici un rost să mai zăbovească. Când Brick ajungea la şcoală, aveau să trimită pe cineva după el. Părinţii lui, directorul sau altcineva…

Când ajunse aproape de pod ridică privirea. Deja veniseră după el. Brick nici măcar n-avusese timp să se întoarcă şi să dea raportul. La capătul podului aştepta o maşină chiar lângă marginea şoselei.

Jimmy recunoscu imediat maşina cea veche. Era a domnului Barton, cel care se ocupa de curăţenia din şcoală. Nu era cu putinţă ca tocmai domnul Barton să fi venit ca să-l ducă înapoi! Aceea ar fi fost ultima trădare.

Domnul Barton aştepta la volan, fumând o pipă. Portiera era deschisă şi se mişca uşor din cauza vântului.

Bătrânul îi făcu semn cu mâna de cum îl văzu.

— Ce faci, Jimmy? Nu vrei să te întorci cu mine? Putem să punem bicicleta în spate.

Jimmy se apropie în fugă şi-l privi pe bătrân cu amărăciune.

— Bănuiesc că Brick le-a spus tuturor ce-am

făcut.

— N-am de unde să ştiu, pentru că nici nu l-am văzut pe Brick.

— Atunci de unde ai ştiut că sunt aici? De ce ai venit?

— Să spunem că am ghicit. Şi mi-am zis că eşti gata să te întorci, aşa că am venit să te iau.

Ochii lui Jimmy se umplură de lacrimi. Se aplecă uşor spre domnul Barton.

— Nu mă duce înapoi! mai bine m-ai conduce undeva de unde să nu mai trebuiască să mă întorc!

— Bine. Mergem la plimbare, dacă aşa vrei, răspunse domnul Barton amabil. Hai să punem bicicleta în spate.

În câteva clipe, bătrâna maşină se îndepărta tacticoasă de oraş şi de liceu. Domnul Barton tăcea, continuând să pufăie din pipă. Deodată Jimmy începu să-i spună toată povestea, de la ce se întâmplase când intrase la şcoală şi până în acel moment. Îi povesti despre cât de singur se simţea pentru că era diferit, cât de mult îl urau cei care erau normali şi ce frică îi era să-şi înfrunte duşmanii în sala de festivităţi.

— Nu sunt altceva decât o ciudăţenie! strigă băiatul disperat. Sunt mai deştept decât ei toţi şi nimeni nu vrea să-mi fie prieten!

Domnul Barton încuviinţă din cap şi spuse:

— Trebuie să decizi ce anume doreşti. Stelele şi atomii de care vorbeşti mereu, sau prietenia

băieţilor de la şcoală, indivizi precum Tom Marlow sau Jack Foster? Poţi avea una sau alta, dar nu pe amândouă. Tom şi Jack nu l-ar suporta pe Jimmy Correll care îşi doreşte cu disperare să iasă în spaţiu, să se plimbe pe Lună şi să descopere oraşele antice de pe Marte. Râd când aud aşa ceva pentru că nu pot privi aşa de departe sau de sus. Însă te-ar accepta dacă ai renunţa la toate astea şi ai deveni asemenea lor.

— Vreau să fiu ca ei! De ce nu pot? Şi să păstrez şi restul? Ce nu-i în regulă cu mine de nu pot fi ca ceilalţi, astfel ca ei să înceteze să mă mai urască şi să-mi devină prieteni?

— Poţi, Jimmy. Închide ochii la toate lucrurile pe care le poţi vedea doar tu. Închide-ţi urechile la toate sunetele pe care doar tu le poţi auzi. Râzi la toate glumele lor idioate. Atunci vei deveni aidoma lor şi ei nu vor mai râde de tine. Asta-i ce doreşti?

— Da, oftă Jimmy. Vreau să mă placă, să se joace cu mine şi să nu mă mai urască.

— Nu ţi-ar fi dor să te mai uiţi la Ruffy şi prietenii lui? Nu ţi-ar lipsi apusurile din deşertul Loh-Khita?

Jimmy se întoarse încet spre bătrân. Se simţea scuturat de fiori reci. Teama pusese stăpânire pe el.

— De unde ştii de Ruffy? şopti răguşit. De unde ai habar de deşertul Loh-Khita? Sunt

tocmai pe Marte!

Domnul Barton încuviinţă din cap.

— Da, ştiu. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai putea renunţa la toate astea? Ai putea renunţa să mai priveşti la strălucirea Pământului aşa cum se vede de pe marea Imbriană? La explorarea ruinelor fostei colonii marţiene de pe Lună? Ai abandona acele nave antice de pe malul mării Serenatis în schimbul prieteniei cu Tom Marlow?

— De unde ştii de ele? strigă Jimmy.

— Pentru că şi eu le văd, răspunse încet domnul Barton.

— Atunci… eşti ca şi mine!

— Da! Pot privi la stele fără telescop. Văd microorganismele din picătura de apă fără microscop. Cunosc gândurile oamenilor înainte ca acestea să fie glăsuite.

Jimmy se simţea extrem de uşurat.

— Credeam că eram singur! strigă el. Credeam că sunt singur-singurel în toată lumea asta mare!

— N-ai fost niciodată singur, răspunse domnul Barton. Încă din clipa în care te-ai născut te-am vegheat cu atenţie tot timpul.

Jimmy se opri din plâns şi privi cu atenţie spre chipul bătrânului.

— Cine? întrebă el în şoaptă. Cine a vegheat asupra mea?

— Cei de-o seamă cu tine. Nu toţi oamenii se

nasc orbi, surzi şi reduşi la minte, asemenea inşilor normali din societatea omenească. Au existat multe generaţii din cei care au fost zdrobiţi şi distruşi aşa cum era s-o păţeşti şi tu.

Noi suntem asemenea seminţelor unor arbori gigantici purtate de vânt în jungla deasă. Seminţele germinează în acea desime, însă planta imatură poate fi furată de sevă şi strangulată de bogăţia acelei desimi inferioare.

Aşa e şi cu oamenii. Creatura „superioară” este imatură pe timpul copilăriei şi poate fi zdrobită de mulţimea de oameni normali cu un potenţial ce nu valorează nici a mia parte din al lui. Deja ai învăţat să te supui în faţa celor mai prejos ca tine. Ai fost gata să renunţi la toate darurile cu care te-a înzestrat natura doar ca să câştigi simpatia colegilor de clasă.

— Dar s-a întâmplat înainte să ştiu că eşti ca mine! îi răspunse Jimmy. Doar pentru că mă simţeam aşa de singur. Nu mai puteam suporta, ştiind că sunt singurul care…

Domnul Barton încuviinţă din cap.

— Ştiu. Aşa a fost şi cu mine. Sământa celui mai mare gigant al pădurii tot are nevoie de hrană şi protecţie în timpul imaturităţii. Altminteri poate supravieţui doar dacă prinde rădăcini acolo unde nu există altă concurenţă.

Ni s-a întâmplat de câteva ori. Aşa am început. Acum nu mai e nevoie să aşteptăm aşa ceva. Ne pricepem de minune la… grădinărit, ca

să zic aşa. Ţinem deoparte jungla până când sămânţa creşte suficient de mult ca să suporte orice fel de atac. Ai putea să spui că sunt un grădinar.

Jimmy continua să privească cu uimire spre bătrânul său prieten. Tot ce-i spusese căpătase deja sens în mintea sa. Acum îşi amintea cum se petrecuse totul. Ştiuse dintotdeauna să citească. I se păruse ceva extrem de simplu. Însă nu avusese habar de vederea microscopică înainte să meargă la şcoală. Şi văzuse deşerturile de pe Marte şi câmpiile albe ale Lunii de când se ştia. Iar capacitatea de a citi gândurile celorlalţi încă nu era cu totul sub controlul său.

Înţelegea însă ce voise să-i spună domnul Barton. Încă îşi dezvolta abilităţile de Homo Superior, însă era încă un copil în creştere, o sămânţa imatură. Iar adulţii speciei Homo Sapiens, chiar şi copiii acestora, erau capabili să-l înfrângă în stadiul în care se afla, dacă era nevoit să meargă mai departe de unul singur…

Doar că nu era singur! N-avea să mai fie niciodată singur! Ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Spune-mi despre ceilalţi, şopti. Unde sunt? Cum îi pot găsi?

Bătrânul scutură din cap.

— Trebuie să aştepţi. Nu eşti gata să te muţi încă, să fi transplantat. Mai întâi du-te la

universitate, aşa cum vor ceilalţi Va trebui să te maturizezi din stagiul de sământă chiar în locul în care ai fost sădit. Însă nu trebuie să te temi de ce ţi-ar putea face oamenii normali. Nu trebuie să-ţi doreşti să renunţi la toate însuşirile tale doar pentru că vrei prietenia lor. Poţi fi tu însuţi şi te poţi dezvolta în felul tău fără grijă, pentru că alături de tine va fi mereu un… grădinar, care să te apere atunci când jungla va ameninţa să te sufoce.

Jimmy nici nu observase că făcuseră ocolul oraşului. Şi că se apropiau de liceu. Simţea chiar o undă de regret pentru că discuţia se terminase şi domnul Barton redevenise doar omul de serviciu. Se întrebă cu amărăciune câţi ani avea să dureze până când avea să se dezvolte suficient ca să fie invitat de ceilalţi semeni ai lui.

Domnul Barton parcă maşina şi coborî.

— Am ajuns tocmai la timp, Jimmy. Trebuie să ne grăbim.

Strălucirea soarelui era aproape insuportabilă pentru ochii lui, făcându-l să clipească des. În timp ce mergea în urma bătrânului, se întrebă dacă acesta chiar îi spusese toate lucrurile acelea extraordinare ori nu mai visase. Însă nu fusese un vis, domnul Barton ştia de Ruffy şi de deşertul Loh-Khita.

Când intrară în clădire, Jimmy ajunsese să se urască pentru că încercase să ridice o punte

între Tom Marlow şi stele. Tom va ajunge probabil şofer de camion şi nu-i va păsa niciodată ce stele o să-i strălucească deasupra capului.

Ce anume spusese Brick? Să-i găsească pe cei de-o seamă cu el. Asta era. Acesta era secretul. Să aibă răbdare. Lincoln şi Westwood nu reprezentau tot. Afară, în lumea largă, erau ceilalţi semeni ai lui, la fel de singuri ca şi el. Într-o bună zi se va duce la ei şi singurătatea se va sfârşi.

Însă nu singurătatea era cel mai cumplit lucru din lume. Şi stelele erau singure, cugetă el, dar oamenii le invidiau strălucirea.

O porni de-a lungul holului spre partea din spate a scenei. Sala se umpluse şi câţiva chiar strigată „Bravo ţie, Profesore”, atunci când trecu.

Jimmy nici nu mai auzi porecla care-l deranjase atât.

Când ajunse în întunericul culiselor, dădu peste domnul Mooremeister, care se învârtea fără rost.

— Tu… Jimmy! strigă. Unde Doamne iartă-mă ai fost? Părinţii tăi sunt disperaţi. Te-am căutat peste tot.

— Nu m-am simţit prea bine. A trebuit să ies puţin. Îmi pare rău dacă am creat probleme.

— Probleme… murmură directorul. Îl prinse pe Jimmy de braţ şi îl conduse spre biroul său.

Probleme…

Părinţii lui aşteptau acolo. Încercară să-i uşureze situaţia. Când îi văzură chipul mânjit de lacrimi, nu mai avură nevoie de nici un fel de explicaţii. Mooremeister continuă să bolborosească în barbă nemulţumit.

Domnul Dunlap şi domnul Webber erau curioşi, conştienţi că se petrecuse ceva aflat undeva deasupra puterii lor de înţelegere.

Jimmy se duse la toaletă ca să se spele pe faţă şi să se pieptene. Reveni în culise unde ceilalţi deja şuşoteau între ei.

Din sală se auzea o rumoare care-l umplea de spaimă. Şi-o alungă amintindu-şi de cuvintele domnului Barton. Desfăcu cortina şi privi pe furiş. Într-un fel, acum chiar îi părea rău de ei. Ştia precis încotro se îndreptau. Aveau să devină politicieni, piloţi sau ingineri.

Dar nici unul dintre ei nu-i va împărtăşi curiozitatea cu privire la originile universului, sau puterea de a afla. Va trebui să le explice toate aceste lucruri, tot ce va afla mai departe. Aceea era şi lumea lor, nu numai a lui. Aveau tot dreptul să afle.

Domnul Mooremeister făcu un semn cu mâna şi domnul Barton trase cortina. Directorul se apropie de centrul scenei cu un mers pompos. Jimmy îl urmă, cu ochi strălucitori. Ceilalţi veneau după ei.

Toată lumea se ridică în picioare atunci când

orchestra intona imnul naţional şi imnul şcolii, iar Jimmy putu observa cu coada ochiului că şi restul scenei se umpluse. Domnul Lawson era acolo, profesorul de fizică ce vindea şi asigurări pe furiş. Jimmy nu ştia ce avea să facă cu această ocazie. Inima lui Jimmy tresări mulţumită atunci când îl văzu şi pe Brick undeva în spatele celorlalţi.

Uitase că Brick trebuia să vorbească. Brick reprezenta elevii şi urma să-l elogieze pe Jimmy. Ce elogiu! Brick îl considera un laş. Trebuia să ajungă la el să-i spună că totul se schimbase. Dar nu vedea cum ar fi putut reuşi. Domnul Mooremeister deja începuse să vorbească.

— Prieteni, elevi, profesori şi părinţi…

Erau destui părinţi în sală. Zâmbeau şi dădeau din cap încântaţi. În spate Jimmy o recunoscu pe doamna Parks, profesoara de la şcoala de duminică. Veniseră aproape toţi vecinii lui.

— … cunoaşteţi cu toţii povestea lui Jimmy Correll, continuă domnul Mooremeister. Nu e nevoie s-o mai spun, deşi ar merita povestită şi repovestită. Vreau doar să spun cât de mândri suntem, întregul oraş Murrayton, şcolile Lincoln şi Westwood, unde Jimmy a fost înscris. Vreau să spun cât de mândru sunt că am avut privilegiul să cunosc un astfel de geniu. Pe Jimmy Correll.

Jimmy simţi că era în stare să-l ierte pe domnul Mooremeister pentru că spusese toate

acele lucruri pe care nu le credea. Însă de acum nu mai conta. Directorul era doar un fel de Tom Marlow adult, iar Jimmy nu-i mai ura de acum pe nici unul.

Trebuia doar să le spună. Să le spună şi să-i facă să înţeleagă miracolul stelelor. Trebuia să le atingă inimile şi minţile cu incredibila glorie a atomului şi să le arate frumuseţea spaţiului şi infinitatea timpului.

Acum venise rândul lui Brick. Se apropie încet de centrul scenei, privindu-l ţintă pe Jimmy. Se opri în faţa lui şi-l prinse de mână.

Jimmy îşi înghiţi nodul din gât şi rosti încet:

— Brick…

El însă deja se îndepărtase.

— Cineva ca mine nu are prea multe de spus despre un băiat ca Jimmy. Pot să mă laud că Jimmy a fost prietenul meu şi sunt foarte mândru. Sper să fi fost şi eu un prieten bun pentru Jimmy. Mulţi dintre voi ştiu ce a făcut Jimmy pentru mine. Nu am fost binecuvântat cu un creier suplimentar, iar el a încercat să mă ajute în timpul sezonului de fotbal. Pentru mine a fost o experienţă minunată. Îmi place să mă gândesc la Jimmy ca la frăţiorul meu. Unul dintre cei mai buni şi mai apropiaţi prieteni pe care-i am.

Jimmy se simţea zguduit de emoţie. Clipi ca să-şi alunge lacrimile şi să poată vedea mai bine sala. Nu mai vedea nici un fel de ură la ceilalţi.

Poate că nici nu fusese vreodată, aşa cum încercase şi Brick să-i spună.

Aşa avea să fie mereu, cugetă Jimmy. Nu va găsi niciodată prea mulţi oameni dispuşi să fie prietenoşi. Vor face mereu astfel de festivităţi în cinstea lui. Îl vor aşeza dinaintea lor şi îl vor onora cu discursuri elogioase. Era singurul lucru pe care ştiau să-l facă pentru cei asemenea lui.

Privi spre chipurile cunoscute ale colegilor săi. Erau serioase şi sincere, în perfect acord cu ceea ce spusese Brick. Îi ofereau toate acele onoruri din inimă. Jimmy se întoarse spre omul ce stătea alături de el. Domnul Mooremeister tocmai îl bătea uşor pe spate. Directorul privea ţintă spre Brick şi dădea mulţumit din cap.

Jimmy îşi dădu seama cu uimire că şi domnul Mooremeister era sincer!

— Jimmy trăieşte într-o lume pe care noi n-o putem vedea, continuă Brick. O lume de stele şi atomi şi forţe care ţin lumea la un loc. Visează la aceste lucruri în timp ce noi ceilalţi… ei bine, bănuiesc că noi visăm la întâlnirile de sâmbătă sau la cum să obţinem piese de schimb pentru maşini. E greu să fi prieten cu un astfel de om, mai ales când ştii că este cu mult înaintea ta. Cred că voi toţi ştiţi cât de greu este să te împrieteneşti cu Jimmy…

Nu, Brick, nu e greu, gândi Jimmy. Niciodată nu va fi greu pentru cineva să fie prieten cu mine. Acum îşi dădea seama că erau multe

lucruri pe care domnul Barton nu i le spusese. Existau multe motive pentru care era necesar să rămână acolo unde era înainte să se alăture semenilor săi. Acum afla pentru prima oară că şi celorlalţi le fusese la fel de greu ca şi lui.

— O să-ţi arăt, Brick. O să vă arăt tuturor, murmură ca pentru sine. O să fiu prietenul vostru. Pe cuvânt.

INTERMEZZO

1

Petrecerea semăna cu un priveghi, discuţiile se purtau pe un ton scăzut, iar chipurile invitaţilor erau palide. Unii probabil că regretau deja că veniseră, cugetă John Carwell. Cei mai buni prieteni ai săi. Nu-i învinovăţea, în fond ce ai putea să-i spui cuiva la propria înmormântare.

Doris insistase să dea acea petrecere şi se chinuia serios să pară totul cât mai festiv. Nenorocirea era că doar pentru ea aerul festiv părea real.

Se aşezase la pian şi cânta o melodie veselă, de primăvară. Invitaţii aşezaţi în apropiere sau strânşi în grupuri, ascultau cu atenţie. Deşi cântecul vesel ar fi putut să fie un marş funerar după chipurile întristate.

John se duse încet spre uşile largi ale balconului ce dădea spre grădină. Pe întuneric se ciocni de o altă silueta, sprijinită de balustradă.

— Îmi pare rău, George, nu te-am văzut.

Silueta întunecată a lui George McCunne, impresarul de concerte al lui John şi Doris Carwell, se clătină uşor.

— Stau aici şi plâng, mărturisi el. Muzica asta mă întoarce pe dos când mă gândesc că n-o voi

mai asculta de acum încolo.

Puse o mână mare şi grasă pe umărul lui John.

— Am spus tot. V-am oferit toate argumentele mele. Aşa că acum nu-mi mai rămâne decât să vă felicit. Faceţi un lucru minunat, şi tu şi sora ta. Ceva sublim şi cea mai mare prostie de care am auzit într-o viaţă compusă din prostii care mai de care. Ce pot să-ţi spun ca să-ţi arăt ce nebunie, ce nebunie fenomenală…

Dădu din umeri resemnat.

— Ai încercat să discuţi cu ea, John?

John îl bătu pe impresar pe spate.

— N-are sens să mai discutăm, rosti încetişor. Mănâncă, bea şi caută să te distrezi, pentru că de mâine, John şi Doris vor deveni cobai.

George pufni înfuriat şi se eliberă de mâna lui John. Privi spre orizont, spre oraşul plin de viaţă şi ruine.

— Planeta 7, murmură. Dezvoltarea Umană! E minunat că iau acolo idioţi şi cobai ca să-i transforme în fiinţe umane şi genii, dar ce naiba au ei de-a face cu John şi Doris Carwell?

Tu şi sora ta aveţi geniul în vârful degetelor. Cu muzica voastră îi faceţi pe oameni fericiţi. Există şi un alt geniu mai mare decât ăsta?

Haide, am mai discutat despre toate astea. Spune-mi că te-ai răzgândit şi ai făcut-o şi pe Doris să priceapă. Spune un singur cuvânt care ar face un bătrân ca mine fericit.

— Plecăm mâine, la amiază, răspunse John.

Notele pianului sunau ca o mie de clopoţei de argint în atmosfera din jur. Cei doi ascultau visând la o lume primăvăratică, nu arsă, plină de viaţă şi flori.

— Doris s-a decis, continuă John. De când au murit părinţii noştri, când eram copil, ea a fost cea care a decis în privinţa noastră. E mai mare. Lucrurile au mers întotdeauna aşa cum a zis ea. Poate că vor merge şi acum. Desigur, dacă n-ar fi ea, eu unul n-aş pleca sub nici o formă, dar aş fi mai puţin decât jumătatea de echipă Carwell dacă aş rămâne. Singur, nu mi-ai putea face rost de mai mult de trei concerte pe an.

— Ascultă la mine, băiete! izbucni deodată George. Ai putea avea săli pline. Ştiu. Te-am urmărit, tu ai un foc pe care Doris nu l-a arătat niciodată. Interpretarea ei e minunată, dar rece, iar pe tine nu te-a lăsat niciodată să arăţi ce ai pe dinăuntru.

Spune-i că te-ai hotărât să mergi singur mai departe. Spune-i că vrei să-ţi trăieşti viaţa şi să-ţi interpretezi muzica aşa cum îţi place. Atunci va fi nevoită să dea înapoi, să renunţe la nebunia asta cu Dezvoltarea Umană, lăsându-te pe tine să conduci concertele, aşa cum ar fi trebuit de la bun început.

— O cunoşti pe Doris. N-ar da înapoi nici pentru diavol, iar eu nu sunt drac!

— Dar cine eşti? şopti George cu amărăciune. Bine, las-o baltă, rosti iute. Nu asta am vrut să

spun, John. Haide înăuntru.

— Nu, mai stau aici. Oricum e spectacolul lui Doris.

— Întotdeauna e spectacolul ei! explodă George. Numai că de data asta nu mai accept. O să încerc s-o conving din nou. Mâine veţi cânta în sala cea mare, anunţ la radio că v-a venit mintea la cap!

O porni decis spre Doris, aşa cum o mai făcuse şi înainte de o sută de ori, explicându-i lui Doris că era o nebunie să renunţe la cariera excepţională de pe Pământ pentru experimentele fantastice ce aveau loc pe Venus.

John se sprijini de balustradă, privind spre oraşul luminat de stele. După o clipă auzi muzica încetând şi sporovăiala înceată a musafirilor. Încercă să-şi astupe urechile şi să nu mai audă aceeaşi discuţie în contradictoriu. Se săturase de ea. El şi cu Doris plecau. Nu înţelegea de ce, poate că Doris ştia, dar el nu.

Acolo, pe Planeta 7, în sistemul Alpha, se încerca din răsputeri crearea unui nou om, pentru că cel de dinainte eşuase. Homo Sapiens dăduse foc lumii sale.

În cei o sută de ani de când îşi distrusese căminul, numai un sfert din Pământ redevenise locuibil, iar populaţia sa scăzuse la mai puţin de treizeci de milioane. Omenirea, uluită şi speriată, începuse să reclădească totul printre

ruine.

Reuşiseră să facă multe în acel secol. Acum existau iar oraşe. Existau zboruri spaţiale, se inventaseră motoare puternice pentru zborurile printre stele, iar mutanţii fuseseră distruşi. Exista un singur guvern mondial care coordona eforturile tuturor raselor de oameni.

Ruinele însă le aminteau tuturor de trecutul dureros, asta era părerea lui John. Indiferent cât de tare se îmbătau sau cât de mult uitau oamenii, nu puteau scăpa de ruine. Nici o mie de ani de reconstrucţie nu aveau să le acopere cu totul.

Însă Doris spusese că nu era de ajuns, pentru că în timp, oamenii, omenirea va uita de ruine şi va fi gata să dea foc lumii în cine ştie ce războaie lipsite de sens.

Poate că Doris avea dreptate. Avea dreptate întotdeauna, cugetă John.

Gândul îi fugi iar la George. Ce eşti? îl întrebase. John îşi dorea să fi avut vreun fel de răspuns la acea întrebare. O mai întâlnise şi înainte, în ochii celor care-i priviseră pe el şi Doris împreună.

Nu înţelegea însă de ce i se punea acea întrebare. Nu i se părea deloc ciudat că putea găsi răspunsuri cu privire la viaţă la Doris, cea cu minte limpede şi precisă. Uneori avea impresia că o explozie îi scurtcircuitase toate procesele gândirii, lăsându-l dependent ca un

robot.

Ştia şi momentul în care se întâmplase, ziua în care aflase că părinţii lor muriseră şi că rămăsese singur pe lume cu Doris. Îşi amintea de acel moment ca de clipa în care o cortină mare şi grea căzuse peste acele porţiuni ale minţii sale de care depindeau viaţa, iniţiativa şi entuziasmul.

Avusese numai opt ani atunci, iar Doris şaisprezece. Ea nu păţise la fel. Avusese destulă putere pentru amândoi, iar el devenise dependent de ea.

Aşadar, plecau pe Planeta 7…

Nu avea nici o speranţă şi nici presentimente în privinţa asta. Se simţea opac la toate argumentele din jur. Acestea aparţineau acelei porţiuni a minţii sale ce fusese opacizată cu multă vreme în urmă. Doris spusese că procedau bine, iar mintea lui nu se putea opune.

Nu putuse răspunde la întrebarea lui George pentru că nu ştia cine anume era sau ar fi putut fi.

Din încăperea alăturată se auzi deodată un glas furios. John privi spre silueta înaltă şi întunecată a lui Mel Gordon, ce se afla chiar lângă pian.

— Terminaţi o dată, tocmai spunea Mel. Doris ştie ce face. Majoritatea dintre noi n-avem suficient curaj ca să ne gândim la aşa ceva,

darămite să mai şi luăm măsuri. Tăceţi şi lăsaţi-o în pace!

Se răsuci şi ieşi din cameră în întunericul de pe balcon. Cu toţii îi înţeleseseră explozia. Nici el n-ar fi vrut s-o vadă pe Doris plecând.

Mel îl observă pe John imediat.

— Îmi pare rău, pur şi simplu am simţit nevoia să mă eliberez, rosti el.

— Cu toţii ne-am simţi mai bine dacă am face la fel, răspunse John. Ştii ceva de cererea pe care ai depus-o?

— M-au refuzat din nou. Mel Gordon nu e bun nici măcar de cobai. Cine ştie ce se va întâmpla atunci când vor termina de cârpăcit şi vor face un Homo Superior din tine şi Doris? Cu mine poate că ar fi avut o şansă, dar Doris este deja ceea ce încearcă ei să găsească.

— Nu i-ai cerut să rămână?

— N-am dreptul să-i cer aşa ceva; nimeni nu are acest drept. Câţi dintre noi ştim precis ce anume vrem să facem mai departe cu vieţile noastre?

Privi spre sufrageria ce începea să se golească treptat de musafiri.

— Cred că v-am stricat petrecerea. Îmi pare rău, John.

— N-ai stricat nimic, oricum nu le-a făcut nici o plăcere să vină la priveghiul ăsta. Cred că te-au înţeles foarte bine.

— Da! Bunul şi bătrânul Mel, continuă să ţină

capul sus. John, după decolare, spune-i că am încercat să vin şi eu, bine? Spune-i că am încercat.

După plecarea invitaţilor, rămaseră singuri în tăcerea stânjenitoare care apărea de fiecare dată când erau doar ei doi. Doris se aşeză iar la pian. Degetele ei mângâiau clapele în ritmul lent al unui cântec de leagăn.

Era cea mai frumoasă fiinţa ce trăise vreodată, aşa credea John. La treizeci de ani, avea ceva din înţelepciunea unei mame şi din pasiunea primei iubiri. Însă Doris nu cunoştea nici maternitatea şi nici dragostea şi nici nu le va afla. Trăia undeva pe un plan rece şi îndepărtat unde destinul umanităţii era determinat de strălucirea raţiunii, iar emoţiile rămăseseră necunoscute. El nu putea înţelege aşa ceva, mai ales o asemenea minte.

Nu ştia decât că Doris se înşela doar arareori.

Îşi dădu seama că nu mai cânta ci se întorsese ca să-l privească cu atenţie. În ochi i se citea nostalgia, ceva cu totul neobişnuit care-l uimi peste măsură.

— Şi tu eşti de părere că e mai bine să mergem acolo, nu, John? rosti ea.

— Sigur, e totul aranjat. De ce? Te-ai răzgândit?

— Nu! Însă uneori tare mult aş vrea să poţi înţelege, măcar puţin, ce anume simt.

2

În spatele uşilor spaţioportului aşteptau aproape o sută de voluntari, fiecare fiind nucleul unui ciorchine de prieteni şi rude care veniseră să-şi ia rămas-bun. Unele grupuri erau tăcute, aşteptând inevitabilul; altele erau ca nişte mini-tornade, în care lacrimile curgeau din abundenţă şi vociferările nu mai conteneau.

Cerul de deasupra spaţioportului era acoperit de nori luminaţi de soare, de parcă însăşi Pământul ar fi încercat să-i reţină pe cei ce plecau pentru totdeauna. John privea la praful ridicat de vânt de pe pistă şi se întrebă deodată dacă praful de pe Planeta 7 avea mirosul acela încins şi uscat al câmpiilor pe timp de vară.

Stătea aproape de centrul grupului lor. Chiar şi zumzetul glasurilor omeneşti semăna oarecum cu muzica, îşi zise. Însă nu avea să mai audă acele voci, niciodată.

Se îndepărtă de Mel, ce privea trist în jur şi de furia explozivă a lui George, care continua s-o convingă pe Doris să se răzgândească, de felicitările altor muzicieni şi de văicărelile celor câteva sute de admiratori.

Nu-i era greu să scape. Toată atenţia se concentrase asupra lui Doris, incredibil de frumoasă şi de neimpresionată de faptul că părăsea planeta-mamă pentru totdeauna. John avea sentimentul că toată acea vorbărie nu-i era adresată.

Privi o vreme nava ce era tractată spre pistă de nişte tractoare. Încercă să privească peste capetele celorlalţi la cei ce aveau să fie tovarăşii de călătorie.

Observă deodată o pată de culoare care se avânta cu vitejie printre acele grupuri dense.

Era o fată îmbrăcată cu o rochie roşie ca focul. La poartă se ridică pe vârfuri, prinzându-se de barele de fier precum un copil nerăbdător. John se apropie de ea.

— Dacă întâmplător cauţi pe cineva în mulţimea asta, tare mi-e teamă că n-o să izbuteşti mare lucru, îi zise el.

— Nici o problemă, răspunse ea. Eu merg pe navă. Şi tu? Părul negru i se revărsase pe umeri ca o pelerină moale, iar ochii întunecaţi străluceau.

Indiferent ce considerau savanţii de pe Planeta 7 că merita păstrat pentru viitor, John spera că vor conserva acea lumină. Nu mai văzuse aşa ceva vreodată înainte.

— Da, şi eu merg, răspunse el.

Rămaseră să privească laolaltă spre nava imensă în jurul căreia roiau asemenea unor furnici mecanicii şi tehnicienii.

— Crezi că vom fi de folos cu ceva? întrebă deodată John. Crezi că omenirea de peste o mie de ani va fi mai bună dacă noi mergem acolo?

Fata izbucni în râs.

— Nu ştiu nimic despre cum va fi omenirea

peste o mie de ani, eu merg ca să mă ajut pe mine.

Ca şi cum s-ar fi simţit lezată de tăcerea lui, întoarse capul să-l privească sfidătoare.

— În fond şi la urma urmei, eu reprezint omenirea! În plus, celor de acolo nu le pasă de ce te duci, atâta vreme cât ai calităţile necesare unui cobai.

— Nu voiam să te cert, răspunse el, mai ales că atitudinea ta e chiar înviorătoare. M-am obişnuit ca toţi să discute despre ce lucruri minunate se fac acolo pentru întreaga umanitate pe un ton foarte sobru.

— Nici unul dintre cei interesaţi în proiect nu dă doi bani pe viitorul rasei umane de peste o mie de ani. Savanţii sunt interesaţi doar de manevrarea cobailor, iar acum au reuşit în fine să conceapă cel mai mare spectacol cu cobai la care au visat vreodată.

Restul dintre noi avem fiecare motivele noastre. Unii caută să fugă, alţii pleacă pur şi simplu pentru distracţie. Iar unii… în fine, vei vedea când o să ajungem acolo. Nu suntem grupul nobil, gata să se sacrifice despre care scriu ziariştii. În fond, nimeni nu s-a mai întors vreodată de acolo ca să ne spună ce şi cum.

John o privea amuţit. Fata era la fel de provocatoare ca şi o dimineaţă rece de iarnă. Oare avea dreptate? Plecarea lui nu avea absolut nimic nobil, însă ce ar fi avut de zis

despre ţelurile înalte ale lui Doris?

Doris nu era nevoită să fugă de nimic. Mintea îi era destul de ageră şi de meticuloasă pentru a vedea întregul univers, inclusiv omenirea de peste o mie de ani. Părerea fetei despre ceilalţi tovarăşi de călătorie nu se putea aplica şi în cazul lui Doris. Trebuia să aibă grijă ca ele două să se întâlnească în cursul călătoriei, îşi zise John.

Paznicii de pe spaţioport prinseseră să descuie porţile cele grele. Încet la început, de parcă ar fi ezitat înainte să-şi înceapă noua viaţă, valul de emigranţi o porni spre pistă, în timp ce paznicii reţineau în loc rudele şi prietenii ce-i conduseseră.

John privi spre Doris şi simţi cum mulţimea era pe cale să-l separe de fata în roşu.

— Ne vedem la bordul navei! strigă el. Sunt în secţiunea Coloniei Alpha.

Fata îi zâmbi întristata.

— Nu cred că te voi mai vedea. Eu merg în colonia de control.

O descoperi pe Doris tăindu-şi ultimele legături cu Pământul cu grijă şi răceală. Tocmai îl mângâia pe George pe obraz, de parcă şi-ar fi luat adio de la un căţel. Pe Mel îl sărută rece, fără pasiune. După aceea îl prinse pe John de braţ, trăgându-l spre poartă.

Nava avea un miros înspăimântător. John fu atât de surprins încât se opri în mijlocul rampei.

Nu era mirosul cunoscut şi prietenos de cărbune, benzină sau motorină, ci izul aspru de ozon ce amintea de vid şi de lumini artificiale cu care oamenii nu aveau de-a face în mod normal.

Privi în sus spre macaroana de metal cu care avea să străbată spaţiul. Văzuse destule nave decolând şi aterizând noaptea, dar nu fusese nicicând aşa de aproape de una. Privi spre mâna lui albă ce odihnea pe balustradă şi se întrebă deodată ce fel de oameni construiseră acele nave.

— Haide, mişcă-te!

Îşi închise mintea şi se concentră asupra mişcărilor pe care trebuia să le facă.

În cabină, John se aşeză încet pe pat, chiar lângă hublou. Se simţea ciudat de amorţit, de parcă lumea întreagă n-ar fi fost altceva decât un decor oarecare.

Văzu în vest, la marginea oraşului, craterul imens care acum se umpluse cu apă, asemenea unui lac pe care strălucea soarele. Putea vedea gardul mare, electrificat care apăra acea zonă prea contaminată pentru a putea fi ocupată de oameni. Nu ştia de ce, dar avea sentimentul că acel loc era cumva responsabilitatea lui.

Alături de nava imensă se vedeau oamenii care se mişcau care încotro văzându-şi de treburi. Şi ei reprezentau un fel de decor.

Şi fata, fata cu rochia roşie. Şi ea părea să reprezinte ceva important pentru el.

Întotdeauna fusese la fel, toate lucrurile şi oamenii păruseră nişte decoruri pentru el.

Se ridică şi încercă să-şi alunge sentimentul neplăcut. O auzea pe Doris, nevăzută pe după uşa cabinei adiacente, cum muta bagajele, desfăcea capacele valizelor şi trântea sertarele cu o eficienţă rece. Pentru ea totul era real şi avea formă, forma pe care o dorea.

Fără să-şi despacheteze, John ieşi din cabină cu mâinile în buzunare şi începu să se plimbe pe coridor furios pe sine, deşi nu pricepea de ce. Deodată intră în salonul principal. Holul imens era întunecat şi, după cum credea el, neocupat. Apoi depistă pata de culoare în colţul îndepărtat.

Deşi nu se aşteptase la aşa ceva, acolo era chiar fata pe care o cunoscuse la poartă. Era pe canapea, cu o pisică mare şi galbenă în poală. Tocmai îi mângâia urechile cu blândeţe.

John n-ar fi putut spune de ce se simţea aşa de fericit s-o revadă. Însă avea şi sentimentul pierderii, pentru că în urechi încă îi mai răsunau ultimele ei cuvinte.

— N-am sperat să te revăd aşa de repede, îi zise. Te superi dacă stau puţin cu tine?

— Toby, rosti ea. El e Toby, m-au lăsat să-l iau şi pe el. Nu ar trebui să fiu aici, dar a fugit atunci când l-am scos din camera bagajelor, şi l-am urmărit până în salon. Probabil că nu mai e mult timp până la decolare, nu?

— N-am prea înţeles ce mi-ai spus la poartă, rosti John. Ce-i aceea colonia de control? Am mai auzit de ea, dar am avut impresia că e ceva rău.

— Poate că e. Agentul care m-a recrutat spunea cu totul altceva. Începu să-l imite: „Vei aduce aceleaşi servicii omenirii ca şi cei care s-au înscris în Colonia Alpha.” Oricum nu aş fi venit dacă n-ar fi fost colonia de control.

— Dar ce anume reprezintă?

— Mi s-a explicat că atunci când un savant conduce un experiment, lucrează asupra unui eşantion şi lasă un altul nemodificat pentru a le putea compara după aceea ca să vadă ce schimbări s-au produs.

Aşadar, pe Planeta 7 sunt colonii de oameni care trăiesc în circumstanţe absolut naturale, putând să se auto-guverneze şi să se auto-întreţină din ceea ce pot descoperi în junglă. Produsele coloniilor experimentale sunt apoi comparate cu cele ale coloniilor de control pentru a se observa beneficiile.

— Nu credeam că mai este nevoie să formeze colonii de control speciale pe Planeta 7, când au la dispoziţie Pământul.

— Sunt prea mulţi factori aleatori, sociali şi economici, ce sunt prea dificil de evaluat. Cel puţin aşa mi s-a explicat.

— Dar cum poţi scăpa de ei în sistemul Alpha? Tehnologia există şi acolo, iar oamenii pot apela

la amintiri, astfel încât vor continua să existe aceleaşi probleme economice şi sociale.

— La un alt nivel, răspunse ea. Când ţi se dă drumul în junglă, şi trebuie să te descurci singur, bazându-te doar pe minte şi braţe ca să supravieţuieşti, majoritatea acestor factori aleatori dispar. Ăsta e cuvântul pe care l-au folosit chiar ei: aleator.

John o privea îngrozit.

— Vrei să spui că vei duce pentru tot restul vieţii o astfel de existenţă? O viaţă primitivă în junglă, fără nici un fel de civilizaţie? Te va ucide sau te va transforma într-o sălbatică.

— Asta e ceea ce vor să afle şi savanţii, zise fata. Au declarat că aşa a început umanitatea şi că aproape că am completat tot cercul. Vor să ştie în ce punct umanitatea ar trebui întoarsă pentru a-şi continua dezvoltarea.

— E oribil, să te transforme în mod deliberat într-o sălbatică, doar pentru a verifica o teorie!

— Ei bine, nu e cazul să-ţi pară rău de mine. Cam ce anume crezi că-ţi vor face ţie?

— Nu ştiu, răspunse el sincer îngrijorat. Cred că aş fi preferat să nu aud niciodată de Proiectul Dezvoltării Umane.

— Atunci mai bine ai coborî chiar acum de pe navă, îi zise ea cu blândeţe, pentru că s-a şi anunţat decolarea. Trebuie să ajungem în cabine şi pe canapelele de decolare înainte să se audă iar soneria. Haide, Toby!

I se făcu rău în timpul decolării. Când ajunseră în spaţiu, se ridică, simţindu-şi capul ca un balon şi stomacul în gât. O văzu pe Doris privind Pământul micşorat prin hublou, calmă şi rece ca întotdeauna. O clipă îi urî cu putere aceste calităţi. Ei ar fi trebuit să-i fie rău, nu lui.

— Te simţi mai bine, Johnny? îl întrebă zâmbind cu superioritate. Decolarea a fost cam dură. Stewardul mi-a spus că de obicei e ceva mai lină.

— Sunt bine acum.

Restul zilei şi-l petrecu în cabină. Privi la discul tot mai mic al Pământului, ştiind că motorul super-luminic nu avea să fie pornit decât peste o altă zi. Deşi îl apuca ameţeala, nu putea rezista ispitei de a privi mai departe spre fostul său cămin.

Ar fi vrut să sară peste cină, dar atunci când Doris îi spuse că avea să-i ceară stewardului să-i aducă masa în cabină, el o refuză imediat.

— Pot să ajung până în sufragerie.

Nu-i mai spusese că motivul pentru care voia să meargă era acela de a o vedea pe fata în roşu ce avea o pisică galbenă. Ba mai mult, îşi spusese singur că voia să-i vadă doar pe ceilalţi pasageri care fuseseră destul de proşti ca să renunţe la tot ce avuseseră pe Pământ în favoarea experimentelor conduse de Proiectul pentru Dezvoltarea Umană.

Când trecu încet prin sufragerie, cu Doris la braţ, privi spre mesele din jur în căutarea fetei, însă aceasta nu se vedea pe nicăieri.

Atunci crezu că era clar. Era numai o sufragerie mică şi mai mult ca sigur că nu toţi cei care se îmbarcaseră pe navă se aflau acolo. Fiecare colonie avea propria secţie şi facilităţi. Îl întrebă pe chelner.

Omul încuviinţă din cap.

— Aici e numai colonia Alpha, răspunse el. Beta, Gamma şi Delta sunt pe alte punţi. Vreţi să găsiţi pe cineva?

John ezită.

— Am o prietenă, în grupul de control.

— Îmi pare rău, domnule, rosti deodată chelnerul, nu se poate să nu ştiţi deja. Nu se permite comunicarea între coloniştii din grupul de control şi cei din grupurile experimentale. Din cauza experimentelor, vă daţi seama. Puteţi discuta despre acest lucru cu supervizorul de îndoctrinare, domnule, dacă e vorba despre vreo neînţelegere.

Nu e vorba de nici o neînţelegere, cugetă John întunecat la faţă. Doar altă întâmplare, ceva ce i se împotrivea. Un obstacol peste care trebuia să treacă. Deodată i se păru de o importanţă vitală să o revadă pe fata în roşu. Nici măcar numele nu-l ştia. Însă nu putea discuta despre ea, nu putea întreba cum o chema.

— Nu ai chef să mănânci? îl întrebă Doris.

— Bănuiesc că stomacul meu nu s-a obişnuit încă cu zborul.

Cursurile de îndoctrinare de pe navă erau ţinute pentru fiecare grup separat, pentru a-i acomoda mai bine cu munca din colonie. Pentru grupul coloniei Alpha, supervizorul de îndoctrinare era un anume doctor Martin Bronson. John îl cunoscu a doua zi, când veni în cabină pentru a se prezenta.

Spre marea lui mirare descoperi că-i venea foarte greu să-l displacă pe doctor. Acesta avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi părea nostalgic, de parcă şi-ar fi dorit să ştie toate răspunsurile la întrebările tuturor.

— Îţi cunosc muzica, îi zise lui John. Pe Planeta 7 am toate înregistrările. M-am bucurat enorm atunci când am aflat că tu şi sora ta veniţi la noi. De-abia aştept să te aud cântând.

John îl invită să se aşeze pe fotoliul de lângă hublou.

— De asta ni s-a aprobat venirea? Ca să devenim muzicienii curţii, ca să zic aşa?

Imediat îşi regretă remarca răutăcioasă. Chipul lui Bronson se întunecă.

— Nu-ţi place muzica?

— Tare mi-e teamă că nu-mi place colonia Alpha, ca să fiu sincer. Am venit numai din cauza surorii mele, eu n-am avut un astfel de ţel. O să încerc însă să cooperez cu ceilalţi.

— Nu ţi se va cere să faci prea multe,

răspunse Bronson. Nu cerem decât ocazia de a vă privi cum trăiţi, în mediul social şi fizic pe care-l punem la dispoziţia voastră.

În colonia Alpha avem o secţiune dedicată studierii artelor şi tare mult am dori ca voi doi să intraţi în el. Se ştie dintotdeauna că valorile artistice au contribuit mult la dezvoltarea umană, dar nu au fost niciodată evaluate în mod adecvat.

Veţi trăi în sânul unui grup care se ocupă numai de artă, fără a vă bate capul cu latura economică a vieţii. În cadrul grupului veţi avea libertate totală, însă veţi fi observaţi cu atenţie.

— Care sunt aspectele de înmulţire din cadrul acestui program? întrebă John deodată.

— Zvonurile rele ajung departe, nu? rosti Bronson. Sunt convins că aţi aflat deja că mariajele între membrii aceluiaşi grup sunt permise fără probleme, dar nu forţate. Singura restricţie impusă este faptul că trebuie să alegi o parteneră din acelaşi grup, pentru că e mai bine să ai un partener cu aceleaşi talente şi preocupări pentru a accentua calităţile ce vor fi studiate şi la generaţiile viitoare.

— Cât de mare este această secţiune a coloniei Alpha?

— Sunt aproape o mie de membri în secţiunea artelor.

— Ce sunt acele grupuri de control? întrebă John din senin. Am auzit prea puţine despre ele.

Bronson îi privi chipul câteva momente lungi.

— Da, rosti în cele din urmă, chelnerul care te serveşte mi-a spus că ai întrebat. Nu încerca s-o mai revezi, rosti deodată. Nu încerca s-o mai revezi!

John simţi cum roşea.

— Te pripeşti să tragi concluzii, rosti calm.

— Sper, răspunse Bronson, însă e bine să nu uiţi un lucru, deşi sunt sigur că ţi s-a explicat pe larg. O dată ce o persoană a acceptat această călătorie, nu mai există cale de întoarcere, niciodată. Atunci când ai semnat contractul pentru acest proiect, te-ai lepădat de toate celelalte obligaţii, iar orice alte contracte viitoare vor fi reglate numai în cadrul acestuia. Aceste restricţii sunt necesare pentru a asigura succesul experimentelor, iar limitele impuse nu pot fi încălcate. Înţelegi ce-ţi spun, Johnny?

— Da, da înţeleg, răspunse John.

Timpul de folosire a motoarelor superluminice a fost scurt, însă o dată ajunşi în sistemul Alpha, mai aveau de parcurs câteva zile cu motoarele normale pentru a se apropia de Planeta 7, singura de categoria Pământului. Omul putea ajunge acum la stele, dar entuziasmul de a explora aproape că murise. Descoperirea propulsiei superluminice apăruse târziu, aproape prea târziu…

În cea de-a noua zi de călătorie, John descoperi pisica galbenă ce-i aparţinea fetei în

roşu. Văzu felina pe coridorul ce ducea spre cabina lui. Privi repede în jur, dar nu mai era nimeni altcineva. Strigă motanul încetişor. Acesta se întoarse şi, recunoscându-l, începu să se frece de picioarele lui. John îl luă în braţe şi intră în cabină.

Era o prostie, dar mâinile deja îi tremurau atunci când lăsă motanul jos. O clipă se gândi să deschidă uşa şi să-l scoată pe Toby afară, dar îşi dădu seama că nu avea puterea s-o facă.

Intră în cabina lui Doris, ştiind că nu era acolo, pentru că tocmai o lăsase pe puntea de promenadă alături de doctorul Bronson. Scotocind prin sertare, descoperi o panglică lată. Reveni în propria cabină şi se aşeză la biroul micuţ.

Ce naiba ar fi putut să-i spună fetei? Oare o interesa să afle ceva despre el? Nu ştia.

Scrise grăbit pe o bucăţică de hârtie: „Nici măcar nu ştiu cum te cheamă. Eu sunt John Carwell. Te pot revedea? Pe coridorul dintre salonul principal şi puntea ta e o uşă a echipajului care duce la pasarela inginerilor. O să fiu acolo după cină.”

Mâinile îi tremurau şi mai tare atunci când împături hârtia şi înfăşură panglica în jurul ei înainte s-o prindă la gâtul motanului. Deschise cu precauţie uşa cabinei şi scoase felina pe coridorul pustiu.

— Găseşte-o, Toby, rosti printre dinţi. Fugi!

Tubul lung din secţiunea transversală a navei era plin de mii de cabluri şi ţevi care formau sistemul ei nervos. Tot acolo mai exista un ascensor pentru folosinţa echipajului şi pe fiecare punte exista o mică pasarelă construită special pentru reparaţii sau inspecţii. Pasarelele de pe fiecare punte erau legate între ele printr-o scară de metal.

Pe pasarelă era întuneric şi frig. În aer se simţea miros slab de sulf şi ozon. John auzea vaietul motoarelor auxiliare şi nota ca de bas a celor principale.

Rămase să aştepte pe întuneric şi în frig, zicându-şi că era un prost. Probabil că motanul nici măcar nu ajunsese în cabina fetei cu mesajul. Când îl văzuse ultima oară, trăgea deja cu ghearele de fundă. De asemenea, era foarte posibil ca ea să-i fi citit mesajul şi să fi râs.

Însă el era acolo. Aştepta de douăzeci de minute şi nu ştia cât mai putea sta. Probabil până ajungeau la destinaţie.

Deodată întunericul fu străpuns de un dreptunghi de lumină. John auzi scârţâitul înfundat al uşii. Se lipi de perete.

Respiră uşurat atunci când îi recunoscu profilul. Apoi îi auzi şi glasul:

— John?

— Aici, răspunse el.

O clipă rămaseră faţă în faţă, neputând explica de ce veniseră acolo.

— Am vrut să te revăd, rosti el cu simplitate.

— Şi eu am sperat să te revăd, răspunse ea.

Deodată nu mai avură ce-şi spune. În câteva zile nava avea să ajungă pe Venus, iar ea va dispărea în jungla deasă în timp ce el va trăi într-un fel de paradis al muzicii. Totul li se părea absurd.

— Cum te cheamă? rosti el.

— Lora. Lora Wallace.

— De ce ai venit? De ce vrei să ajungi pe Planeta 7?

— Ca să scap de moarte. Pământul nu este altceva decât un mormânt. Ne păcălim singuri spunând că reconstruim, pentru că nu-i adevărat. Cei de la proiect ştiu că nu facem nimic, dar majoritatea oamenilor habar nu au.

Însă nu înseamnă că am vreun fel de simpatie pentru acest proiect, pentru că şi el a pornit pe o cale greşită. Dar trebuia să plec.

Pe Pământ istoria se repetă. Nu te poţi muta dintr-un oraş în altul fără să obţii mai întâi o mie de semnături pe acte. Nu poţi plănui nici măcar o grădină în spatele casei fără să consulţi douăzeci şi cinci de autorităţi şi aşa zişi experţi.

Desigur, sunt cu toţii foarte generoşi şi amabili. Cu toţii înţelegem că este necesar să respectăm regulile pentru a putea conserva şi reconstrui lumea. Dar suntem cu toţii ca într-o închisoare.

Cert este că n-am mai putut suporta. O parte

din prietenii mei s-au dus pe coloniile de pe Marte, iar alţii pe Lună. Eu n-am avut suficienţi bani ca să merg cu ei să devin colonist de control în cadrul proiectului a fost singura cale de a scăpa din închisoare.

— Crezi că vei fi liberă atunci când vei lupta să supravieţuieşti în junglă? întrebă John.

— Da, răspunse fata. Pentru că nimănui n-o să-i pese unde merg sau ce fac, atâta timp cât nu-mi deranjez vecinii. Pun pariu că în timp, singurii supravieţuitori ai culturii pământene vor fi descendenţii coloniilor de control de pe Planeta 7. Singura modalitate de a dezvolta bărbaţi şi femei capabili să cucerească o planetă este simplă. E destul să-i laşi să-şi rezolve singuri o problemă, lăsându-le libertatea de acţiune.

— Nu asta se petrece şi pe Pământ? se mira John. Dar într-un fel mai civilizat? Avem problema, să refacem planeta, pentru a deveni iar locuibilă, să ridicăm o altă civilizaţie stabilă. Nu o facem, cooperând ca nicicând înainte?

— Nu. Ne lovim de aceleaşi probleme ca şi în trecut. Control, restricţii, birocraţie, ori toate astea nu înseamnă cooperare, ci obligativitate. De fiecare dată când se aplică o restricţie, înseamnă că oamenii şi-au pierdut din libertate.

Nu vreau să-mi spună cineva ce anume trebuie să fac, o să văd singură ce am de realizat. Nu vreau să-mi spună cineva unde e

cel mai bine pentru mine să trăiesc, pot să-mi găsesc şi singură locul. Şi la fel ca mine şi alte milioane, dacă ar avea ocazia. Când o să izbutim, o să ne descurcăm mai bine decât toţi experţii. Şi dacă n-o pot face pe Pământ, ca cetăţean liber, atunci o să încerc pe Planeta 7, în grupul de control! John se simţea oarecum stânjenit de vehemenţa ei, dar era ca şi cum ar fi văzut deodată o lume nouă. O lume pe care dorea de multă vreme s-o cunoască.

— Acum zi-mi tu de ce ai venit, rosti ea.

— Nu ştiu, răspunse el. N-am absolut nici un motiv. Va trebui să găsesc unul. Trebuie să găsesc un scop pentru venirea mea pe Planeta 7.

Fata scutură din cap.

— Nu aşa îl găseşti. Un ţel înseamnă luni şi ani de zile în care ai visat la el. Ţelul cu care te naşti. Nu e ceva la care visezi într-o noapte. Mai bine ne-am întoarce, continuă ea. E posibil să ne simtă cineva lipsa dacă stăm prea mult. Plec eu prima. Tu să ieşi după câteva minute.

— Stai, rosti John, prinzând-o de braţ. Vrei să ne mai vedem?

Fata ezită o clipă, apoi îi zâmbi.

— Bine. Mâine. La aceeaşi oră. Ai grijă. Nu trebuie să afle nimeni.

4

Cursul de îndoctrinare de a doua zi părea să

nu se mai termine. Lui Bronson părea să-i facă mare plăcere să sublinieze irevocabilitatea deciziei lor, reamintindu-le mereu că nu se mai puteau întoarce.

Când veni ora de discuţii, John se ridică deodată în picioare.

— Ce se întâmplă cu cei care descoperă că nu se pot conforma regulamentelor? întrebă. Ce se întâmplă cu cei care vor refuza să se supună acestor regulamente?

— Nimeni nu este irosit, răspunse Bronson. Revolta, rebeliunea este o calitate ce a fost îndelung studiată de-a lungul timpului. Avem colonii în care este determinată valoarea ei. Pot spune de pe acum că toate investigaţiile preliminare arată că valoarea rebelilor în societate a fost mult supraestimată.

— Dar ce faceţi cu ei?

— Există colonii în junglă formate doar din rebeli, nonconformişti, individualişti care cred că se pot descurca mai bine singuri. Vei constata că membrii acestor colonii au parte de destule greutăţi în viaţă. Miraculos este faptul că până şi ei au reuşit să supravieţuiască, iar noi vom învăţa multe din reuşita lor.

— Dar e inuman, se revoltă John. Nu puteţi condamna nişte oameni la o asemenea existenţă pentru tot restul vieţii lor, doar pentru că au descoperit că au făcut o greşeală venind aici.

— Toţi cei de acolo şi de aici au venit ca voluntari, răspunse Bronson, ca să contribuie cu restul vieţii şi energiei lor la Proiectul Dezvoltării Umane. Avem nevoie de toate felurile de contribuţii. Nu uita că rebelii au obţinut ceea ce şi-au dorit. Aceasta este prima regulă a experimentului, să-i oferim unui om ceea ce-şi doreşte şi să descoperim ce poate face cu această libertate.

John se aşeză furios. Simţea privirile curioase ale celorlalţi, de parcă tocmai ar fi pus o întrebare oracolului acelei lumi.

Curând însă nimeni nu-i mai dădu nici o atenţie. În timp ce ceilalţi continuau discuţiile, el stătea şi se gândea. În fond pentru el nici nu conta, fiindcă nu avea de gând să se revolte; venise doar pentru că n-avusese altceva mai bun de făcut. Dar dacă era aşa, atunci de ce se înfuriase aşa de tare?

Numele Lorei fi tot apărea în minte, iar el nu reuşea să-şi dea seama de ce se gândea numai la ea. Poate pentru că păruse aşa de sigură de sine, cugetă el mai departe, pe când el era atât de nesigur.

Undeva găsise răspunsul şi ştia precis ce anume voia să facă în viaţă. Într-un fel semăna cu Doris. Dar cât de diferită era de sora lui! Însă între ele două, el nu era capabil să afle ce anume voia să facă cu viaţa lui ca să se simtă măcar mulţumit.

Lora.

Numele ei încă fi mai stăruia în minte şi câteva ceasuri mai târziu, în timp ce stătea în cabină şi privea la dansul stelelor prin hublou. Uşa despărţitoare de la cabina lui Doris se deschise cu violenţă, iar sora lui se apropie bătăioasă de el.

— Martin ştie! rosti ea înciudată. De ce naiba te-ai apucat să faci o asemenea prostie?

John păli.

— Ce anume? întrebă.

— Lasă că ştii foarte bine despre ce vorbesc. Te-ai furişat pe puntea grupului de control ca s-o vezi pe fata aia. E absolut dezgustător, John, şi incredibil. Martin a zis că nu vrea să facă nimic în privinţa asta, pentru că nu vede ce rău s-ar putea întâmpla din cauza acelei vizite. Însă trebuie să-mi promiţi că n-o să mai faci aşa ceva. În fond, cine e fata asta? Unde ai cunoscut-o?

John se ridică, alb la faţă şi foarte rece.

— Doris, rosti răguşit, nu-ţi mai băga afurisitul ăla de nas în treburile mele!

Încă mai tremura atunci când ajunse la locul de întâlnire ceva mai târziu. Sosise primul şi se văzu nevoit să aştepte multă vreme, gândind că poate fata se hotărâse să nu mai vină, sau fusese chiar oprită.

Nu ştia cum aflaseră ceilalţi despre întâlnirea lui cu Lora, tot aşa cum nu ştia dacă nu cumva

era spionat chiar în acel moment. Din cauza oboselii spirituale nici măcar nu-i mai păsa ce aflaseră ceilalţi, sau ce măsuri luaseră.

În cele din urmă fata veni. Deschise cu greu uşa şi apoi rămase nemişcată în faţa lui.

— Lora, rosti el, prinzând-o de mână. Era rece, de parcă s-ar fi temut de ceva.

— Au aflat de noi, răspunse ea, nu ţi-au spus?

El încuviinţă uşor din cap.

— Credeam că nu te-au lăsat să vii.

— M-au prevenit, dar n-au încercat să mă oprească.

— De ce ai venit?

— Nu ştiu, răspunse ea scuturând din cap, de parcă ar fi vrut să alunge un gând neplăcut. Bănuiesc că din cauză că am promis.

— De ce ai promis?

— Nu ştiu! îl prinse de braţe şi se lipi cu capul de umărul lui. John… John, de ce trebuie să fie aşa?

El o strânse în braţe, încercând să-i oprească tremurul delicat al trupului. O mângâie pe păr.

— O să ne întoarcem, rosti el. O să-i obligăm să ne ducă înapoi.

Rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi. Erau înconjuraţi de mirosul de sulf şi de gemetele motoarelor. În jurul navei se întindea spaţiul întunecat. Cât de mult merseseră până să ajungă aici.

John îi ridică bărbia cu un deget.

— Nu ştiu nimic despre tine, rosti el. Spune-

mi. Vreau să ştiu tot ce ţi s-a întâmplat, să-mi povesteşti de toate lucrurile frumoase pe care le-ai trăit.

Ea scutură din cap şi se retrase, de parcă tot farmecul dispăruse. Însă el o reţinu.

— Nu avem timp, răspunse ea. Putem numai să ne întrebăm de ce nu ne-am născut în aceeaşi lume. N-ai putea înţelege asprimea lumii mele, cea în care am trăit şi cea în care mă duc acum. În lumea ta m-aş sufoca.

— Atunci vom găsi una nouă, rosti el cu patimă. Una pe Pământ care să ne accepte pe amândoi. Nu te mai las să pleci.

Lumina de pe coridor năvăli deodată asupra lor atunci când uşa grea se dădu de perete. Rămaseră împietriţi o clipă, apoi se despărţiră atunci când Bronson se apropie de ei. În prag se vedeau şi alte siluete.

— Singur îţi îngreunezi situaţia, rosti el. Îmi pare rău că n-ai ascultat de sfatul meu, John. Acum va trebui să te izolăm în cabină pentru restul călătoriei. Te rog să vii cu mine.

Simţi mâna Lorei strângându-i degetele şi apoi eliberându-le atunci când fu trasă de lângă el.

— Ne întoarcem, îi zise John lui Bronson. Îţi cer să ne trimiţi înapoi pe Pământ cu următoarea navă care se întoarce.

Bronson scutură din cap.

— Cred că nu ai înţeles nimic din ce ţi-am spus. Nu există cale de întoarcere, pentru nici

unul dintre noi. În cadrul proiectului, nu poţi merge decât înainte.

Continentele centrale ale Planetei 7 erau doar nişte deserturi pustiite, în care nu trăiau decât monştri lungi de câţiva metri. Numai lângă poli existau centuri de verdeaţă, lungi de câteva mii de mile. Astfel, alături de deşerturile urâte şi pustii, existau oaze de viaţă şi vegetaţie abundentă.

Toată umezeala planetei ajungea în râurile calde şi lacurile din regiunile polare. Acolo se descoperiseră vieţuitoarele acelei planete, iar oamenii îşi stabiliseră baza proiectului.

În acea junglă fantastică fuseseră puse în aplicare toate schemele utopice, încercate şi testate. Proiectele plănuite pentru o mie de ani măsurau efectele mediului şi ale capacităţii omului de a cuceri universul şi pe sine.

Conceput cu aproape şaptezeci şi cinci de ani în urmă de doctorul James Rankin, un sociolog al guvernului, proiectul fusese considerat ca pe ceva de neaplicat, bun doar pentru a stoarce bani pentru sprijinirea unor teorii iluzorii. Rankin propusese acest proiect la puţin timp după ce se încheiase Marele Război. Din acel conflict apăruse formula motoarelor superluminice. În primul val de entuziasm se trimiseseră expediţii către sistemul Alpha, unde se descoperise Planeta 7, ce fusese explorată şi cartografiată.

Însă la scurt timp după aceea se instalase letargia, energia umană secase, rapoartele fuseseră uitate în rafturi, construcţia navelor aproape încetase...

Rankin venise cu ideea că era nevoie de un om nou pentru a putea supravieţui pe Pământ, însă nimeni nu ştiuse ce fel de om trebuia să fie acela, sau dacă măcar putea fi găsit. Fuseseră create coloniile de pe Lună şi Marte, dar ceva lipsea şi de acolo...

Ideea lui Rankin căpătase adepţi şi guvernul, forţat de masele de oameni, acceptase. Conducătorii simţiseră şi ei că era ultimul efort făcut de omenire şi că probabil nu avea să se mai ridice vreo altă ocazie. Rankin trăise suficient de mult ca să vadă prima colonie micuţă ridicată în jungla neprimitoare de pe o planetă ce se rotea în jurul unui soare străin.

Teoretic, acest lucru ar fi putut fi înfăptuit şi pe o planetă din sistemul solar pământean, însă motoarele superluminice puteau duce oamenii cât de departe, iar o altă stea păruse cu mult mai interesantă pentru început.

De când fusese înfiinţat, proiectul ajunsese să acopere aproape toată fâşia de verdeaţă ce înconjura polul nord cu diversele sale colonii. Încă existau controverse cu privire la meritele acestuia. Controverse aprinse. Se înaintaseră cereri de dezvăluire a secretelor legate de proiect, astfel încât toate progresele înregistrate

acolo să fie făcute publice. Însă nimeni nu putea afla nimic decât dacă se înscria ca voluntar.

Conducătorii proiectului declarară că nu doreau să ascundă nimic de lume, dar cunoaşterea dinainte a activităţilor desfăşurate acolo putea contamina gândirea celor ce doreau să se înscrie ca voluntari de-a lungul anilor. Inspectorii guvernului puteau inspecta coloniile, pentru a căuta dovezi de practici ilegale, însă aceştia dăduseră întotdeauna aviz favorabil, iar voluntarii nu lipseau. Cei aleşi erau înainte examinaţi cu atenţie, în vederea obţinerii de specimene reuşite pentru diversele medii şi societăţi ce erau testate acolo.

John Carwell privea cum se apropiau încet de planetă, care înlocuia întunericul cu puncte de lumină la care se uitase mai bine de cinci zile de când fusese închis.

Nava trecu razant peste zonele centrale pustii. Privi la deşertul roşiatic şi la verdeaţa regiunii polare. Nava fu acoperită brusc de ceaţă şi de stropi mari de ploaie. Deci aşa îi întâmpina Planeta 7.

Privea şi ura tot ceea ce vedea. Sufletul îi era torturat de emoţii contradictorii. Ura Planeta 7 şi acel proiect. Dar cel mai mult se ura pe sine. Ar fi trebuit să acţioneze cu violenţă pentru a-şi apăra poziţia şi pentru a o câştiga pe Lora.

Însă nu ştia cum ar fi trebuit să procedeze. Nu putea distruge pereţii navei şi nici nu-l putea

pocni pe Bronson. Fusese prins în capcană. Uşa se deschise fără zgomot în spatele lui. Doris se apropie tăcută.

— Am ajuns. Ai totul pregătit?

— Tot în afară de mine. Făcu semn cu capul spre jungla ploioasă. O să mor acolo, şopti.

— Nu acolo mergem noi, exclamă Doris. Doar ai văzut fotografiile; ştii cum arată colonia Alpha. Nu mergem în junglă. Acolo se duc cei din coloniile de control.

Încerca să-şi ia cuvintele înapoi însă era deja prea târziu. John se întunecă şi mai mult la faţă.

— Acolo o s-o trimită. Ce fel de nebuni trăiesc aici?

— Nu uita că asta este ceea ce-şi doreşte chiar ea, rosti Doris cu blândeţe. S-a oferit ca voluntar pentru coloniile de control. Nu ai ce să faci. Chiar deloc.

— O să găsesc ceva. O să fac ceva!

5

Nici măcar nu simţiră umezeala ploii. De la spaţioport se întindea un pasaj acoperit chiar până la ieşirea din navă. Astfel pasagerii ajunseră feriţi de ploaie până în clădirea plăcută a spaţioportului. John nu izbuti nici măcar s-o zărească pe Lora. Grupul său plecă imediat, sub îndrumarea atentă a lui Bronson.

Urcară imediat într-un autobuz care porni cu viteză pe şoseaua construită chiar prin mijlocul

junglei. John avea sentimentul că totul era ireal, că visa.

După o oră de mers, maşina încetini. Atunci când coti, călătorii putură zări o bulă imensă şi sclipitoare ce se ridica deasupra junglei. Autobuzul opri în faţa unei clădiri mici aflată la marginea acelei cupole uriaşe.

Nici unul dintre călători nu comentase. Intrară cu toţii în clădire, încolonaţi, de parcă şi-ar fi pierdut cu totul voinţa şi iniţiativa. John simţea că erau de fapt uimiţi că, în fine, ajunseseră la destinaţie. Când semnaseră contractul crezuseră că era vorba de aventură şi îndrăzneală, însă de atunci trecuse multă vreme. Acum…

John şi Doris primiră apartamente adiacente. John se trânti mohorât pe patul moale şi luxos.

— Aşadar de acum suntem supraoameni, rosti pe un ton lugubru.

Amărăciunea şi durerea lui o împiedicară pe Doris să mai spună ceva. Neştiind ce să facă, se duse la geamuri şi dădu deoparte draperiile. Gemu uşor atunci când privi afară.

— Ce-i? John observă şi el peisajul. Ceva aproape incredibil.

Se ridică şi se apropie de Doris. Avea înaintea ochilor bucăţi din Grecia antică, o bucăţică dintr-un vechi peisaj englezesc, măreţele păduri ale vechii Germanii.

— A meritat, rosti Doris. A meritat, John. În

lumea asta nu va trebui să mai luptăm.

Nu existau străzi, doar alei pietruite ce se întindeau în toate direcţiile. Nici un fel de maşinării nu existau acolo ca să tulbure scena. Clădirile, de fapt casele păreau să aparţină în totalitate acelor locuri.

Pe peluzele întinse se ridicau statui glorioase, ca pe vremea lui Perinele. Pe lângă asemenea privelişte, oraşele de pe Pământ nu erau decât nişte mahalale infecte.

— E casa noastră, murmură Doris. Nu va trebui să mai plecăm de aici, nu va trebui să muncim până la epuizare.

Se comporta ciudat, de parcă ar fi răsuflat uşurată după ce scăpase de o povara prea mare pentru umerii ei. O povară pe care John nici nu bănuise că o cărase până atunci.

Însă povara lui nu putea fi aruncată. Undeva în jungla aflată în sfera acelui dom transparent era Lora, neprotejată de mediul sălbatic.

John fu chemat devreme a doua zi dimineaţă la întrevederea cu doctorul Warnock, directorul coloniei. La început fu puţin şocat atunci când îl văzu pe director. Warnock nu părea nici pe departe conducătorul acelui grup.

Era un om imens, cu ochi ascunşi în cutele feţei rotunde. Între degetele groase atârna un trabuc stins. Biroul era cel al unui om de afaceri, fără nici o legătură cu armonia grădinilor.

— Stai jos, John, îl invită Warnock.

Glasul lui era surprinzător de blând şi de melodios, iar John îşi schimbă imediat prima impresie despre el.

— Ai făcut ceva folositor în viaţa ta? îl întrebă Warnock deodată.

John ezită şi roşi.

— Păi… nu ştiu…

— Mi se pare corect. Nici eu nu ştiu dacă am izbutit să fac ceva. Unii oameni au o părere foarte bună despre propriile realizări. Mă întrebam dacă şi tu eşti ca ei. Am aflat cu mare bucurie că urma să vii aici. Taica Sosnic s-a bucurat cel mai mult Vrea să te asculte, aşa că o să vină după amiază.

— Taica Sosnic?

— Decanul grupului; pretinde că a fost primul membru. Are aproape nouăzeci de ani. Îl caută pe Marele Muzician şi Muzica Sublimă înainte de a muri. Susţine că aceste colonii sunt sterile şi n-au produs nimic remarcabil. Dar o să auzi toate astea chiar din gura lui. Spune-mi ceva despre muzica ta.

John ridică din umeri.

— Din asta am trăit.

— Asta-i tot? Nu-ţi place muzica?

John zâmbi trist şi-i povesti lui Warnock despre copilăria petrecută alături de Doris, care avusese un vis pentru amândoi. Îi spuse cum îl bătuse şi-l forţase să exerseze la nesfârşit încă de când era foarte mic.

— Aşa că ai ajuns să urăşti muzica, conchise Warnock.

— Nu, scutură John din cap. Pare destul de ciudat, ştiu că ar trebui s-o urăsc, dar nu e deloc aşa.

— De ce?

— Greu de spus. N-am încercat să explic nimănui, mai ales lui Doris, pentru că n-ar fi înţeles de ce am continuat să cânt.

— Mie poţi să-mi spui? întrebă Warnock.

John se trezi explicându-i totul, deşi nu pricepea de ce. Warnock părea să fie genul de om care îşi putea înţelege semenii, aşa că îşi descărca sufletul.

— Scriitorii, poeţii, artiştii în general au fost cu toţii bărbaţi, rosti el. Adică cei cu adevărat mari. O femeie nu poate fi o mare artistă. Însă n-aş fi putut să-i spun lui Doris aşa ceva. E felul în care un bărbat poate plânge şi râde şi poate spune că lumea este un loc bun şi vesel, de aceea compune muzică, scrie căiţi sau pictează.

O femeie nu trebuie s-o facă, nici nu poate. Are alte o mie de feluri pentru a-şi exprima sentimentele. Însă bărbatul se presupune a fi un animal inert care nu se gândeşte niciodată la astfel de lucruri. Unii dintre noi găsesc o modalitate acceptabilă de a spune ce simţim.

— Sora ta, rosti Warnock, de ce cântă?

John scutură din cap şi zâmbi.

— Nu înţelege muzica. De obicei cântă doar cu

capul, nu cu inima.

— Dar ea a condus duetul vostru. De ce ai lăsat-o?

— Nu ştiu. Nici n-ar înţelege dacă i-aş spune cum anume vreau să cânt. Tare mi-e teamă că nimeni n-ar putea înţelege.

— Cred că Taica Sosnic ar putea înţelege, răspunse Warnock. Se ridică deodată şi-i întinse mâna. O să vină să te vadă. O să punem la punct şi apartamentele pe care le veţi primi. O să te înştiinţăm imediat ce totul e pregătit.

John se simţea oarecum vinovat în timp ce se întorcea spre apartamentul provizoriu. Spusese unele lucruri pe care ar fi trebuit probabil să le păstreze doar pentru el. Nu avusese nici un drept să vorbească aşa despre Doris. Însă regretele dispărură atunci când îşi aminti de Lora.

Aproape că-i povestise lui Warnock despre ea. Însă acum se simţea uşurat că n-o făcuse. În mod sigur directorul primise raportul lui Bronson cu privire la incidentele de pe navă, dar dacă el preferase să le ignore, era preferabil ca şi John să facă la fel.

Însă aşa nu mai avea cu cine să discute despre Lora, ceea ce-l făcea să se simtă speriat şi singur. Privi pe fereastră la peisajul feeric de sub dom, în spatele căruia se întindea jungla deasă. Trebuia s-o scoată pe Lora de acolo, dar încă nu ştia cum ar fi putut s-o facă.

Doris era plecată. Taica Sosnic îşi făcu apariţia după-amiază, după ce bătu o dată în uşă şi apoi intră fără să mai aştepte vreo invitaţie.

Cu părul şi barba albe, era un omuleţ gârbovit, bătrân ca un elf. Glasul îi era oarecum scârţâit, dar încă îşi păstrase autoritatea.

După ce se prezentă îi zise:

— Vreau să te aud cântând. Vreau să ştiu dacă eşti muzician sau doar un alt mocofan cu pretenţii.

John zâmbi încântat, auzindu-l pe omuleţ cum vorbea.

— Mi-ai auzit înregistrările, răspunse. Ştii foarte bine cum cânt.

— Nu ştiu deloc, îl contrazise Sosnic. Cât de mult din sufletul unui om poate fi cuprins într-o bucată de plastic? În afară de asta, n-am auzit-o decât pe sora ta cum prelua conducerea. Pentru mine ai fost un băieţel timid care căuta locurile calde şi calme, unde să nu-l ude ploaia şi soarele să nu-l ardă. Haide, aşează-te la pian şi lasă-mă să ascult cum cânţi.

John se simţi cuprins de teamă, de parcă i s-ar fi descoperit cel mai mare secret şi nu mai avea unde să se ascundă.

Când se aşeză la pian, temerile îi dispărură. Se simţea în prezenţa unui prieten cu care putea vorbi, aşa cum nu i se mai întâmplase înainte, începu să cânte o Sonată de Beethoven. Însă după câteva măsuri, Taica Sosnic sări de

pe scaun, răcnind la el:

— Cântă! Doris nu-i aici. Te rog să cânţi aşa cum crezi tu.

John o luă de la capăt. Nu mai reţinu nimic în interior, ci se apucă să cânte cu tot sufletul. Schimbă tempoul şi-şi modulă tonurile astfel încât muzica nu mai semăna cu o diagramă de o precizie matematică.

Acum spunea o poveste, picta un peisaj. Într-un fel sau altul, deveni chiar povestea Lorei. Îi schiţă din note profilul delicat, aşa cum îl văzuse în lumina slabă de pe pasarelă.

Îi povesti lui Taica Sosnic totul despre povestea lor de dragoste. Îi spuse ce însemna singurătatea şi cum găsise o rază de speranţă.

Când termină, ochii bătrânului erau plini de lacrimi. Îl bătu pe John pe umeri şi apoi îl sărută pe obraji.

— Poţi să cânţi, John, exclamă el fericit. Poţi să cânţi.

Rămaseră la pian până când se lăsă înserarea. Iar atunci, pentru că nu mai putea să păstreze totul pentru el, John îi spuse lui Taica Sosnic totul despre Lora, cum se întâlniseră pe navă şi fuseseră separaţi, fără speranţa de a se mai revedea vreodată. Bătrânul gemu.

— Adică ai lăsat-o să-ţi scape? întrebă mirat. N-ai făcut absolut nimic?

— Ce aş fi putut să fac? Desigur, n-am renunţat. O să găsesc o modalitate ca să-i fac

pe cei de aici să ne trimită înapoi pe Pământ. Însă mi se pare ceva greu de realizat, aproape fără speranţă.

— De ce ai lăsat-o să-ţi scape? Ai fi putut pleca cu ea. Nu ştiai? Puteai să-ţi schimbi încadrarea, de la colonia experimentală la cea de control. Acesta este privilegiul celor care s-au plictisit de condiţiile de aici. Nu ţi-a spus nimeni?

John încuviinţă din cap, amorţit.

— Cred că da, răspunse. O clauză din contract. Dar nu poţi să spui că ar fi trebuit să renunţ la civilizaţie ca să trăim amândoi în sălbăticie pentru tot restul vieţii! E ridicol!

— Aha, rosti Taica Sosnic, e oare dragostea ridicolă? Pe lângă ea mai contează şi altceva? Chiar muzica, tot n-ar conta, pentru că ai purta-o cu tine în suflet.

— Nu, şopti John. Nu cred că ar merge. Nici nu s-ar putea. Ne-ar distruge pe amândoi.

— Atât de mult de parcurs, murmură Taica Sosnic întristat. Mai ai atâta drum de parcurs, Johnny, înainte să ieşi din umbră. Mai cântă-mi ceva, Johnny. Vreau să te mai ascult.

6

John şi Doris îşi aleseră apartamentele în apropiere de cel al lui Taica Sosnic. Doris îl plăcu pe bătrânul muzician imediat, iar John era foarte mulţumit. I se părea foarte important ca

ei doi să se înţeleagă.

Apartamentul lui John era luxos, în nuanţe de verde şi auriu, în care era servit cu o precizie robotică. Fel de fel de aparate îl serveau fără reproş, îndeplinindu-i şi cele mai mici dorinţe. Bucătăria automata îi făcea toate felurile preferate. În linişte şi doar atunci când lipsea, apartamentul era curăţat şi hainele spălate şi călcate. Însă el nu văzuse nici măcar un singur servitor uman.

La început i se păru uimitor, apoi încântător atunci când, după câteva zile, îşi dădu seama că aşa avea să fie pentru tot restul zilelor sale. Era ca şi cum ar fi mers la un carnaval în fiecare zi.

Încercă să muncească, să gândească, să lupte cu emoţiile şi să găsească o soluţie la problema lor. Şi să caute o altă variantă decât cea propusă de Taica Sosnic.

Dacă accepta varianta lui, însemna să renunţe la speranţă. Coloniile existau în scopul nobil de a dezvolta un alt om capabil să supravieţuiască propriei ingeniozităţi. John credea că începuse să înţeleagă rostul acestui scop. Însă cei din coloniile de control nu erau altceva decât nişte animale după care se puteau măsura progresele făcute de oamenii adevăraţi.

Erau necesari experimentului, poate, dar nu putea trece cu vederea faptul că nici un singur membru al acelor colonii nu se putea gândi la sine ca la altceva decât un instrument orb şi

sacrificat, fără a avea beneficiul creativităţii şi al satisfacţiilor.

S-ar fi acuzat în fiecare zi, cugetă John, dacă renunţa la ce avea acum ca să poată trăi cu Lora în junglă, doar ca s-o vadă veştejindu-se, iar lumina din ochii ei stingându-se.

De-a lungul anilor de luptă constantă cu jungla, umezeala şi terorile nopţilor, dragostea lor ar scădea, fiind înlocuită de indiferenţă şi mai apoi de ură. Mai bine să n-o mai vadă niciodată, decât să trăiască aşa ceva.

Acum avea suficient timp ca să compună, aşa cum nu putuse pe Pământ, din cauza programului strict al concertelor. Cu o energie năvalnică nu se mai dezlipea de pian, deşi mintea continua să se gândească la o eventuală evadare. Studie colonia, felul în care era administrată, programul navelor ce veneau şi plecau. În cele din urmă îşi dădu seama ce avea de făcut.

Prima compoziţie îl lăsă epuizat emoţional şi fizic. Spusese prin muzică tot ceea ce tânjise o viaţă întreagă să exprime, iar acum nu mai era sigur dacă izbutise, ori se făcuse de râs.

Când termină, îl invită pe Taica Sosnic s-o asculte. Bătrânul era încântat.

— Nu credeam că o să termini ceva aşa de repede, îi zise. Poate o să intre în concertul de toamnă. Hai să ascultăm lucrarea, Johnny.

Deşi afară se întunecase, John n-avea nevoie

de lumină ca să vadă clapele. Mâinile i se mişcau, spunând povestea sa.

Începu cu tonuri sumbre, de uimire şi jale. Apoi muzica se sălbătici a teamă şi groază. În mijlocul ei se simţi chiar şi o undă de panică. Nu suna deloc bine, aşa că se opri.

Din întuneric, se auzi glasul blând al lui Taica Sosnic:

— Continuă, Johnny…

După un moment, ridică mâinile obosit şi reluă de unde se oprise. Continuă să spună povestea uimitoare. Povesti mai departe cum devenise conştient de spaţiu şi timp, planete şi sori, de întuneric şi răceală. Îi spuse bătrânului cum era singurătatea şi ce însemna bucuria.

Când termină, nu auzi nici un comentariu din partea bătrânului. Auzi un foşnet şi îl simţi pe bătrân apropiindu-se de el.

— O să meargă, Johnny, şopti. Cred că se integrează foarte bine în concertul nostru. Dacă îmi dai voie, o să programez şi bucata ta.

John scutură din cap.

— Nu cred. E destul de proastă, nu?

— Reprezintă ce ai tu în suflet, Johnny, iar sufletul unui bărbat nu e niciodată urât.

Johnny se ridică şi se îndreptă spre fereastră, cu spatele la Taica Sosnic.

— Bună sau rea, nu cred că mai pot. M-a ajutat să nu înnebunesc în luna care a trecut, însă nu voi fi aici la data concertului.

— Dar unde o să te duci? La Lora?

— Pot să am încredere în tine? O să mă ajuţi?

— Desigur. Dacă e vorba de Lora, atunci nu poţi cere prea mult. Muzica e o nimica toată, tot proiectul ăsta doar o bagatelă în comparaţie cu problemele unui bărbat îndrăgostit. Ce ai plănuit, Johnny?

— Mă întorc pe Pământ. Mi-am dat seama cum să mă urc pe o navă aflata în spaţioport. Cunosc navele suficient de bine ca să rămân nevăzut pe toată durata călătoriei Nu mă vor descoperi decât atunci când va fi oricum prea târziu ca să mai poată face ceva.

Am studiat cu atenţie programul autobuzelor şi pot ieşi din dom pe timpul nopţii, ca să ajung la spaţioport pe jos, ceea ce înseamnă cam o zi de mers. Însă am nevoie de cineva care să-mi fabrice un alibi pentru zilele ce vor urma, până când nava se va îndepărta suficient de mult.

Taica Sosnic încuviinţă.

— Desigur, aş putea spune că te-ai retras în pădure ca să stai singur în una dintre cabane şi să compui. E ceva obişnuit, nimeni nu-şi va pune întrebări, mai ales dacă reuşesc să adorm bănuielile lui Doris. Ei o să-i spui ceva?

— Nu. Contez pe tine în privinţa asta. Oricum pare foarte ocupată, aşa că nu cred că va observa.

— Şi ce o să faci când vei ajunge pe Pământ? întrebă Taica Sosnic. Cum vei ajunge să te

apropii aşa de Lora?

— O să le spun celor de acolo cum e proiectul ăsta în realitate. O să le spun de încarcerarea şi sclavia celor care nu se pleacă în faţa voinţei celor ce îi conduc, voi spune lumii întregi o poveste pe care n-o va putea ignora.

— Sclavie? se minună Taica Sosnic. Nu văd nici o formă de sclavie aici. Pe Pământ viaţa n-a fost niciodată aşa de bună ca aici.

— E sclavie atunci când nu poţi face ceea ce doreşti, dar n-are rost să ne certăm din cauza acestui termen. O să le spun ce ştiu!

— Da, oftă Taica Sosnic. Le vei spune, vei petrece luni şi ani de zile bătând la uşile autorităţilor cu nişte acuzaţii pe care nu vor să le audă. Viaţa şi energia ta vor începe să pălească. Vei fi pe Pământ în timp ce Lora se va afla aici. Poate că atunci când veţi fi bătrâni şi ofiliţi, fără nici un pic de energie, vă vor lăsa să vă vedeţi. Poate.

John se întunecă auzind argumentele bătrânului.

— Aşa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să devin sălbatic ca s-o am pe Lora, şi să lupt în fiecare zi cu jungla, numai ca să supravieţuiesc.

— Mai există o soluţie, răspunse Taica Sosnic încet. N-am sugerat-o, pentru că speranţele sunt slabe. Dar mai bine s-o încerci înainte să te întorci pe Pământ, luptând cu imposibilul.

— Care anume? întrebă John.

— Lora a fost testată pentru calificarea în diversele colonii de aici?

— Nu ştiu. Mi-a spus că s-a oferit ca voluntar pentru coloniile de control.

— Atunci este posibil să treacă peste testările pentru Colonia Alpha. Dacă poate, atunci i se va permite să se reînscrie şi ar fi admisă, dacă trece de examinare.

— Nu cred c-o va face. Din cine ştie ce motiv aiurea, urăşte numai şi gândul la coloniile experimentale. Singura soluţie pentru noi este ceva între cele două. Şi singurul loc potrivit ar fi Pământul.

— E în junglă de mai bine de o lună. Poate că şi-a schimbat părerea. E chiar posibil să fi constatat pe pielea ei că nu e chiar aşa de romantic precum şi-a imaginat.

John se întoarse deodată spre el.

— Şi atunci ce pot face?

— Poate fi adusă aici pentru o vizită şi tot atunci ar putea fi examinată. Merită să încerci.

— Da, aşa-i, merită să încerc.

John îl aborda pe doctorul Warnock a doua zi dimineaţa devreme. Îi spuse acestuia întreaga tărăşenie, păstrând în secret doar planul disperat de întoarcere pe Pământ, la care intenţiona să recurgă în ultimă instanţă.

Când termină, Warnock ridică privirea spre el şi zâmbi strâmb.

— Şi Taica Sosnic ţi-a spus că ar fi posibil s-o

aduci pe Lora aici, în vizită, ca să vadă colonia şi să îşi dea seama dacă i-ar place să trăiască aici?

— Dacă va trece examinarea. Sunt sigur că poate!

— Uneori stau şi mă întreb cine conduce de fapt aceasta colonie, Taica Sosnic sau eu, oftă Warnock.

John simţi cum îl lua cu rece pe spinare. Îşi dădu seama că spusele lui Sosnic puteau fi adevărate doar în opinia acestuia.

— Nu s-a mai făcut aşa ceva înainte, continuă Warnock, confirmând temerile lui John. Ca s-o facem acum, aproape că ne-am distruge planul întocmit cu sudoare. Tu nu înţelegi şi nici Taica Sosnic, că trebuie să staţi izolaţi unii de alţii.

— Detenţie, şopti John, ăsta-i cuvântul pe care ar trebui să-l foloseşti. Warnock zâmbi întristat.

— E destul de dificil să acceptaţi, toţi cei care veniţi aici, care este logica ce se ascunde în spatele experimentelor noastre. Din clipa în care o persoană devine membră a coloniilor noastre, e aproape imposibil să nu dezvolte un fel de complex al persecuţiei, o psihologie de prizonier.

— Poate că asta ar trebui să vă spună ceva despre metodele pe care le folosiţi.

— Avem mai multe reguli, aşa-i, dar ne dăm seama că avem de-a face cu fiinţe omeneşti. Presupun că deja crezi că am de gând să-ţi refuz cererea. Ei bine, te înşeli. O s-o las pe Lora

să vină aici, dacă o să vrea, desigur, însă decizia îi aparţine.

Sunt conştient de potenţialul pe care-l ai ca membru productiv al coloniei. Avem deja un dosar despre tine care-i gros de trei degete. Vrem să ştim ce ar putea face un om ca tine pentru viitorul umanităţii dacă ar avea libertatea de a-şi dezvolta întregul potenţial.

— Libertate!

Warnock încuviinţă încet din cap.

— Tot n-ai înţeles, John. Pe Planeta 7 ai la dispoziţie toată libertatea pe care ţi-o doreşti, nu trebuie decât să faci un efort ca să ţi-o însuşeşti.

— Dar singur ai spus că nu s-a mai făcut vreodată aşa ceva.

— Pentru că nimeni n-a cerut vreodată aşa ceva.

John se relaxă deodată şi începu să râdă uşurat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Warnock.

John îi spuse atunci de planul său de a se reîntoarce pe Pământ la bordul unei nave pentru a conduce o campanie împotriva Proiectului.

— N-ai fi putut pleca fără ca noi să aflăm, îi zise Warnock, dar nu te-am fi oprit. Însă n-ai mai fi văzut-o niciodată pe Lora.

— Taica Sosnic ştia de acest lucru?

— Taica ştie multe lucruri despre colonii. Da,

cred că a înţeles că aşa s-ar fi întâmplat. Ştia ce ar fi urmat. Taica Sosnic ţi-a făcut un mare serviciu.

7

Trecură trei zile înainte să fie înştiinţat că Lora venea. Când auzi acest lucru, avu sentimentul că urma să revadă pe cineva cunoscut din copilărie, un prieten pe care nu-l mai văzuse de multă vreme şi nu era tocmai sigur că avea să-l recunoască. Se întrebă apoi neliniştit ce anume aveau să-şi spună atunci când se vor întâlni.

Colonia de control a Lorei se afla în junglă, în direcţia opusă spaţioportului. De aceea, i se aranja s-o întâlnească la spaţioport, adică la jumătatea drumului.

Se văzură unul pe celălalt în holul spaţioportului, cu geamurile întunecate de ploaie. John nu alergă spre ea, aşa cum crezuse la început. Era ca şi cum n-o mai văzuse de ani de zile şi dorea să se obişnuiască din nou cu prezenţa ei.

N-o mai văzuse vreodată aşa cum era îmbrăcată în acel moment. Avea haine aspre, un fel de costum verzui, ca jungla, care parcă afirma că făcea parte din ea. Şi chipul i se schimbase, devenise ceva mai subţire şi se bronzase.

Dar ochii îi rămăseseră la fel. John simţi o undă de bucurie atunci când se apropie şi văzu

lumina din ei. Păreau mai vii decât înainte.

Imediat după aceea ea se apropie şi-l atinse, luându-l de braţ. Iar el încă nu ştia ce să-i spună.

Ochii îi străluceau.

— Nu ar fi trebuit să vin, îi zise ea. Dar o doream. Trebuia să profit de această ocazie pe care o socotisem deja pierdută. Ocazia de a te revedea.

— Ţi-am spus că n-o să te părăsesc, rosti el.

Deşi, John se vedea nevoit să recunoască că nici el nu crezuse că va avea vreodată o astfel de ocazie. Pierduse de mult capacitatea de a crede în miracole.

O strânse pe Lora în braţe, dar avu sentimentul că ţinea la piept o pasăre sălbatică.

— Nu, n-ar fi trebuit să vin, rosti ea din nou. A fost o păcăleală, dar era singura ocazie de a te vedea.

— Ce tot spui? se supără el, trăgând-o iar aproape. Eşti aici acum şi pentru totdeauna.

— N-o să stau, John. I-am lăsat să creadă că voi da testele, dar nu-i aşa, nici măcar nu vreau să ştiu dacă aş fi potrivită pentru Colonia Alpha.

John se încordă, refuzând s-o creadă. O strânse bine la piept şi-i şopti la ureche:

— Taci. O să mai vorbim despre toate astea mâine.

Dar nici unul dintre ei nu aduse vorba, nici a doua zi. Şi nici în celelalte. Lora stătea cu Doris,

iar John se mira că se acceptaseră. Încă îşi mai amintea cum Doris numise întâlnirea lui cu Lora prostească şi dezgustătoare.

Însă Dorise se schimbase în săptămânile de când se aflau acolo, fără ca măcar el să fi observat. Poate din cauza lui Bronson. Doctorul venea adesea să-i vadă, sau mai degrabă s-o vadă pe Doris, ceea ce era, probabil, destul de neobişnuit pentru că în ochii directorilor era un factor de contaminare.

Schimbările petrecute în comportamentul lui Doris deveniseră evidente, aşa că John avusese curajul s-o ducă pe Lora la ea. Ambele schimbaseră o privire secretă, de parcă aşa s-ar fi putut uni împotriva lumii. John încercă să descifreze zâmbetele triste şi prietenoase pe care le schimbaseră.

Taica Sosnic zâmbi încântat şi o sărută pe Lora pe obraji atunci când John o duse la el. Între timp schimbase hainele de junglă cu cele luxoase oferite de Colonia Alpha. Zveltă şi bronzată, în rochia albă, era cea mai frumoasă femeie din colonie. John era sigur, iar Taica Sosnic părea să fie de aceeaşi părere.

Lorei îi plăcu la nebunie apartamentul. Când rămaseră singuri, se trânti pe un fotoliu moale. Pe fereastra putea vedea peisajul mirific şi oamenii care se plimbau pe alei, printre statuile greceşti.

Cu vârful degetelor, prinse poala fustei.

— În copilărie visam la aşa ceva, rosti ea. Dar era un vis imposibil de realizat.

— Acum l-ai realizat, răspunse John. Îţi aparţine.

Lora continua să privească pe geam la domul care ţinea deoparte soarele, vântul, ploaia şi stelele şi scutură din cap.

— Nu, niciodată nu mi-a plăcut să trăiesc pe după gratii, iar aici acoperă şi cerul!

În următoarele zile o conduse prin colonie, deşi simţea tot mai mult cum pierdea teren. Avea sentimentul că încerca să apere de valuri un castel de nisip, încercând să se opună în mod inutil apei.

Lora era fascinată de toată aparatura din apartamente, de bucătăria automată, legată de bucătăria centrală ce deservea toată colonia. Părea captivată de pacea pădurii prin care se plimbau mână-n mână. Uneori stăteau ore întregi în faţa statuilor în timp ce el îi spunea povestea lor.

Lora semăna cu un copil încântat să viziteze o casă fabuloasă. Cu tot deliciul, nu accepta toate acele minunăţii ca fiind şi ale ei şi nici nu credea că apartamentul cel frumos putea deveni şi al ei, că nu era doar al lui.

Warnock în mod sigur nu avea să le mai ofere multe zile. Curând aveau să vină s-o ia la examinare, ca să-şi dea seama dacă merita să facă parte din grupul experimental.

Între timp însă, urma să aibă loc un festival de muzică, iar Taica Sosnic aranjase să fie prezentată şi compoziţia lui. John nu avea inima să-l refuze, deşi concertul nu-i aducea nici un fel de bucurie.

Colonia începuse să i se pară ireală în timp ce încerca s-o vadă prin ochii Lorei. Privea spre dom şi căuta să zărească gratiile închisorii.

Oare reprezenta mai mult decât peretele unei case? se întreba înnebunit. De ce era greşit dacă accepta protecţia, liniştea şi luxul care-i ofereau timpul de care avea nevoie ca să compună? Pe Pământ el şi cu Doris fuseseră muzicieni, dar munciseră mai abitir decât constructorii, neavând deloc timp pentru a compune.

Încercă să-i explice toate aceste lucruri şi Lorei în ziua concertului, dar ea râse de el.

— Ar fi fost mai bine dacă ai fi fost muncitor în construcţii pe timpul zilei şi muzician doar serile.

Ea părea să trăiască şi să se conducă după un alt set de reguli şi standarde pe care el nu le putea înţelege. În plus, refuza să-i explice care era logica ei, după care se conducea.

Curând avea s-o piardă şi nu avea ce face, gândea el disperat. În câteva zile aveau s-o ia la examinare şi ea urma să refuze. Urma să se întoarcă în junglă. Dacă dorea, putea pleca cu ea, ca să moară încetul cu încetul în prezenţa

ei. De ce prefera moartea în jungla în locul vieţii confortabile de acolo? se întrebă John pentru a mia oară.

În seara concertului, Lora se făcu mai frumoasă ca oricând, ca pentru a-l chinui cu gândul la ce avea să piardă. Dar, cugetă el uimit, şi ea avea să piardă. În junglă va purta costumul acela oribil, nu mătăsurile fine de aici.

Concertul urma să se ţină în sala cea mare a coloniei. John observă dezgustat că figura ultimul în program. Un tribut adus nou-venitului, din partea căruia se aştepta să-i trezească la viaţă pe cei deja plictisiţi de întregul program.

Se aşeză pe rândul din faţă alături de Lora şi Doris, cu Taica Sosnic şi doctorul Bronson a cărui prezenţă frecventă stârnise deja curiozitatea tuturor. Până când urma să fie rândul lui, John prefera să stea în public.

În program figurau o serie de nume cunoscute. Nume absente de multă vreme pe Pământ, dar care fuseseră cândva celebre în sălile în care cântaseră şi ei.

Primul era cel al lui Faber Wagnalls, a cărui operă John o studiase temeinic în primii ani de pian. De abia aştepta să audă compoziţiile acelui om deosebit, pe care însă nu-l întâlnise de când venise în colonie.

Wagnalls era mult mai bătrân acum, mai altfel decât în pozele pe care le văzuse John. Se aşeză la pianul de pe scenă, în bătaia reflectorului şi

începu să cânte.

John închise ochii şi încercă să asculte cu toată fiinţa sa. Primele note sunau ciudat. Parcă era vorba de un alt compozitor, nu cel pe care-l cunoştea John. Rămase să asculte cu atenţie tema, încercând s-o analizeze.

Muzica nu semăna cu nimic compus înainte de marele Faber Wagnalls. Era doar o melodioară simplă şi efeminata, fără pic de grație în notele chinuite.

Aplauzele fuseseră mai degrabă de simpatie, nu de laudă, iar John începu să bată din palme alături de ceilalţi. Se întreba însă de ce i se permitea maestrului să se facă singur de râs.

Privi spre Doris, care stătea dreapta, cu o expresie de sfidare pe faţă, nedorind să admită că ceva putea merge rău în colonie.

Lora îl observă şi îi zâmbi maliţioasă, făcându-l pe John să se întrebe de ce.

După maestru urmă un grup de coarde, care execută o partitură în mod mediocru. John începu să se întrebe dacă avea să audă şi vreo lucrare de calitate, aşa cum promisese directorul coloniei. Pe lângă ce ascultase până acum, propria sa lucrare nu avea să sune prea rău, chiar dacă avea tonuri mai aspre.

Continuă să se minuneze tot restul programului încărcat cu lucrări slabe sau mediocre, interpretate cu o lipsă de talent evidentă.

Când era deja îngreţoşat şi speriat, de parcă ar fi perceput deodată falsitatea vieţii de acolo, înţelese ce voise să-i spună Lora.

Înţelese o mulţime de alte lucruri despre sine şi viaţa sa, despre Doris şi Lora. Acum pricepea de ce se uita la domul înalt şi vedea gratiile închisorii. Înţelese de asemenea că aplauzele pentru Wagnalls fuseseră reale, nu de milă.

În timpul acelei perioade de teamă şi înţelegere, îşi auzi propriul nume strigat. Se ridică şi se îndreptă automat spre scenă, apoi se aşeză în faţa pianului.

Începu să cânte. Pe măsură ce notele îşi luau zborul, văzu totul cu claritate. Ştia ce avea de făcut.

Încerca să le spună şi celorlalţi cu muzica sa. Privi spre chipurile slab luminate din sală. Ştia că nu înţelegeau, dar el le spuse. Le spuse cu furie şi zgomot despre trădare. Le spuse totul cu o pasiune care-i şocă.

Când termină, sala rămase o clipă tăcută, apoi urmară câteva aplauze anemice şi publicul se grăbi să plece. Rămase singur, în mijlocul prietenilor, în sala goală.

Doctorul Warnock veni să-i strângă mâna.

— A fost ceva prea puternic pentru membrii noştri cei firavi, rosti el. Nu ştiu mare lucru despre muzică, dar mi-a plăcut foarte mult lucrarea ta, faţă de ceea ce ascultăm de obicei aici.

— Cred că-ţi dai seama ce am de gând să fac, zise John.

— Da?

— Plec cu Lora. Plecăm în colonia de control mâine dimineaţă.

8

După concert se adunară cu toţii în apartamentul lui Taica Sosnic. Bătrânul părea foarte încântat în timp ce se îndreptau spre locuinţa lui. Bronson părea nedumerit şi furios, iar doctorul Warnock părea un spectator interesat să afle cum se va termina drama ce i se desfăşura în faţa ochilor.

Lora şi John se simţeau fericiţi, de parcă ar fi putut vedea limpede calea ce o aveau de urmat până la sfârşitul zilelor lor.

Numai Doris mergea singură, ignorând prezenţa lui Bronson, de parcă vorbele lui John o aruncaseră în neagra deznădejde.

Când ajunseră la Taica Sosnic, a fost prima care i-a vorbit, separându-l de restul grupului.

— Sper că n-ai vorbit serios, rosti furioasă. Sper că n-ai de gând să renunţi la tot ce am reuşit să câştigăm pentru o fată încăpăţânată căreia îi e teamă să înfrunte viaţa!

— O iubesc pe fata asta, răspunse el, iar ea mă iubeşte.

— Atunci ar putea să aibă destul curaj ca să trăiască aici, ca o fiinţa umană, dacă o ajută

mintea. John, nu se poate să faci o asemenea nebunie.

Ceilalţi rămăseseră nemişcaţi, ascultând glasul disperat al lui Doris. Nu ar fi vrut să fie indiscreţi, dar nu se puteau abţine să nu o asculte. Lora veni din camera alăturată, dar lui Doris nu părea să-i pese.

— Mi-am petrecut viaţa încercând să nu te las să vezi cât de urâtă e lumea, continuă ea. N-am vrut să afli. Când erai copil, nu ştiai că uneori mâncarea cu care veneam acasă era furată, sau că eu mă culcam înfometatata pentru că nu era destul pentru amândoi. Ţi-am arătat cum să devii mare. Pe Pământ am fost artişti de calibru. Nu puteam avea mai mult, până când am găsit colonia.

Acum nu mi aveam de ce să ne facem griji pentru tot restul vieţii. Ni se va purta de grijă, iar noi putem lucra şi extinde tot ce e mai bun în noi.

Mai mult, nu ne ajutăm numai pe noi, ci întreaga omenire. Nu vom mai avea o altă ocazie de a deveni genul de oameni care nu se vor distrage. Dacă nu ne schimbă, nu vom mai avea o astfel de ocazie.

E ca un intermezzo muzical. Avem ocazia să schimbăm frazele şi să rescriem lucrarea, ca să fim siguri că nu se va termina dezastruos.

Nu poţi renunţa la această şansă de a face ceva folositor, John. Lora, nu-i poţi cere să facă

aşa ceva!

John nu mai prea avea ce să spună. O înţelegea pe Doris pentru prima dată. Tot pentru prima dată vedea lumea prin ochii ei, un loc al agoniei din care trebuia să fugă, protejându-l pe el.

Îşi aminti de ziua în care o întâlnise pe Lora la poarta de îmbarcare. Ea îi spusese că unii se oferiseră voluntari în acel proiect pentru că voiau să fugă. Nu crezuse că avea să spună vreodată aşa ceva despre Doris, dar era adevărat. Fugise de lupta pentru existenţă, refugiindu-se în Colonia Alpha. Iar el o crezuse o fiinţă puternică.

Acum Lora era cea care avea putere. Susţinuse că fugea, dar ea măcar alerga spre viaţă, nu se ascundea de ea.

Prinse mâna rece a lui Doris şi o conduse încet spre canapea.

— Ai avut grijă de mine multă vreme şi te-ai descurcat admirabil, îi zise. În seara asta ai auzit lucrările unor oameni cărora li se poartă de grijă. Ai văzut ce fel de creativitate se naşte fără nevoie sau dorinţa.

Privi în sus spre doctorul Warnock.

— Ştii că această colonie e un eşec, nu-i aşa, doctore?

Warnock zâmbi şi dădu din umeri.

— Taica Sosnic mi-a spus-o de multe ori. Eu nu sunt muzician, doar un prăpădit de sociolog.

— Colonia Alpha este un eşec, repetă John. Întregul proiect este un eşec, exceptând coloniile de control.

Aţi crezut că veţi putea afla ceva despre măreţia oamenilor împărţindu-i pe grupuri şi observând numai o singură faţetă a vieţii. Nu se poate, nu puteţi avea muzicieni în lipsa camionagiilor sau a constructorilor. Nu puteţi avea un om care să fie doar muzician. Toate aceste împărţiri şi separări nu vă vor dezvălui nimic, nu mai mult decât dacă aţi tăia un braţ sau un picior.

Măreţia se vede doar la un om întreg. Altfel nu se arată. Fiecare om are nevoie de puţină asprime, un strop de nebunie şi cât mai multă minte. Dacă daţi la o parte ceva din toate astea, veţi avea doar o fantomă, nu un om.

În plus, nu puteţi avea oameni măreţi dacă aveţi grijă de ei. Nici eu n-am înţeles acest lucru până când n-am ascultat piesele prezentate în seara asta. Aţi luat oameni măreţi şi i-aţi transformat în nişte slăbănogi. Faber Wagnalls de exemplu, uitaţi-vă la el şi plângeţi.

Singura măreţie adevărată a omului este capacitatea de a avea singur grijă de sine, de a schimba lumea astfel încât să se potrivească nevoilor sale. Adevărat, aproape că ne-am distrus căminul în acest proces, dar acest „aproape” este cuvântul cheie. Nu am eşuat şi nici nu se pune problema să dăm greş, decât

dacă renunţăm să mai încercăm să avem singuri grijă de noi şi concepem acest gen de utopie fatală. Nu există libertate în Grădina Edenului.

Am descoperit acest lucru când era aproape prea târziu, şi dacă n-ar fi fost acest concert, Lora n-ar fi putut să mă convingă de acest lucru.

În lumina altei zile, colonia părea oarecum diferită, aşa cum John nu mai văzuse vreodată. O porniră încet spre terminalul autobuzului, pe lângă statuile frumoase ce în acea dimineaţa păreau lipsite de farmec.

John înţelegea prea bine de ce şi poate că şi-ar fi dat seama mai demult dacă ar fi fost sculptor. Acele statui nu erau altceva decât nişte copii făcute din amintirea oamenilor de pe Pământ, care nu erau capabili să creeze ceva nou.

Peluzele şi potecile din pădure erau asemenea unor jucării pentru copii, iar domul înalt părea să-l strivească. Privi în sus şi putu vedea zăbrelele închisorii.

Lora îl tot grăbea, de parcă n-ar mai fi putut suporta detenţia în colonie. Când ieşiră din dom constatară că afară ploua. John se cutremură puţin atunci când vântul îi aruncă stropii de ploaie în faţă.

Întoarse capul şi privi înapoi la Doris şi ceilalţi. Îi părea rău de ei, dar nu avea cum să-i mai ajute. Doris era albă la faţă, dar calmă. John o

strânse în braţe şi o sărută.

— La revedere, surioară, îi zise.

Ieşiră în ploaie, îndreptându-se spre autobuzul care avea să-i lase la capătul potecii din junglă. Lora râdea, în timp ce ploaia îi şiroia pe faţă.

Când istoria acelui proiect avea să fie scrisă, urmaşii celor din coloniile de control urmau s-o semneze, nu cei ai sărmanilor prizonieri din Colonia Alpha.

Privi spre mâinile sale albe, cu degete lungi şi-şi aminti că nu avea să mai aibă muzică în junglă. Mâinile i se vor umple de bătături şi se vor aspri din cauza muncii dure. Dar fără muzică? Începu să râdă încântat, amintindu-şi de spusele lui Taica Sosnic. „Muzica va fi mereu în inima ta.”

Câte lucruri ştia Taica Sosnic! John privi din nou spre chipul ud de ploaie al Lorei şi-şi ridică faţa spre cer.

Picăturile reci de apă îl asigurară că, în fine, era viu.

SFÂRŞIT